

Thùng Phá Sảnh

Contents

Thùng Phá Sảnh	1
1. Chương 1: Ác Mộng Bắt Đầu	1
2. Chương 2: Khiêu Chiến	4
3. Chương 3: Buổi Họp Lớp	9
4. Chương 4: Người Đàn Bà Trong Ngục	16
5. Chương 5: Hội Từ Thiện	25
6. Chương 6: Jack The Ripper	34
7. Chương 7: Tay Bắn Tia	42
8. Chương 8: Vén Màn Bí Mật(1)	50
9. Chương 9: Vén Màn Bí Mật(2)	60
10. Chương 10: Sự Thật Muộn Màng	69
11. Chương 11: Cướp Tù	80
12. Chương 12: Canh Bạc Cuối Cùng	88
13. Chương 13: Vi Thanh	98
14. Chương 14: Vi Thanh(hồi Kết)	98

Thùng Phá Sảnh

Giới thiệu

Năm vụ giết người - sáu nạn nhân. Tất cả hợp lại thành một dây: SảnhTrần Vũ Hoài My, nữ đại úy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thung-pha-sanh>

1. Chương 1: Ác Mộng Bắt Đầu

Quá Khứ .

Hà Nội , năm 2008 .

Đó là một buổi chiều mưa tháng hai, một tuần sau tết âm lịch .

Mưa rơi trên đường Hoàng Quốc Việt, rửa trôi những chiếc bóng ngả dài của dòng xe cộ tập nập . Con phố vẫn cứ đông đúc và náo nhiệt như vậy. Mưa như một vị lữ khách giản đơn đứng lặng lẽ nơi góc đường, dõi mắt nhìn theo dòng người xuôi ngược hối hả .

Mưa ngàn năm vẫn vậy, chỉ có con người là thay đổi mà thôi .

Dưới cơn mưa nặng hạt, một bóng người chạy thục mạng từ trạm xe bus xuống lòng đường, tay cầm con dao dính máu. Hắn nhảy lên chiếc xe gắn máy đậu sẵn bên vệ đường rồi phóng đi trước ánh mắt kinh ngạc cùng bất ngờ của những người xung quanh. Những ánh mắt kinh hoàng, khó tin, giận dữ và hiếu kỳ, tất cả đều dõi theo bóng hình ấy. Thay vì đuổi theo hung thủ, đám đông bu lại vây quanh nạn nhân, người vừa thay cô gái đỡ một nhát dao chí tử vào ngực trái. Tiếng xì xào vang lên không ngớt .

Cho tới mãi tận sau này, Hoài My vẫn không thể nào quên được giây phút ấy. Con dao xếp dài gần hai mươi phân, chuôi làm bằng bạc dừng lại ở giữa lưng, ngay dưới lớp áo khoác, gần vị trí của trái tim rồi đột ngột cất cánh bay đi, bay về phía cô.

Lưỡi dao cắm vào ngực chàng trai, hơi khựng lại một chút rồi đâm tới lút cán. Con nhân sư màu đen khảm trên chuôi dao như sống dậy, khẽ liếm mép tận hưởng nốt chút hương vị còn sót lại của thứ nước màu đỏ ấy. Đây là nước mưa, đây là máu, chính nó cũng không phân biệt nổi nữa.

Tháng năm, mưa về và gió lại hát tình ca...

Hải Phòng , 5/12/2003 .

Một đêm không trăng , không sao .

Từ ngã tư Cầu Đất đường Lương Khánh Thiện vào sâu trong đường Trần Nguyên Hãn, cắt qua phố Mê Linh, Cát Cụt, những căn nhà sâu trong hẻm mọc san sát cạnh nhau lúc nào cũng tối om om, những toán thanh thiếu niên mặt mũi bặm trợn, xăm trổ đầy mình lượn lờ khắp đầu đường cuối ngõ, những sỏi bạc mở thâu đêm suốt sáng .. tất cả đã quá quen thuộc trong mắt người dân sinh sống ở gần khu Chợ Sắt hồi ấy .

Thế nhưng có ai ngờ được rằng chỉ sau một đêm, giang hồ đất Cảng đang trong thời kì hoàng kim bất ngờ chìm xuống vực sâu đen tối , mãi tới bây giờ vẫn chẳng thể gượng dậy nổi .

- Chúng mày ơi, chúng nó bắn chị Hằng chết rồi!

Một gã thanh niên để đầu tóc ném điện thoại xuống chiếu đứng dậy rống lên như bò bị cắt tiết. Lập tức, cả chiếu bạc hơn sáu mươi người nháo nhác, mặt cắt không còn hột máu .

- Mày vừa nói gì ?

Một tên có vẻ cứng bóng vía nhất, tóc đã ngả hai màu đứng dậy túm cổ áo gào thảng vào mặt gã.

- Chị Hai bị bọn nó bắn chết rồi !

- ***** , mày nói gì thế ?

- Ai bảo mày? Ai nói chị chết ?

- Thằng nào? Đứa nào giết ?

- Thằng Cường Tỉnh và Tuấn Lực, anh ạ.

- Hai thằng chó, chúng nó chán sống thật rồi !

- Câm mồm !

Cả sỏi bạc đang ồn ào như chợ vỡ bỗng im lặng như tờ. Tất cả đều vô thức đứng lù ra hai bên , nhường đường cho ba gã đàn ông đi từ nhà trong ra. Người thanh niên mặc áo vàng đi giày đen ở giữa có vẻ là thủ lĩnh quét mắt nhìn qua tất cả một lượt rồi trầm giọng :

- Chúng mày vừa nói gì ? Nói lại cho tao nghe coi .

Gã trọc vừa kể vừa lăm lét nhìn người thanh niên trước mặt mình. Hai gã đàn ông mặc vest đứng hai bên nghe được một nửa thì trợn mắt hét :

- Anh Hùng, nhất định là bọn nó rồi ! Thù này không trả thì chúng mình còn mặt mũi nào mà sống ở cái đất này nữa ?

Số còn lại nghe vậy thì cũng gào lên hưởng ứng. Gã thanh niên mặc áo vàng giơ tay phải lên làm hiệu , đợi cho tất cả im lặng rồi gằn giọng :

- Cô Loan, cô Quỳnh biết chuyện này chưa ?

- Da, em cũng không biết. Tin này là anh Lâm báo cho em. Gã trọc đáp .

- Đóng sới. Gã thanh niên sầm mặt ra lệnh .

Đêm đó , Hải Phòng không ngủ .

Hiện Tại.

Trong cánh cửa phòng giam lạnh lẽo, một ngọn đèn sắp tắt.

-Cô nắm chắc được bao nhiêu phần trăm?

-Không nhiều lắm.

-Vậy..

-Yên tâm đi. Tiền nong không phải là vấn đề. Trung tá chắc cũng hiểu tính tôi đúng không nào? Chỉ cần ngài nể mặt trợ giúp, mối ân tình này tôi sẽ không bao giờ quên.

-Vậy khi nào chúng ta sẽ hành động?

- Ngày năm lá bài đâm máu ấy xuất hiện.

-Năm lá bài?

-Đúng vậy.

Quốc Oai, Hà Nội, năm 2009 .

Đất trời ảm đạm một màu xám xịt. Từng cụm mây đen đua nhau che kín cả bầu trời, thỉnh thoảng lại có tiếng sấm ù ù vang lên, kèm theo đó là những cơn gió lốc hung hăng cuốn lá khô bay lả tả xuống mặt nước. Cuốn cần câu rồi vớt nốt chỗ mồi còn lại xuống mặt sông , Đạt đứng lên thu tấm vải bạt trải dưới đất lên rồi ra về. Vừa đi dọc theo bờ sông Đáy, hắn vừa ngoái mắt nhìn trời. Kinh nghiệm cho gã biết đây chỉ là một cơn giông vô hại, mây đen đang kéo đi nơi khác và gã nhất định sẽ về tới nhà mà chẳng dính một hạt nước mưa nào. Những cơn giông đầu xuân lúc nào cũng bắt đầu một cách hung hãn và kết thúc lãng xẹt như vậy đấy.

Đạt đi bộ được gần mười phút thì gặp bốn, năm đứa trẻ chạy về phía này, mặt đứa nào đứa nấy đều tái mét hết cả lại. Thằng con trai mặc áo phông màu xanh nhạt cao nhất trong số chúng nhìn gã nói với vẻ hoảng hốt :

- Chú Đạt ơi, chú Đạt ! ở trên kia có người chết kìa, sợ lắm. Bọn cháu vừa thấy xong .

Đạt nghe thế thì nhíu mày nhìn mấy đứa còn lại, thấy tất cả đều gật đầu lia lịa thì bán tín bán nghi nói :

- Ở đâu ? Dẫn chú đi xem nào .

Ngoài một đứa chạy về vì sợ ra, ba đứa còn lại đều chạy trước dẫn đường. Tới nơi, một đứa chỉ tay ra giữa sông nói với vẻ quyết đoán :

- Kia kìa, bọn cháu đang bơi ở đó thì thấy, ở dưới lòng sông ấy chú ạ !

Đặt nhủu mày nhìn theo hướng chúng chỉ, thấy chỗ đó cũng cách bờ không xa, đoạn này nước cũng không sâu thì hơi do dự. Cuối cùng thì sự tò mò cũng chiến thắng, gã cởi áo lội xuống cùng với một đứa nữa. Đứa bé kia bơi được một đoạn thì dừng lại, chỉ tay về phía trước nói với giọng run run :

- Chú lặn xuống mà coi. Bọn cháu vừa thấy xong mà .

Đặt hít một hơi rồi lặn xuống. Không lặn thì thôi, vừa lặn xuống thì anh đã khê rùng mình, cả người lạnh toát .

Phía dưới kia, có một đôi mắt mở to đang nhìn chăm chăm vào gã, khóe miệng hơi nhếch lên vẻ cười cợt, mái tóc dài trôi lênh bênh theo dòng nước .

Đó là một người phụ nữ.

2. Chương 2: Khiêu Chiến

Hà Nội những ngày đầu năm trời trong xanh không một gợn mây, những tia nắng ấm áp soi rọi trên khắp các nhánh cây ngọn cỏ như cánh tay mềm mại xua đi cái lạnh giá mấy ngày đầu xuân còn sót lại, những tia nắng đầu tiên sau tết âm lịch khiến mọi vật đều trở nên rực rỡ hơn. Trên phố, người đi đường hầu như đều đã trút bỏ hết những bộ quần áo mùa đông ” kín cổng cao tường”, thay vào đó là áo thun, quần bò, quần sooc tươi trẻ tràn ngập sức sống.

Mùa xuân đã đến rồi.

Thế nhưng đó là đối với ai khác kìa, còn trong mắt Hoài My lúc này thì tất cả chỉ là một màu xám xịt. Lần đầu được trao cơ hội để chứng tỏ bản thân thì lại gặp đúng một vụ trọng án hóc búa, bạn trai thì dùng một cái bỏ xuống miền nam cả nửa tháng trời chẳng buồn nhắn tin hay gọi về lấy một lần, cô không bức mình mới là lạ.

Soi mình vào tấm gương trắng muốt ngoài cửa một hiệu áo cưới trong lúc tắc đường, Hoài My lấy tay phui vài vết bụi dính trên chiếc sơ mi màu xanh nhạt rồi cẩn thận bẻ lại cổ áo. Đằng trước, dòng xe cộ vẫn chậm chạp nhích lên từng bước một.

Đi được một đoạn, Hoài My ghé vào một quán nước bên đường, lôi tờ giấy ghi địa chỉ trong túi áo ra hỏi một anh xe ôm đang đứng chờ khách, trông có vẻ là dân địa phương.

- À, đại tá Phúc hả ? cứ đi thẳng đường này tới ngã tư đầu tiên thì rẽ phải, đi tiếp đến một ngã ba thì rẽ trái. Nhà ông ấy ở cuối ngõ, có cái cổng sắt màu xanh to đúng chỗ đó , cô cứ tới là thấy ngay.

Khê gặt đầu thay cho lời cảm ơn, Hoài My nhấn ga đi thẳng. Mặc dù trong thâm tâm chẳng muốn đi cầu cạnh người khác chút nào, song cô vẫn phải tự thân đi lo việc này, bởi đó là lệnh của đại tá Lê Thanh Tuyên, cấp trên và cũng là một trong những người mà Hoài My tôn trọng nhất từ trước đến nay. Cô chưa bao giờ hoài nghi những điều ông nói, nhưng lần này thì là ngoại lệ.

Một vị đại tá đã về hưu được bốn năm .. ông ta có thể giúp được gì ? Và sếp cô... tại sao ông lại quan tâm đến người này như vậy?

” King Koong ”

Chỉnh lại cổ áo cho ngay ngắn, Hoài My nheo mắt nhìn vào bên trong cánh cổng sắt. Có tiếng bước chân lộp cộp của ai đó từ trong truyền ra, đang vừa quát con chó Béc vừa tiến lại gần đây. Là giọng phụ nữ. Cánh cửa sắt kêu lên cọt két mấy tiếng rồi chậm rãi mở ra. Đứng trước mặt Hoài My lúc này là một phụ nữ trung niên có mái tóc màu nâu, gương mặt tròn trĩnh vẻ phúc hậu. Bà ta chớp chớp mắt

nhìn cô từ đầu xuống chân một hồi rồi mỉm cười thân thiện :

- Cháu là con bố Nam phải không?

-Dạ , cháu chào bác ạ.

- Vào nhà đi cháu.

Hoài My lễ phép gật đầu. Theo như cô biết thì ba mình và đại tá Phúc là bạn đồng môn, sau này cũng là đồng nghiệp, tình cảm rất thân thiết. Mặc dù không rõ tại sao vị đại tá này lại xin về hưu sớm những bốn năm, song thông qua lời cha mình kể lại thì cô cũng biết rằng, đại tá Phúc là một người rất có uy tín và từng rất nổi tiếng trong ngành.

Theo chân người phụ nữ kia đi vào trong nhà, Hoài My ngồi xuống ghế sofa, còn đang nhìn ngó xung quanh thì một giọng nói trầm thấp đã vang lên từ nhà trong :

- Ái chà, cô bé con năm nào giờ đã lớn thế này rồi đây.

-Cháu chào chú ạ. Đạo này hai cô chú vẫn khỏe chứ ạ ?

Đại tá Phúc mỉm cười gật đầu thay cho câu trả lời. Ông là một người tương đối nhỏ con và ăn mặc rất chăm chút. Mặc dù đã năm mươi mốt tuổi nhưng trông đại tá Phúc giống một người kỹ sư trung niên khỏe mạnh chăm tập thể thao mỗi ngày hơn là một ông già về hưu nhiều. Ông chậm rãi đi về phía Hoài My, bỏ lại sau lưng cái ghế bành đen bóng và một chiếc bàn nhỏ làm bằng gỗ, trên có rất nhiều chồng sách và báo chí.

Ông đưa tay ra bắt với cô, bàn tay phải chỉ có bốn ngón.

- Bố cháu vẫn khỏe chứ ?

- Ba cháu vẫn khỏe, ông vẫn thường nhắc đến chú. Hoài My nhoẻn miệng cười đáp : - Ba cháu vẫn hay kể rằng việc cấp trên phê chuẩn cho chú nghỉ hưu sớm là một mất mát lớn của ngành cảnh sát, và luôn mang chú ra làm tấm gương cho cháu học tập.

- Ha ha, đừng nghe ông ấy nói lung tung. Cháu uống gì ?

-Dạ, gì cũng được ạ .

Tiếng thìa inox khua lách cách trong cốc thủy tinh. Màu nâu của cà phê hoà với màu kem sữa, tất cả hoà quyện lại với nhau như thể đã quen thân từ lâu lắm rồi vậy. Một nụ cười tàn phai lúc ông quay đi. Đại tá Phúc đẩy ly cà phê mới pha về phía Hoài My, nói với vẻ bình thản :

-Nhà chỉ còn café, cháu dùng tạm vậy. Sao, Đại tá Tuyên bảo cháu tới đây phải không?

Phúc nói như thể ông đang tiếp một vị khách ở ngay trước thềm nhà của mình. Trong cái giọng trầm trầm đó, Hoài My cảm thấy có một chút âm thép. Nó làm cô cảm thấy bức bối.

-Vâng, sếp Tuyên muốn nhờ cháu ..gửi cái này cho chú .

Hoài My lấy tập hồ sơ trong túi ra để lên mặt bàn, cất giọng ngập ngừng. Phúc bình thản nhận lấy nó từ tay cô. Mặc dù đã nghỉ hưu hơn bốn năm, song trực giác và óc quan sát nhạy bén của một vị đại tá từng được coi là nỗi kinh hoàng của giới tội phạm, được đồng đội gán cho biệt danh " Người Đặc Biệt " ấy vẫn chưa bao giờ tàn lụi trong ông. Ông nghiên cứu tài liệu rất lâu, mắt dán chặt vào mấy bức ảnh hiện trường , báo cáo và xét nghiệm tử thi. Nếu ai từng làm việc chung với ông thì đều biết, mỗi khi Phúc tập trung vào việc gì thì cho dù sấm nổ bên tai cũng chẳng làm ông nhú mày lấy một cái.

Ngày mùng một tháng hai năm 2009, người ta phát hiện xác một người phụ nữ dưới chân Cầu Đạo, một nhánh của sông Đáy chảy qua địa phận huyện Quốc Oai, Hà Nội. Sau khi nhận được thông báo của người dân địa phương, cảnh sát đã ngay lập tức có mặt ở hiện trường.

Nạn nhân là Trịnh Ngọc Nguyễn, nữ, cảnh sát hình sự, năm mươi tư tuổi, quê ở Hải Phòng, Quốc Oai, Hà Nội. Nguyên nhân tử vong là do nghẹt thở, hung thủ đã dùng một sợi dây thừng để thít cổ nạn nhân cho tới chết. Có rất nhiều vết trầy xước ở hai tay và chân của nạn nhân, điều này chứng tỏ trước khi chết nạn nhân đã chống cự với hung thủ tương đối quyết liệt.

Qua điều tra sơ bộ, có nhiều khả năng nạn nhân bị hung thủ giết hại ở một nơi khác rồi mới đưa tới Cầu Đạo để phi tang. Hung thủ đã cố định cái xác xuống lòng sông bằng cách buộc một tảng đá lớn vào người nạn nhân. Thời điểm tử vong của nạn nhân được xác định là trước lúc phát hiện ra cái xác một ngày, tức

là ba mươi mốt tháng giêng. Còn một chi tiết nhỏ, đó là trong túi áo ngực được đóng khuy cẩn thận của nạn nhân có một lá hai bích.

Theo thông tin của công an huyện Quốc Oai thì nạn nhân Trịnh Ngọc Nguyễn đã được người nhà báo mất tích được gần bốn ngày. Nạn nhân là cảnh sát hình sự, đạo đức rất tốt. Theo đánh giá của hàng xóm xung quanh và đồng nghiệp thì Trịnh Ngọc Nguyễn là một người có lối sống mực thước, chưa từng gây hiềm khích hay hận thù gì với ai. Hung thủ không để lại nhiều dấu vết, công cuộc điều tra nhất thời lâm vào bế tắc.

-Trịnh Ngọc Nguyễn ...

Phúc khẽ lẩm bẩm, hai hàng lông mày bất giác nhíu chặt lại.

- Ông ấy định giao vụ này cho chú ? Chẳng lẽ đội trọng án hết người rồi sao ? Đại tá Phúc gấp tập hồ sơ lại trên mặt bàn lại nhẹ giọng hỏi. Mí mắt phải của Hoài My khẽ giật giật. Dù gì thì cô cũng là tổ trưởng của ban chuyên án lần này, phải cất công tới tận đây để nhờ vả người khác là đã mất mặt lắm rồi. Ai ngờ chưa gì đã nhận nguyên một gáo nước lạnh lên đầu như vậy.

Hoài My gương cười, lấy tay vuốt mấy lọn tóc mai loà xoà trước trán rồi bình tĩnh đáp :

-Người phụ trách điều tra vụ án này là cháu, và đại tá Tuyên đã gợi ý rằng nên tới xin nhờ chú giúp đỡ .Tất nhiên, nếu chú bận thì...

- Được rồi, về bảo với ông ấy rằng tôi sẽ trả lời sau .

Đại tá Phúc nhàn nhạt đáp, tay cầm tập hồ sơ đưa về phía Hoài My. Bàn tay to lớn nhưng rất nhạy bén, hai bàn tay của ông đầy gân. Cô nhận lấy tập hồ sơ trong tay ông, do dự một hồi rồi đứng dậy rút một tờ danh thiếp để lên mặt bàn nói :

-Có gì thì chú cứ tới Cục cảnh sát điều tra tội phạm về trật tự xã hội tìm cháu, hoặc điện thẳng cho cháu cũng được. Rất mong sớm được cộng tác với chú. Cháu xin phép về trước có việc, cô chú khi nào rảnh thì qua nhà cháu chơi, bố cháu vẫn hay nhắc tới chú lắm đấy ạ.

Đại tá Phúc gật đầu rồi tiễn cô ra tận cửa. Nhìn theo bóng chiếc xe máy đi xa dần cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ, ông thở dài quay trở vào, thò tay lấy một điều thuốc từ trong túi quần kaki ra châm lên miệng hút.

-Lại một vụ án nữa à?

Giọng nói phát ra từ phía sau lưng, là bà Quỳnh vợ ông.

-Thằng Sáu vẫn chưa về sao?

Bà Quỳnh khẽ lắc đầu.

- Hôm nay trở trời hay sao mà anh lại quan tâm tới nó thế.?

Phúc nở nụ cười nửa miệng thay cho câu trả lời, tay cầm điều thuốc khẽ run rẩy. Điều thuốc chao đảo theo những nhịp giật nảy nhanh, thất thường và vội vã. Khẽ thở ra một hơi, ông vút điều thuốc hây còn quá nửa vào thùng rác rồi trở về phòng.

Đó là một ngày tồi tệ với Hoài My. Mới sáng ra cái bụng đã đột nhiên biểu tình, làm cô phải ra vào toilet tới bốn lần chỉ trong vòng mười lăm phút. Chưa hết, trên đường tới cơ quan, chiếc Jupiter vừa mới được bảo dưỡng định kỳ cách đây ba ngày của cô lại quay ra giở chứng, khiến Hoài My phải tới cơ quan muộn những một tiếng đồng hồ. Với một người trọng nguyên tắc như Hoài My, điều đó so với việc bị đưa ra phê bình trước toàn phòng trong mỗi dịp tổng kết cuối tháng cũng chẳng khác nhau là mấy cả

- Em chào sếp .

Hoài My cúi đầu nói, trong bụng thầm rửa đúng là chẳng còn gì xui hơn. Lần đầu tiên đi muộn lại bị cấp trên ngay cổng, sau này còn biết giấu mặt vào đâu nữa? Đứng trước mặt Hoài My lúc này là sếp cũ của cô hồi còn công tác bên phòng giao thông. Người đàn ông trung niên chỉ ừ một tiếng rồi xách cặp tài liệu đi tiếp. Đi được một đoạn, Hoài My quay lại nhìn theo. Ông sếp cũ của cô lúc này đang cau mày nói gì đó

với một anh chàng làm bên pháp y với vẻ khiển trách. Trông khuôn mặt lúc nào cũng ra vẻ nghiêm trang của ông ta lúc này giãn ra trông thấy, hai bên má phúng phính không ngừng rung rinh, xem chừng có vẻ hí hửng lắm vì có cơ hội bắt lỗi người khác.

Hoài My quá rõ cái tính nhỏ nhặt này của ông sếp cũ. Cô vẫn nhớ như in trong một lần đi khám nghiệm hiện trường án mạng, có một anh trình sát lỗ dầy một chút máu lên cổ tay áo sơ mi trắng muốt của ông ta, kết quả là bị nêu ra làm gương xấu trong cuộc họp thường kỳ của Sở ba tháng liên tiếp. Nếu không phải nể mặt bố của Hoài My là phó tổng cục trưởng tổng cục cảnh sát điều tra tội phạm thì ban nầy chắc cô cũng phải chịu chung số phận như anh chàng bên pháp y kia rồi .

- Công việc điều tra tới đâu rồi hả anh Huy ?

Hoài My ngược mắt nhìn chàng trai vừa mới bước vào phòng hỏi, song thứ mà cô nhận được chỉ là cái lắc đầu. Đó là Huy, Phạm Thanh Huy, đồng nghiệp và cũng là cộng sự của cô trong chuyên án lần này.

- Tạm thời chưa đi được đến đâu cả. Huy với tay lấy tập hồ sơ để trên kệ xuống rồi chậm rãi nói tiếp :- Nạn nhân bị ngâm nước cả ngày trời nên rất nhiều manh mối quan trọng đã bị tiêu huỷ. Do chiếc nhẫn ở ngón áp út tay phải và vòng cổ bằng vàng của nạn nhân vẫn còn nguyên vẹn nên tạm thời có thể loại trừ phương án giết người cướp đoạt tài sản. Kết quả khám nghiệm cho thấy rằng không có sự xâm hại tình dục nào trước và sau khi nạn nhân bị sát hại. Chúng ta đã cử trình sát đi thám thính các hộ dân sinh sống xung quanh chân Cầu Đạo suốt cả tuần nay, xem có ai nhìn thấy kẻ khả nghi nào lai vãng không song vẫn chưa thu được gì.

- Các hướng điều tra cơ bản đều gặp rất nhiều khó khăn, vì ngoài sợi dây dùng để thắt cổ nạn nhân ra thì kẻ thủ ác không lưu lại bất cứ dấu vết gì tại hiện trường. Nạn nhân trước đã từng là người của phòng cảnh sát hình sự thành phố Hải Phòng. Hiện Sơn đang cùng một số anh em khác xuống Hải Phòng điều tra các mối quan hệ xã hội của nạn nhân kỹ một lần nữa, nếu có tin tức gì thì cậu ấy sẽ báo về cho chúng ta ngay.

- À, còn nữa, Trịnh Ngọc Nguyễn là một người rất sùng đạo. Cô ta theo đạo Cơ Đốc. Đúng là.. chết ở đâu không chết, lại chạy xuống tận chỗ chúng ta chết làm gì thế không biết ?

Hoài My nghe vậy thì hơi nhăn mặt.

- Nạn nhân có nhiều kẻ thù lắm ư?

- Xem nào... bằng Duy Sita ở Sài Gòn, Quang mặt sẹo ở Hải Phòng, đây đều là thuộc hạ thân tín của Trọng Sồ ngày xưa...Trịnh Ngọc Nguyễn đã ra nước ngoài công tác được ba năm, mới về nước được sáu tháng. Theo như suy đoán của anh, đây có 90% khả năng là một vụ thanh toán nhau do ân oán chốn giang hồ. Trịnh Ngọc Nguyễn năm năm trước đã từng góp công rất lớn trong việc đập tan tập đoàn tội phạm Trọng Sồ-Hằng Diệp. Có rất nhiều đàn em của hắn từng công khai nói rằng sẽ tìm cô ta để tính sổ....

"Reng , reng .." Tiếng điện thoại bàn bắt chợt vang lên cắt đứt lời của Huy. Hoài My với tay nhắc ống nghe, sắc mặt nhất thời nghiêm túc hẳn lên .

-....

- Được rồi, chúng tôi sẽ tới ngay ...

- Chuyện gì vậy? Huy vớ lấy chiếc mũ cảnh sát đặt trên bàn hỏi.

- Đi thôi, có việc rồi.

- Lần này là ở đâu vậy?

- Anh cứ đi thì rõ.

Mắt trái của Hoài My khẽ giật giật. Cô chợt thấy nôn nao. Hít một hơi dài để ổn định lại tinh thần, Hoài My nhét cái túi xách của mình vào chiếc cặp táp màu đen rồi bước ra ngoài.

Linh cảm cho cô biết, tất cả mới chỉ bắt đầu.

Mùng sáu tết. Vẫn chưa có dấu hiệu nào đảm bảo rằng thời tiết sẽ có chuyển biến. Cái rét vẫn thống trị nơi đây. Phúc khẽ thở ra một hơi, cầm cúi đi từ bãi gửi xe vào bên trong, tay xách chiếc làn màu xanh nước biển. Mái vòm trắng xoá của cổng nghĩa trang nhấp rộn ràng theo sỏi chân của ông. Phía sau lưng, cánh đồng khuất dạng sau lớp bụi và niềm ưu tư đang bị quấy động mịt mù.

Sau khi về hưu, tháng nào ông cũng đến đây ít nhất là một lần, chạy gần hai chục kilomet đường vòng chảo nhằm tìm sự bình yên ẩn giấu đằng sau những ngôi mộ lúc nào cũng ngập trong nhang khói. Đã có lúc Phúc tưởng như đã xua đuổi được nó, xua đuổi được nỗi muộn phiền đã xoắn chặt lấy tâm hồn ông như một vết xăm không cách nào xoá bỏ, thứ đã dày vò ông hơn ba mươi năm nay. Thế nhưng khi đêm dài buông xuống, những cơn ác mộng đó lại thừa cơ dày vò tinh thần ông, như một vòng xoáy tròn ốc chọc sâu vào những nỗi đau trong quá khứ.

Ba mươi năm, gánh nặng đó đã đè trên lưng ông đúng ba mươi năm, nặng trĩu và ngọt ngào. Ông cũng đã dần quen với việc sống chung cùng chúng rồi.

Màu vàng của hoa cúc có mặt hầu như khắp mọi nơi, loại cúc vàng bông nhỏ có cả rễ để trồng sống được. Một cơn gió lạnh thổi qua làm Phúc khẽ rung mình. Ông vẫn không sao rút được ra khỏi những dự cảm đó, nó quán quýt lấy ông như những chiếc lá lạnh buốt .

Dừng lại trước một ngôi mộ lát gạch men đen bóng, Phúc đưa tay sờ lên tấm di ảnh của người đã khuất, hai mắt nhất thời dụi đi. Ông cúi xuống thấp ba nén nhang và cắm một bó cúc vàng trước mộ. Một người phụ nữ trung niên lách qua chạm vào người làm ông chúm mắt về phía trước . Mặt của cô ta khuất sau chiếc khẩu trang màu đen , trông như một tấm vải liệm .

“ Chắc cô ta đang vội vã tới một cuộc hẹn nào đó . “ đại tá Phúc vừa phả những sợi cỏ dính trên giày và ống quần kaki của mình vừa nghĩ thầm trong bụng.

Chợt nhớ ra điều gì, đại tá Phúc giật mình ngoảnh đầu lại, song không còn thấy bóng dáng người phụ nữ ban nãy đâu nữa.

Một cơn gió lạnh lèo đi ngang qua, thổi tắt ba nén nhang cắm trên mộ.

Đại tá Phúc lắc mạnh đầu để lấy lại sự tỉnh táo. Vóc dáng ấy, đôi mắt ấy...Ông biết mình không nhìn lầm .

Chắc chắn không thể sai được.

Một tiếng đồng hồ trôi qua. Đại tá Phúc vẫn đứng đó, đôi mắt dán chặt vào tấm di ảnh của người vợ quá cố, chờ đợi không nói lấy một lời.

“ Em...vẫn chưa tha thứ cho tôi sao?”

Đại tá Phúc đưa mắt nhìn ra xa. Quần tụ sau lớp sương mù, những nóc nhà lượn lờ mãi tít xa, chơi vơi giữa các tầng mây giống như một lời oán thán đầy vết bùn đất và gạch vụn. Tất cả như nhảy múa, đùa cợt trước mắt ông. Cuối cùng thì ông đã biết niềm dự cảm thôi thúc mình mấy hôm nay chính xác là gì.

Bước ra khỏi cổng nghĩa trang, đại tá Phúc lái xe đi về phía ngoại ô. Cứ mỗi một giây, niềm dự cảm khởi phát đã thống trị linh hồn ông mấy ngày nay lại càng hình thành vững chắc hơn.

Đại tá Phúc khẽ rung mình, cả người run nhẹ .

Ông biết.

Điều đó đã đến.

Giống như tia sáng định mệnh in mờ trên mắt người mù, cuối cùng ông cũng đã có quyết định của riêng mình. Tim ông niêm kín trong một niềm xác tín giá băng rằng chẳng bao lâu nữa, ông sẽ đối mặt với một kẻ thù xưa.

3. Chương 3: Buổi Họp Lớp

Chiếc xe Jeep dừng lại trước cổng nhà nghỉ Phú An trên đường Nguyễn Lương Bằng, Hà Nội. Bên ngoài nhà nghỉ lúc này đang có rất nhiều người bu quanh vì hiếu kỳ. Một toán cảnh sát được lệnh giải tán đám đông và đón người của phòng điều tra tới khám nghiệm hiện trường. Thế nhưng cũng phải mất gần mười lăm phút sau, Hoài My và Huy mới thoát khỏi đám đông chen chúc dày đặc ở ngoài kia để bước chân vào nhà nghỉ Phú An, nơi xảy ra án mạng.

- Hiện trường vụ án xảy ra ở phòng 203, tầng 2, lúc này đã bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn. Nạn nhân tên là Nguyễn Như Ngọc, quê ở Hải Phòng, ba mươi hai tuổi, đã có thai được hai tháng. Nạn nhân đã thuê phòng ở đây được gần năm tháng, ngày thường rất ít khi ở trong phòng.

Huy cầm tờ kết quả khám nghiệm hiện trường trong tay nhân viên giám định vừa đi vừa nói.

- Hai ngày trước có một tờ giấy ghi “Xin đừng làm phiền” dán ở ngoài phòng, chủ nhà trọ cho rằng đây là ý của khách nên cũng không phản ứng gì. Mãi tới sáng ngày hôm nay, cảm thấy tình hình có gì đó không ổn, ông Sơn, chủ nhà nghỉ mới cho cô Vân, nhân viên và cũng là cháu nội mình mượn cơ dọn dẹp vệ sinh để vào xem sao. Cửa phòng bị khóa chặt từ bên trong, cô Vân đã phải dùng tới chìa khóa dự phòng mới vào được. Bước vào phòng, cô cháu gái ông Sơn đã hét lên một tiếng rồi ngất xỉu khi thấy xác một người phụ nữ nằm sòng xoài trong nhà tắm. Ông Sơn nghe thấy tiếng hét của cháu mình vọng từ trên lầu ba xuống thì lập tức chạy lên ngay và gọi điện báo cảnh sát.

- Đã tìm ra nguyên nhân tử vong chưa ? Huy vỗ vai Đức, cảnh sát trưởng quận Đống Đa và cũng là bạn học thời cấp ba của mình hỏi. Đây là một vị đại úy trẻ tuổi, với khuôn mặt lầm tằm tàn nhang và cái trán dô lúc này cũng bóng lẩy. Người đàn ông này đang bàn luận gì đó với một nhân viên giám định pháp y, song vừa thấy Huy đi từ ngoài vào thì nét mặt đã lộ vẻ vui mừng, cười ha hả nói :

- Ha ha, đúng là có việc mới thấy được cái mặt ông. Mấy lần họp lớp đều không thấy ông đâu, tưởng chết ở xó xĩnh nào rồi chứ ? Dạo này thế nào rồi ?

- Vẫn thế thôi. Ông coi bộ phát nhanh ghê nhỉ, mới mấy năm mà đã leo tới cái ghế này rồi. Huy nhún vai cười đáp:- Thôi, vào việc nhé, đã điều tra được gì chưa ?

- Nguyên nhân dẫn đến tử vong là do bị nghẹt thở. Thời gian tử vong đang được người của tổ giám định hình sự của các cậu xác định. Trên cổ nạn nhân phát hiện hai vết hằn, hung khí là một sợi dây thừng dài bốn mươi ba centimet được tìm thấy trong bồn tắm ngay tại hiện trường.

- ...Trong phòng không có dấu vết bị lục lọi. Phần thân trên của nạn nhân để trần, thân dưới trang phục ngay ngắn, không có dấu vết của việc bị xâm hại tình dục. Có hai vết rách vải , một ở quần bên đầu gối trái, một ở cổ áo của nạn nhân. Cơ dưới da cổ bị bầm dập nhẹ, phổi hai bên phù nề, có nhiều máu đông ở động mạch phổi, sờ nắn hệ thống xương tứ chi không bị dập gãy. Xương vùng hộp sọ không có tổn thương. Hai bên mang tai của nạn nhân có vết bầm tím.

Đức vừa đọc tờ biên bản khám nghiệm trên tay vừa dẫn hai người vào quan sát hiện trường. Ánh mắt của Huy và Hoài My rất nhanh chú ý tới cánh cửa sổ có một ô kính vỡ trong phòng. Huy ra ngoài ban công ngắm nhìn một lượt rồi quay vào nói:

-Bên dưới có một lu nước cao hơn một mét, muốn từ dưới leo lên ban công không phải là chuyện khó. Khê gật đầu

Hoài My Khê gật đầu,nhìn chằm chằm vào vết hằn in trên cổ nạn nhân, rồi tới vùng máu đã bị đông lại trên nền phòng tắm. Cô quay sang hỏi :

- “ Vật đó” đâu rồi ? Các anh giữ nó rồi à ?

Vị đại úy trán dô khê gật đầu rồi lấy một túi nilon trong mớ hồ sơ vật chứng để trong chiếc cặp táp màu đen luôn mang theo bên mình ra đưa cho Hoài My. Bên trong túi nilon là một lá ba bích, đúng như những gì mà họ đã biết từ trước khi đến đây.

-Vậy mà tôi còn tưởng lá bài đó chỉ là ngẫu nhiên nằm trong túi áo nạn nhân thôi cơ chứ. Huy nhăn mặt cầm túi nilon khê nói : - Thật ngông cuồng, hẳn đang định thách thức chúng ta ư ?

- Chưa có cơ sở nào để đảm bảo rằng hung thủ của cả hai vụ này là một cả, song hẳn có chạy đằng trời. Hoài My lặng thinh đứng khoanh tay tựa vào bồn rửa mặt nói với vẻ kiên định.

- Còn một chi tiết đáng chú ý nữa. Vị đại úy tên Đức nói tiếp :

- Gương ? Huy cầm chiếc gương bọc nylon từ tay Đức giơ lên ngắm nghía. Đó là một chiếc gương trang điểm nhỏ bằng bàn tay, bên trên có một chữ “ Z “ được viết bằng son môi.

- “ Z “ Nạn nhân cầm nó trong tay à ?

Vị đại úy trán dô khê gật đầu. Hoài My cầm chiếc gương trong tay Huy nhìn ngắm một hồi rồi đưa lại cho Đức. Cô ho khan một tiếng rồi nói :

- Được rồi , bây giờ chúng ta cứ bắt đầu tiến hành điều tra sơ bộ đi đã. Đầu tiên là hỏi cung và đối chiếu các dấu vân tay lấy được tại hiện trường với những người sinh sống và thuê phòng trong nhà nghỉ Phú An. Thứ hai là liên hệ với người nhà nạn nhân thông báo tin buồn, nhân đó tìm hiểu lý do tại sao Nguyễn Như Ngọc lại bỏ nhà đi thuê phòng tận trên này mấy tháng không về. Thứ ba là điều tra tất cả những mối quan hệ của nạn nhân và những người mà nạn nhân từng tiếp xúc trong quãng thời gian sống tại đây. Sau khi có báo cáo xét nghiệm chính xác về thời gian tử vong của nạn nhân, chúng ta sẽ dựa vào đó để khoanh vùng phạm vi điều tra.

- Thêm nữa, dựa vào những dấu hiệu có mặt ở hiện trường, hung thủ thực hiện vụ án mạng này có khả năng liên quan tới vụ xác người phụ nữ chết dưới chân Cầu Đạo cách đây một tuần. Từ bây giờ, Phòng Cảnh sát điều tra tội phạm về trật tự xã hội PC45 chúng tôi sẽ chính thức tiếp nhận vụ này. Tôi là Trần Vũ Hoài My, trưởng ban chuyên án Rp-23, còn đây là đồng sự của tôi, trung úy Phạm Thanh Huy, rất vui được hợp tác với anh.

- Rất hân hạnh, tôi là Nguyễn Chí Đức, cảnh sát trưởng quận Đống Đa. Hy vọng chúng ta sẽ nhanh chóng bắt được tên sát nhân.

- Vâng, vâng ạ.. nếu có chuyện gì thì con sẽ gọi lại sau.

Dập máy điện thoại xuống, Hoài My lấy tay bóp trán, gương mặt lộ vẻ cau có. Cô nhíu mày nhìn đăm đăm đồng hồ sơ cùng báo cáo trước mắt. Hôm nay đã là ngày thứ hai tính từ khi xảy ra vụ giết người táo bạo giữa ban ngày ban mặt ở nhà nghỉ Phú An, và cô vẫn chưa đụng được dù chỉ là cái ché áo của hung thủ.

Xem nào, liệu mình có bỏ qua manh mối gì không nhỉ? Hoài My chống cằm suy nghĩ. Thời gian gây án của hung thủ được xác định là vào khoảng từ bốn tới sáu giờ chiều ngày mùng hai tháng hai(mùng tám tết). Nạn nhân là một người chơi cờ, đam mê cờ bạc đến mức điên cuồng. Hôm đó cô ta có rủ bốn người bạn tới phòng liên hoan sau một trận thắng lớn, ba nam và một nữ. Chủ nhà nghỉ cam đoan rằng đã tận mắt thấy cả bốn người bọn họ về cùng một lúc, tầm bốn giờ ba mươi phút chiều. Từng đã lấy lời khai của từng người bọn họ. Tất cả đều một mực khẳng định rằng Ngọc vẫn bình an vô sự và không có vẻ gì bất thường trong cả ngày hôm đó.

Nếu tạm thời loại bỏ bốn người này ra khỏi danh sách tình nghi thì chắc chắn hung thủ đã đột nhập vào nhà nghỉ và giết hại nạn nhân trong khoảng thời gian từ đó tới sáu giờ chiều. Vấn đề là ngày hôm đó nhà gia chủ có làm một bữa tiệc tại gia, khách khứa ra vào rất đông. Đây là một cơ hội rất tốt cho hung thủ thừa cơ đột nhập vào trong giết hại nạn nhân. Liệu hung thủ có phải là một trong số những người khách được mời tới tham dự? Trong mười chín vị khách tham dự hôm đó thì có tới năm người là quen biết với nạn nhân, Huy đang tiến hành lấy lời khai của bọn họ.

“ Cạch “ Cánh cửa phòng bật mở, một bóng áo xanh khê lộ đầu từ ngoài vào. Chẳng cần ngẩng đầu lên thì Hoài My cũng biết đó là Huy, tiếng giày gõ trên mặt đất đều đều cứ ba nhịp dài lại hai nhịp ngắn đó thật chẳng lẫn đi đâu được. Hoài My hỏi một câu lấy lệ, nhìn gương mặt như gà nhúng nước của Huy thì cô cũng đã đoán được vài phần.

- Thế nào rồi anh Huy ?

- Vẫn thế thôi.

Huy lấy một chai nước lạnh trong tủ lạnh rót đầy cốc, uống một hơi hết sạch rồi thả người xuống ghế.

- Đã dùng kính hiển vi kiểm tra hiện trường song vẫn chưa tìm thấy dấu vết nào đáng chú ý. Đồ đạc trong phòng hầu như vẫn còn nguyên vẹn. À, không tìm thấy ví của nạn nhân đâu cả. Theo lời khai của mấy người bạn của nạn nhân, Nguyễn Như Ngọc dạo gần đây hình như liên tiếp trúng lớn, chi tiêu rất mạnh tay, còn hào phóng cho vài người bạn vay mấy chục triệu nữa. Rất có thể đây là một vụ án giết người cướp của.

- Một khoản tiền lớn ? Đã điều tra ra nguồn gốc của nó chưa ?

- Rồi, là từ chiếc bạc.

- Em vẫn nghĩ đây không phải là một vụ giết người cướp của thông thường. Hoài My khê nhú mảy:- Đã liên lạc được với bạn trai nạn nhân chưa ?

- Rồi, anh ta vừa mới bay từ Vũng Tàu về Hà Nội ngày hôm qua. Nói thế nào nhỉ, anh có linh cảm rằng thủ phạm gây ra hai vụ án này là một. Không phải vì hai lá bài đó đâu, rất có thể đây chỉ là trùng hợp. Thứ khiến anh ấn tượng là cách thức gây án táo bạo song cũng rất tỉ mỉ và cẩn thận của hung thủ kia. Rất có thể gã là một tên sát nhân hàng loạt, một tên sát nhân hàng loạt thông minh và quỷ quyết. Cứ nhìn chuyện xóa dấu vết thành thạo của gã ở hiện trường thì biết. Hiện giờ Sơn đang khoanh vùng điều tra những đối tượng có tiền án giết người cướp của đang có mặt tại Hà Nội và một vài khu lân cận, song anh nghĩ khó mà thu được kết quả gì. Em thấy thế nào hả Hoài My ?

- Cứ làm đi rồi tính sau. Hoài My khê nhún vai:- Ai mà biết được thằng điên đó nghĩ gì trong đầu? Em chỉ biết là mới có ba ngày mà đã có hai vụ giết người táo tợn xảy ra trong địa bàn thành phố, và hung thủ vẫn đang tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

- Được rồi, có gì chờ tối nay Sơn đi công tác về rồi tính.

Hoài My liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, thấy đã là năm giờ kém mười lăm thì bàn giao nốt mấy việc còn lại cho Huy rồi đứng dậy nói :

- Em hôm nay phải về sớm đón đứa cháu học mẫu giáo, anh trực hộ em nhé.

Huy căn môi nhìn Hoài My thu xếp đồng hồ sơ, cho tới khi cô xách chiếc cặp đi ra cửa thì mới lấy hết can đảm nói:

- Hoài My, chiều mai... em có bận gì không ?

- Có việc gì vậy anh?

- À... anh hỏi vậy thôi.

- Ngày mai em phải đi họp lớp, chắc mất nguyên cả ngày cũng không chừng.

Hoài My đưa tay lên xoa cằm về suy nghĩ. Huy nghe vậy thì gương mặt không giấu nổi vẻ thất vọng, song vẫn cười gượng xoa tay nói:

- Không có việc gì đâu, em cứ về đi.

Hoài My khê gật đầu. Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần cô khê rung lên. Hoài My vừa nghe máy vừa chạy tới cửa sổ, nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên song cũng không kém phần mừng rỡ. Hấp tấp, chân phải của cô vấp phải chân bàn làm việc, mất đà ngã nhào về phía trước. Huy lập tức dang tay ra đỡ.

Phía dưới lầu, chàng trai ngược mắt nhìn lên. Song gương mặt của anh ta nhất thời cứng lại khi thấy bóng hai người đang ôm cứng lấy nhau cạnh cửa sổ.

Hoài My luống cuống đẩy Huy ra rồi đi như chạy xuống lầu

..Người đã đi từ lâu, thế nhưng anh chàng trung úy trẻ tuổi vẫn ngơ ngẩn đứng đó nhìn theo với vẻ thất lạc. Khê thở dài, anh cầm cặp vé xem phim trong tay vô lại rồi vứt vào trong sọt rác.

Chủ nhật.

Ánh nắng ban mai len lỏi qua khung cửa sổ vào tận trong phòng. Bên ngoài, những đám mây bắt tận nhấp nhô lượn sóng, trong suốt như gương kéo dài đến tận chân trời. Mặt trời tròn xoe như một quả cầu đỏ nặng nề, tỏa ra những tia sáng chói chang, lấp lánh trong không trung.

Hoài My với tay cầm chiếc điện thoại đặt trên đầu giường, đã bảy giờ ba mươi sáng rồi. Cô vươn vai, mặc một chiếc áo dài tay rồi bước xuống lầu. Có mùi trứng chiên thoang thoảng đâu đây, nhất định là mẹ đã chuẩn bị sẵn bữa sáng cho cô rồi.

- Dậy sớm nhỉ, sao không ngủ tới trưa luôn đi?

Bà Vân trong bộ đồ mặc ở nhà thấy con gái đi từ trên lầu xuống thì nói mát. Hoài My chu môi chạy lại ôm eo mẹ, cất giọng nhõng nhẽo.

- Mẹ hôm nay cho con gái ăn sáng món gì đây?

Bà Vân mỉm cười hiền hậu, lấy tay vuốt tóc con cười nói:

- Tiên sư bố cô, hai mươi lăm tuổi đầu rồi mà vẫn còn trẻ con, biết bao giờ mới có người chịu tới rước đây. Tôi vào tuổi này đã lấy chồng sinh ra cô rồi đấy, liệu mà lo cho cái thân cô đi. Năm sau mà không có mối nào thì đừng trách tôi đặt đâu ngồi đấy nhé.

- Con của mẹ làm sao mà ế được.. với lại chẳng phải con đã có bạn trai rồi sao?

Bà Vân nghe vậy thì khẽ nhíu mày. Hoài My cười khẽ rồi tranh việc cắt bánh mì với mẹ. Cô đã trông thấy vẻ mặt mỗi của bà qua tấm gương phản chiếu đặt trên bồn rửa mặt. Ánh nắng ban mai từ khe cửa chiếu qua con dao và những chiếc ly pha lê đặt trên kệ, hắt lên bức tường đối diện một dải cầu vồng rực rỡ. Bà Vân lấy khăn lau tay rồi ngồi xuống, mỉm cười nhìn cô con gái yêu trở tài nấu nướng. Hoài My dọn đồ ăn sáng và cà phê ra, thoăn thoắt như một con mèo.

Sau khi ăn sáng, cô trở về phòng riêng, chọn một bộ đồ trẻ trung ướm thử và soi mình trong gương. Nhìn mái tóc dài đen nhánh, cái răng khểnh trên gương mặt trái xoan và nước da trắng mịn, Hoài My đảo mắt, khóe môi khẽ nở nụ cười. Tiếng điện thoại bất chợt reo vang. Cô vội lấy chiếc điện thoại, nhìn qua màn hình rồi chạy ù ra cửa sổ. Tối sớm vậy sao? Mới có chín giờ mà?

- Đợi em một lát.

Hoài My nói vọng từ trên cửa sổ xuống.

Quay trở về phòng, Hoài My lệ làng tô lại môi son, thoa một chút phấn hồng rồi nhét tất cả mọi thứ vào cái túi xách và đứng trước gương ngắm nghía ngoại hình của mình lần cuối. Cô có tài trang điểm rất khéo, cái áo sơ mi màu trắng bề ngoài có vẻ đoan trang nhưng lại tôn lên đường nét dịu dàng của chiếc cổ trắng như ngọc và làm nổi bật các đường cong của bộ ngực cô. Hài lòng, Hoài My khép cửa phòng rồi đeo túi xách xuống lầu. Đứng bên ngoài hiên nhà chốc lát, nín thở trước ánh ban mai, cô quay đầu lại và nói vọng vào trong:

- Mẹ , con đi với anh Long một lát mẹ ạ !

Đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoài My cố quên đi bao gánh nặng công việc đang đè nặng trên vai, thả hồn vào con đường rợp bóng cây trước mặt. Những tia sáng mượt mà và ấm áp của mặt trời bùng cháy huy hoàng trên các tầng mây rồi vỡ thành các đốm đỏ chiếu xuống mặt sông. Ngoài kia sự sống vẫn đang tiếp diễn từng ngày từng giờ, cuộc sống không phải chỉ có tội ác và những tên sát nhân. Hoài My quay lại nhìn anh, hình như có nét u buồn phảng phất trong đôi mắt ấy. Long có lẽ cũng đã nhận ra cô đang nhìn chăm chăm mình này giờ. Anh giơ tay lên vuốt cằm. Tay trái của anh có một cái bớt lớn.

- Gì vậy?

Giọng nói của anh vẫn nồng nàn, song dường như có phần xa cách. Anh ột mét bảy lăm, vai rộng và thân hình nở nang. Mái tóc anh dày, cắt rất đẹp và chải khéo. Sức mạnh đàn ông được chạm khắc vào từng nét của khuôn mặt nhìn nghiêng kiêu hãnh tới những sợi lông mày thẳng và sẫm, rồi đến cái cằm và quai hàm cương nghị của anh.

Thế nhưng sau gần hai tháng xa cách, trông anh có vẻ gầy và đen hơn. Nghĩ tới việc xảy ra chiều hôm qua, Hoài My lại thấy nhức đầu. Cô đã giải thích với anh ngay sau đó rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng xem ra không có tác dụng gì mấy.

- Lại có việc gì ở cơ quan à?

Cô khê lắc đầu.

-Anh có đem con rắn đó theo không vậy?

Hoài My nhìn anh lom lom với vẻ đề phòng. Long có nuôi một con rắn, đi đâu cũng mang theo bên mình, giống như thú cưng vậy. Và thật không may làm sao, loài động vật mà Hoài My ghét nhất trên cõi đời này lại là rắn.

-Không.

Long khê lắc đầu. Hoài My nghe vậy thì khê thở phào một cái. Cô nhú mày nhìn cặp mắt hốc hác và làn da đen sạm của anh một hồi rồi hỏi với vẻ quan tâm:

- Anh mới ốm dậy à ?

“ Không có.” Long trả lời thật chậm, rồi không hiểu vô tình hay cố ý mà ngoảnh mặt đi. Cô biết anh đang nói dối. Hoài My lo lắng đưa tay sờ lên trán anh, song bị Hùng nhẹ nhàng gạt đi.

“ Không cần thì thôi, người ta quan tâm mà còn làm bộ” Hoài My rời mắt khỏi khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, hừm một tiếng bằng giọng mũi rồi chuyển sự chú ý sang những thửa ruộng dài vô tận chạy vùn vụt qua cửa kính giữa cảnh miền quê thoáng đãng. Một nụ cười buồn thoáng hiện trên môi anh khi cô quay mặt đi.

Đi qua ngã tư Sơn Đồng, Long dừng xe lại trước một quầy bán vé số bên vệ đường. Hoài My hơi nhú mày khi thấy anh mang một xấp vé số lên xe nhưng không nói năng gì. Ánh mắt của cô lạc vào bóng dáng bà cụ dáng người nhỏ thó, da dẻ nhăn nheo ngồi trước quầy.

Long đã có lần kể với cô rằng, bà cụ bán vé số này là người thân của bạn anh. Thỉnh thoảng anh vẫn tới mua vé số cho bà, coi như giúp đỡ. Vì ngoài những đồng tiền ít ỏi kiếm được từ việc bán vé số ra, bà chẳng bao giờ nhận của ai một đồng nào. Lúc đầu Hoài My cũng không để ý tới việc này cho lắm, nhưng sau này khi thấy tần suất mua vé số của anh càng ngày càng dày đặc hơn, cô cũng mơ hồ bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

“ Tới rồi.”

Chiếc xe dừng trước một căn hộ bốn tầng đồ sộ nằm sâu trong hẻm. Ngay sau cổng là một vườn cỏ xanh tươi tốt, thấp thoáng những chiếc bàn che bạt nhiều màu nằm trải dài thoải xuống tận bờ ao. Từng nhóm người đang vừa ăn uống vừa cười đùa náo nhiệt. Mặc dù mới chỉ đứng ngoài cổng, song cả hai đều nghe thấy tiếng cười đùa huyên náo vọng từ trong ra rõ mồn một. Hôm nay là ngày nhóm bạn cấp ba của Hoài My tổ chức họp lớp. Long lái chiếc Ford vào thẳng trong sân, sau một hàng dài những chiếc xe đã đậu sẵn.

Long mở cửa xe rồi vào trước, vẻ mặt lạnh tanh. Một gã con trai tất tả chạy tới nháy mắt hỏi:

- Sao cậu tới muộn thế? Mọi người đã tập trung đông đủ hết cả rồi đó.

Hoài My gượng cười với bạn, hai mắt khó hiểu nhìn theo bóng lưng anh. Bối rối, cô treo cái áo khoác lên móc rồi bước tới bàn tiệc. Suốt buổi họp lớp, anh không buồn nhìn cô lấy một lần. Hoài My cố dần lòng để khỏi đưa tay lên vuốt lại mái tóc, một việc làm quá thật thà, lộ liễu. Cô tự hỏi, không biết môi mình có nhạt son không, mặt mình có lấm dơ không, và rồi cứ thế cô bản khoăn mãi. Có chuyện gì xảy ra vậy ? Mình đã làm gì sai à?

Hay là anh vẫn còn giận chuyện hôm trước? Thật là, người đầu mà thù dai thế không biết.

Trong cái không khí náo nhiệt và ồn ào của buổi họp lớp, Hoài My chợt thấy mình lạc lõng không sao hòa nhập được. Cô hết nghĩ vẩn vơ về mấy vụ án đang dang dở lại tới thái độ kỳ lạ ngày hôm nay của anh. Hoài My buồn bực đưa cốc bia lên uống một hơi hết hơn một nửa rồi đưa mắt nhìn quanh, trước khi sững người vì một bóng hình quen.

- Phương, lâu lắm mới gặp mày! mấy năm nay mày biến đi đâu vậy hả? Sao không chịu liên lạc với bọn tao?

Hoài My mặt vui như hoa nhờ một cậu bạn đổi chỗ để được ngồi cạnh Phương, cô bạn thân nhất của mình từ hồi còn học cấp một. Từ khi Hoài My bước chân vào giảng đường đại học cho tới nay khi đã đeo lon đại úy, Phương vẫn bật vô âm tín không có bất cứ liên lạc nào với cô. Hoài My nhất thời phần chấn, hai mắt long lanh ngẩng nhìn cô bạn thân của mình một lượt từ đầu tới chân. Phương khác xưa nhiều lắm, từ cách ăn mặc cho tới thần thái, trông cứ như hai người hoàn toàn khác vậy.

- Tao vẫn ổn. Thời gian qua có chút chuyện. Còn mày?

Phương cười đáp, giọng nói có nét gì đó hơi lạc điệu. Nhìn hai bên má hóp lại và trắng nhợt phần trang điểm của cô bạn, Hoài My khẽ nhủ mày hỏi :

- Mày dạo này ở chỗ nào vậy? Cho tao số đang dùng coi.

- Tao đổi số lâu rồi. Phương lấy một điều thuốc lá ra châm rồi đưa lên miệng rít một hơi. Cô vừa nhả từng vòng khói vừa nheo mắt nhìn về chỗ Long ngồi cách đó không xa, cất giọng thờ ơ:

- Bỏ mày hả ? Lâu chưa ?

- Ủ... Hoài My đáp với vẻ ngại ngùng : - Cũng được hơn nửa năm rồi.

Phương nhếch mép nhìn cô nở nụ cười khan rồi nói ào ào bằng cái giọng khàn khàn của người bị chứng viêm họng lâu năm:

- Thế định bao giờ cưới ?

- Ai mà biết. Ông bà già tao còn đang phản đối kia kìa. Hoài My nhăn mặt đáp. Cô chuyển chủ đề :- Có dạo tao đến nhà tìm thì hai ông bà già bảo mày đi làm ăn xa, thế bây giờ sao rồi ?

- Cũng tạm tạm. Phương đáp với vẻ thờ ơ: -Tay làm hàm nhai, chưa chết đói là được rồi.

Hoài My nhìn thẳng vào khuôn mặt bạc nhược và vô cảm của Phương. Dường như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người, một điều chưa từng có trước đây. Nó khiến cô mặc dù có rất nhiều điều muốn nói song lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Buổi tiệc kết thúc sau gần bốn tiếng đồng hồ ăn uống, tán gẫu và ngụp lặn trong bia, rượu và nước ngọt. Và như thường lệ, tất cả lại kéo nhau tới một quán karaoke ở gần đó để làm tăng hai. Riêng Hoài My thì rủ cô bạn thân của mình ra một chỗ để trò chuyện. Họ có quá nhiều điều để nói sau thời gian dài xa cách. Long cũng ở lại. Mấy người bạn của Hoài My rủ anh vào cho đủ chân tá lả nhưng Long từ chối.

- Tao phải đi bây giờ đây. Khoảng chừng nửa tiếng nữa.

Phương liếc nhìn đồng hồ rồi nói với vẻ lạnh nhạt. Hoài My thở hắt ra một hơi rồi nhìn chằm chằm vào cô bạn thân của mình, trầm giọng:

- Dạo này mày gặp chuyện gì à, sao tao trông khác quá?

- Ý mày là gì ? Chẳng lẽ tao bây giờ trông đáng thương hại vậy sao ?

Phương nhếch mép cười nhạt. Hoài My nhìn trân trân vào đôi mắt như hai cái giếng sâu muện của Phương, đôi mắt đang cố tiêu pha ngày tháng bằng cách nhìn đau đầu ra ngoài khung cửa sổ với vẻ bất cần đời. Đó không phải là Phương trong trí nhớ của cô, hoàn toàn không phải.

- Ngay cả với tao mà mày cũng không kể được sao ?

Hoài My tựa vào thành lan can nhẹ giọng nói. Phương gẩy tro trên điều thuốc lá đang hút dở trên môi rồi đưa mắt nhìn xuống dưới, ngẩng khuôn mặt nhợt nhạt của chính mình in trên mặt nước của hòn giả sơn to tướng đặt dưới sân, cất giọng lạnh tanh:

- Chẳng có chuyện gì cả, mà có nói ra thì cũng đâu thay đổi được gì.

- Tao có thể giúp mày mà. Hoài My nói với vẻ nghiêm túc. Phương khẽ lắc đầu rồi nhếch mép cười khan. Cô nói với một giọng đầy bi quan và cay đắng:

- Mày chẳng giúp được gì đâu. Có trách thì cũng chỉ trách bản thân tao thôi. Cuộc đời của tao cũng giống như một trận đánh bạc vậy. Mỗi quyết định là một nước bài, một khi đã đi thì không sao thay đổi lại được nữa. Đánh bài thì tất nhiên là phải có thắng có thua, làm sao trách ai được chứ.

- Mày bây giờ ở chỗ nào vậy ? Hoài My chủ động chuyển đề tài, cô biết với cái tính ương ngạnh của mình, Phương sẽ chẳng bao giờ chịu chủ động nhờ tới sự giúp đỡ của người khác. “ Hoài My à, mày cần phải tế nhị và khéo léo hơn.” Cô thầm nghĩ.

- Tao chuyển xuống Hải Phòng được mấy năm rồi. Phương nhún vai đáp:- Lần này tao có việc lên Hà Nội một thời gian, tiện thể đi họp lớp luôn cho vui. Còn mày, giờ chắc vẫn làm ở chỗ của ông già hả ?

- ..Không, tao đổi rồi. Thế là mày cũng vừa mới lên đây thôi đúng không ? Đã qua nhà ông bà già chưa ? Nhà có mỗi đứa con gái lớn, có đi lấy chồng cũng phải bớt chút thời gian về thăm các cụ chứ. Thế ông Thắng chồng mày đâu?

- Mày thì biết cái gì? Ông bà ấy chắc còn mong tao vĩnh viễn đừng vác mặt về ấy chứ. Tao lần này về có một mình, mấy hôm nữa lại đi, qua làm gì để chuốc cái bực vào người.

Phương lắc đầu đáp, mũi hơi nhếch lên làm gương mặt vốn đã gầy guộc nay càng thêm phần tàn tạ. Không thể không thừa nhận, trông cô giờ xuống sắc hơn cái hồi còn học cấp ba rất nhiều. Chẳng lẽ là vì chuyện gia đình? Nhớ tới câu nói ban nãy của bạn, Hoài My giật mình hỏi :

- Mày lên Hà Nội một mình? Thế còn ông Thắng? Bọn mày giờ thế nào rồi?

- Thôi, nhắc đến thằng cha ấy làm gì, mất cả hứng.

Phương nhún mày gạt đi.

- Bọn mày xảy ra chuyện gì à? Hoài My gặng hỏi, cuối cùng cô cũng tìm ra được nguyên nhân tại sao cô bạn thân của mình lại thay đổi nhiều đến thế. Thế nhưng suốt từ đó về sau, Phương luôn tìm cách né tránh bằng cách chuyển chủ đề mỗi khi cô đề cập tới nó. Hai người chỉ tán gẫu được gần hai tiếng thì phải chia tay vì Phương nói là có việc riêng. Cô ngồi lên yên xe một người lạ, hai tay ôm chặt eo gã ta, không phải là Thắng.

Nhìn theo cái bóng bất cần và đơn bạc của bạn dần khuất sau chiếc cổng sắt sơn màu xanh nhạt, Hoài My thấy lòng mình nặng trĩu. Một dự cảm bất an chợt dấy lên trong tâm trí của cô, len lỏi trong từng mạch máu rồi kết thúc chuyến hành trình bằng một cơn rừng mình khiến mí mắt phải của Hoài My khẽ giật giật.

Hoài My lắc đầu, cố xua tan những ý nghĩ vừa mới manh nha trong đầu óc, giống như người ta dùng khăn phủ bụi trên mũi giày của chính mình vậy. Cô bước vào trong nhà, anh đã ra ngoài từ bao giờ. Hoài My bỗng cảm thấy bồn chồn. Cô gắng gượng tham dự vào câu chuyện phiếm của mấy cô bạn học cấp ba nhưng không sao tập trung được. Mãi tới khi bóng Long xuất hiện, tảng đá đè nặng trong lòng cô mới được hạ xuống.

Anh đưa cô về nhà. Bầu không khí nặng nề bao trùm trong xe khiến Hoài My thấy ngột ngạt và khó thở. Cô với tay chỉnh điều hòa trên nóc xe phả thẳng xuống mặt mình rồi chủ động bắt chuyện với anh bằng những câu hỏi vu vơ chẳng theo một chủ đề nhất định nào, song nhận lại chỉ là cái nhếch mép giả tạo trên khuôn mặt cứng đờ không chút cảm xúc. Đó là điều mà Hoài My chưa bao giờ thấy ở anh. Lòng cô dấy sóng , và sự tức giận làm giọng nói Hoài My lạc đi khi cố làm ra vẻ dịu dàng:

- Anh làm sao vậy ?

Hoài My nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách của anh, đầu óc phân tán như những cánh hoa tả tơi. Song thứ mà cô nhận được chỉ là sự im lặng đến gai người. Chiếc Ford dừng lại trước cổng nhà Hoài My, Long quay sang nhìn cô, bờ môi khẽ mấp máy, song từ đầu tới cuối vẫn không nói tiếng nào.

-Anh có chuyện muốn nói với em.

-Anh vẫn còn giận em chứ gì?

Im lặng.

- Anh xin lỗi.

Long nhìn theo bóng lưng tức giận của Hoài My cho tới khi khuất hẳn sau cánh cổng sắt sừng sững trước mặt, môi khẽ mấp máy. Một tiếng rít xé tai vang lên, chiếc xe khẽ gầm lên rồi lao đi, trong nháy mắt đã mất hút trong đêm đen dày đặc.

Rất lâu sau, có tiếng xào xạc phát ra từ mái hiên tầng hai. Một chú chim bồ câu vỗ cánh bay lên.

Bay lên trời cao.

4. Chương 4: Người Đàn Bà Trong Ngục

Bảy giờ ba mươi sáng, Hoài My bước chân vào phòng làm việc. Mỉm cười chào một anh bạn đồng nghiệp, cơn bực mình ứ đọng trong lòng từ tối qua tới giờ khiến buổi sáng tháng ba tuyệt đẹp ngập ánh mặt trời như tối đen lại trong mắt cô. Anh tưởng mình là ai chứ? Hai người cũng chẳng phải là chưa từng giận nhau bao giờ.

Mấy ngày trước sếp Tuyên có hỏi về tiến trình điều tra, Hoài My cảm thấy trọng trách đặt trên vai dường như lại càng nặng nề hơn. “ Đây là lúc để chứng tỏ năng lực của mày đấy.” Hoài My thầm hạ quyết tâm. Nhất định cô phải nắm lấy cơ hội này để chứng tỏ cho cha biết rằng, chỗ của cô không phải là ở phòng giao thông, chắc chắn là như vậy.

“ Cộc, Cộc”. Hoài My buông chiếc cặp trong tay xuống bàn, Huy đã ở trong phòng từ bao giờ. Mặc dù gương mặt không giấu nổi vẻ mệt nhọc sau ca trực đêm, song anh vẫn nhìn cô bằng cặp mắt rạng rỡ.

- Sơn đã điều tra được gì chưa anh?

- Cũng có một chút. Huy rót ỉnh một chén trà:- Trà pha đặc quá.

Hoài My hào hứng cầm tập báo cáo của Sơn lên chăm chú nghiền ngẫm. Huy chống tay lên mặt bàn nhìn cô. Bộ dáng cô ấy lúc tập trung vào việc gì sao mà đáng yêu đến thế, Huy thầm nghĩ. Khuôn mặt cô mảnh mai và thanh tú, vẻ đẹp hơi nghiêm. Vẻ nghiêm nghị dịu bớt bởi cái miệng hiền dịu, đôi mắt to sáng và đầy nghị lực. Bộ đồng phục cắt khéo, vừa vặn thân hình dong cao của cô. Đôi mắt của Huy đảo ngay ra chỗ khác khi Hoài My ngẩng mặt nhìn lên. Cô nhúu mày hỏi:

- Bạn trai cô ta ở đâu hôm vụ án xảy ra ?

- Trước đó anh ta và mấy người bạn còn đang ở tận dưới Hạ Long, việc này Sơn cũng đã xác minh qua, đó là sự thật. Có rất nhiều người có thể làm chứng cho anh ta. Nguyễn Như Ngọc đã rời Hải Phòng theo Hoàng Văn Chiến lên Hà Nội sinh sống như vợ chồng được nửa năm. Chiến khai rằng trước đó hơn một tháng, do giữa hai người xảy ra một vài bất đồng nên anh ta mới bỏ xuống Hạ Long chơi với đám bạn cấp ba một thời gian. Ngọc lúc này đang mang thai. Cô ta không hề nói với ai về chuyện này cả.

- Nạn nhân không có ai thân thích sao?

- Lý lịch của Nguyễn Như Ngọc không hề đơn giản chút nào. Huy khẽ nhúu mày:- Cô ta là con nuôi của Trọng Sồ, một tay anh chị khét tiếng đất Cảng những năm chín mươi về trước. Nửa năm trước, sau cái chết đột ngột của Trọng Sồ ngay khi mới ra tù được hai tháng, toàn bộ tài sản của ông ta đều thuộc về Nguyễn Như Ngọc. Ước chừng cũng hơn hai, ba trăm tỷ VND. Thế nhưng do bản tính đam mê cờ bạc, Ngọc đã nướng hơn nửa số tài sản khổng lồ đó chỉ trong vòng hơn một năm. Tháng 8 năm 2008, nạn nhân lên Hà Nội sống với người yêu-Hoàng Văn Chiến sau khi bán nốt căn biệt thự cuối cùng của bố nuôi mình ở phố Trạng Trình.

- Cô ta là dân anh chị à, vậy thì chắc cũng gây thù chuốc oán không ít nhỉ?

- Ừ, Nguyễn Như Ngọc trước kia đã gây thù chuốc oán với không ít người. Huy khẽ gật đầu:- Hiện chúng ta vẫn đang hợp tác với công an Hải Phòng khoanh vùng đối tượng tình nghi.

Hoài My nghe vậy thì gật gù, hồi lâu sau mới đứng lên bước ra cửa.

-Em đi đâu vậy?

- Em xuống Đê La Thành giải quyết nốt vài việc, nhân tiện ghé qua chỗ anh Đức xem việc lấy lời khai đến đâu rồi.

- Có thể cho tôi đi cùng được không ?

Hoài My và Huy giật mình nhìn ra cửa. Ở đó đã xuất hiện bóng một người đàn ông trung niên từ lúc nào, đang dùng vẻ mặt hòa ái nhìn mấy người bọn họ.

..oOo..

- Lại mới thêm một vụ nữa à?

Đại tá Phúc nhíu mày nhìn tập hồ sơ trong tay. Hoài My tự tay pha một bình trà mới rót mời ông, sau đó mới ngồi xuống gật đầu đáp:

- Vâng ạ. Nạn nhân đều là nữ. Cháy rất cảm ơn chú vì đã dành chút thời gian qua đây, bố cháu mà biết thì chắc mừng lắm. À, giới thiệu với chú, đây là...

- Em chào sếp.

Huy không đợi Hoài My nói hết câu đã đứng lên chạy tới bắt tay với đại tá Phúc. Ông vỗ vỗ vai chàng trai, mỉm cười nói:

- Mới mấy năm mà trông cậu rắn rỏi hơn trước nhiều rồi đấy. Chuyển về đây lâu chưa?

- Dạ, cũng được một thời gian rồi ạ. Huy gãi đầu ngại ngần đáp. Hoài My thấy hai người có vẻ như đã quen nhau từ trước thì nét mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

- Khi còn công tác dưới Hải Phòng, đại tá Phúc là thủ trưởng trực tiếp của anh. Huy vừa giải thích vừa cười tủm tỉm:- Sếp đã ra tay thì còn lo gì nữa.

- ... Hung thủ ngang nhiên giết hại nạn nhân ở chỗ đông người rồi ngang nhiên tẩu thoát, không để lại dấu vết gì sao? Phúc bỏ ngoài tai câu nói của Huy, vừa đọc hồ sơ vừa hỏi.

- Đó là nỗi khổ tâm của em đấy sếp ạ. Huy thở dài náo ruột:- Dưới tầng một lúc đó có biết bao nhiêu là người...thế mà chẳng ai nghe thấy tiếng động lạ nào cả. Hung thủ lại rất giỏi trong việc xóa dấu vết, thế nên tới bây giờ việc điều tra vẫn chưa có tiến triển gì mấy.

- Đã khoanh vùng được đối tượng tình nghi chưa ?

- Nguyễn Như Ngọc và Trịnh Ngọc Nguyễn thì sếp cũng biết rồi đấy. Cả hai người này đều có những mối quan hệ rất phức tạp. Hiện giờ việc điều tra vẫn đang dàn trải trên những mối quan hệ ân oán của cả hai, em đã cử người xuống Hải Phòng hợp tác với cảnh sát bên đó, nếu có tin gì mới sẽ gửi về ngay.

- Có thể nào... hung thủ gây ra cả hai vụ này đều là một người? Huy gợi ý.

- Vẫn chưa có căn cứ nào đảm bảo cho chuyện đó. Phúc lắc đầu nói: - Qua vụ giết người ở nhà nghỉ Phú An, tôi thấy hung thủ là một người cẩn thận, khôn ngoan và khá liều lĩnh. Kẻ này chắc chắn phải có một trình độ văn hóa nhất định, điều kiện kinh tế khá và thậm chí là có địa vị xã hội cao nữa là đằng khác. Nếu như giả thiết cả hai vụ án này đều có chung một thủ phạm là đúng thì hẳn chắc chắn đã lên kế hoạch tỉ mỉ từ trước đó rất lâu, từ theo dõi cho đến chọn thời cơ để ra tay.

- Nếu không thu được manh mối quan trọng nào ở hiện trường thì chúng ta phải chuyển hướng điều tra thôi. Huy, cậu qua phòng kỹ thuật nhờ họ sử dụng công nghệ cao thu thập những số điện thoại mà Trịnh Ngọc Nguyễn và Nguyễn Như Ngọc đã từng liên lạc trước khi bị sát hại, tìm xem có chi tiết nào bất thường hay không. Việc này hơi tốn công sức một chút và cần nhiều nhân lực, song nhất định sẽ thu được ít nhiều manh mối.

- Vâng, sếp cứ để em. Huy liếc nhìn Hoài My một cái rồi đứng lên gật đầu đáp.

- Tôi cũng phải tới xem qua hiện trường gây án một lần đã. Để xem nào, nhà nghỉ Phú An trên đường Nguyễn Lương Bằng phải không nhỉ?

Phúc đứng dậy nhìn chiếc đồng hồ treo tường treo đối diện cửa ra vào nói.

Sau hơn ba mươi phút, Hoài My, Huy và đại tá Phúc đã có mặt tại nhà nghỉ Phú An, hiện trường xảy ra án mạng. Phúc theo sau Hoài My và Huy cẩn thận bước qua đường cảnh giới, chăm chú quan sát hiện trường. Đây là một căn phòng theo kiểu kiến trúc cũ, rộng khoảng tám mươi m2, bày trí tương đối đơn giản song rất đầy đủ tiện nghi.

- Xác của Nguyễn Như Ngọc được phát hiện ở nhà tắm, lúc đó cô ta đã chết hơn mười hai tiếng đồng hồ. Theo dấu vết để lại hiện trường thì hung thủ đã sát hại nạn nhân ngoài phòng khách rồi mới kéo xác vào phòng tắm.

Hoài My nói xong thì xoay người tìm đại tá Phúc. Cô thấy ông đang đứng ở gần cửa sổ, cau mày nhìn những mảnh kính vỡ trên sàn nhà.

- Qua hiện trường ta thấy hung thủ rất có khả năng đã từ bên ngoài đập vỡ kính cửa sổ, sau đó thò tay vào mở chốt khóa và lên vào. Huy vừa nói vừa chỉ tay xuống những dấu giày mờ mờ được bao bọc bởi đường cảnh giới trên nền nhà: - Từ những dấu giày này có thể xác định hung thủ cao khoảng một mét bảy mươi, nhiều khả năng là nam giới. Sau khi gây án, hung thủ đã trốn ra ngoài bằng đường cửa sổ. Mặc dù đây là tầng hai, song ban công bên dưới có một chiếc lu cao hơn một mét, lại có không ít gờ tường có thể lợi dụng, muốn trèo lên ban công không phải là việc khó.

- Có nghĩa là các cậu cho rằng hung thủ là người từ bên ngoài lên vào gây án?

Huy khẽ gật đầu.

- Tôi thì không nghĩ vậy.

- Ý của sếp là...

- Hiện trường không có dấu vết của sự giằng co, xáo trộn, điều đó cho thấy hung thủ rất có thể là người quen biết với nạn nhân thì mới có cơ hội ra tay bất ngờ khiến Nguyễn Như Ngọc không có cơ hội phản kháng hay chống cự. Hãy nhìn ô cửa kính bị đập vỡ này trước đã. Chỉ dựa vào điểm này mà các cậu đã có thể đi tới kết luận như vậy sao?

Đại tá Phúc lấy tay gõ gõ lên cánh cửa sổ. Huy nhíu mày suy nghĩ, lắc đầu hỏi lại:

- Ý sếp là ô cửa kính này có vấn đề?

- Đúng vậy. Phúc khẽ gật đầu: - Cậu nhìn đi. Đây là loại cửa lùa, nơi bị đập bể lại là ô kính nằm ngay chính giữa. Nếu hung thủ từ bên ngoài muốn đập bể cửa kính để mở khóa thì hẳn phải đập ô kính gần chốt khóa nhất mới đúng chứ. Vậy tại sao hẳn lại không làm thế?

- Cái này..

Hoài My suy nghĩ một hồi thì đột nhiên reo lên, hai mắt sáng rõ:

- Cháu hiểu rồi. Hung thủ cố tình làm vậy để đánh lừa chúng ta. Hẳn muốn chúng ta tin rằng đối tượng gây án là từ bên ngoài đột nhập vào, đánh lạc hướng điều tra. Hẳn ta rất có khả năng là một trong số những vị khách tham gia bữa tiệc của chủ nhà trọ ngày mùng 2 tháng 2.

Phúc khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Hoài My có vài phần tán thưởng. Huy gãi đầu nhìn Hoài My. Cô phì cười:

- Anh Huy vẫn chưa nhìn ra à? Thế này nhé, theo như suy đoán của em, không phải hung thủ không muốn đập bể ô cửa kính gần chốt khóa nhất mà căn bản là hẳn không thể làm được.

- Không thể làm được?

- Hung thủ đã đứng trong phòng, mở cửa sổ và thò tay ra ngoài như thế này. Hoài My bước tới kéo ô cửa kính làm mẫu: - Hẳn muốn đập bể cửa kính, nhưng vì đứng ở tư thế này nên ô cửa kính gần chốt khóa nhất

lại nằm chồng lên ô ở cánh bên kia, không thể đập vỡ được. Đây là loại cửa lừa mà. Thành ra hẳn chỉ có thể đập bể ô bên cạnh mà thôi.

-Chết tiệt, suýt nữa thì bị ăn quả lừa rồi. Huy bưng tỉnh:- Để rồi xem, mèo nào cắn mỉu nào.

-Chúng ta sẽ biết điều đó sớm thôi. Bây giờ tới phần hỏi cung. Xem nào, việc của chúng ta sẽ rất nhiều đấy. Phúc khẽ mỉm cười.

Sau ba tiếng đồng hồ xem xét hiện trường và lấy lời khai của những người có liên quan, Hoài My lái xe đưa đại tá Phúc quay trở về. Huy thì đã về cơ quan từ trước đó hơn một tiếng.

- Hiện trường không có dấu vết ấu dả hoặc giấy dựa, điều này chứng tỏ hung thủ phải là người quen biết với nạn nhân. Ngoài ra, cũng không loại trừ phương án hung thủ là nhân viên của nhà nghỉ. Chỉ có kẻ đáp ứng được hai điều kiện trên mới có thể được Nguyễn Như Ngọc dễ dàng cho phép vào phòng, sau đó thừa cơ sát hại nạn nhân trong lúc không để ý. Theo cháu thì ông Sơn, chủ nhà nghỉ Phú An cũng nên xếp vào danh sách tình nghi. À, sao chú biết người ăn cắp chiếc ví của nạn nhân là ông chủ nhà nghỉ?

- Trực giác và kinh nghiệm thôi. Ông ta tuy là người thứ hai song cũng không khác gì đầu tiên có mặt ở hiện trường lúc ấy, bởi cô cháu gái tên Vân đã ngất xỉu ngay sau khi thấy cái xác của Nguyễn Như Ngọc trong phòng tắm. Việc ông ta nhất thời nổi lòng tham là chuyện có thể xảy ra. Nạn nhân Nguyễn Như Ngọc theo điều tra là một con nghiện cờ bạc hạng nặng, lại vừa mới trúng quả đậm. Một người bạn của cô ta đã khẳng định điều này. Vậy mà số tiền đó lại không cánh mà bay, nếu kẻ lấy cắp nó không phải là hung thủ thì chỉ có ông ta là người đáng nghi nhất mà thôi. Lúc đầu trước khi hỏi cung chú cũng chỉ định thử ông ta thôi, không ngờ ...

- Chú không nghĩ ông ta là thủ phạm ?

- Theo suy đoán chủ quan của chú thì không. Người này có thể vì món lợi lớn trước mắt mà nhất thời nổi lòng tham, song nếu khép vào tội lập kế hoạch giết người để cướp tài sản thì có vẻ hơi khiên cưỡng. Tất nhiên là ông ta vẫn nằm trong danh sách tình nghi, song chú nghĩ hung thủ là một người khác. Ở vụ án Trịnh Ngọc Nguyễn, hung thủ đã bỏ qua đồ trang sức và cả chiếc ví trong túi quần bò của nạn nhân, điều đó cho thấy động cơ của hắn ta không phải là giết người cướp của. Tất nhiên, không ngoài khả năng hung thủ cố tình bày trí như vậy để đánh lạc hướng cơ quan điều tra. Nhưng khả năng đó là không cao, chú hiểu Trịnh Ngọc Nguyễn, người này không bao giờ mang nhiều tiền mặt theo người cả.

Hoài My khẽ gật đầu, rồi không nhin nổi hiếu kỳ hỏi :- Chú.. quen với hai người này ạ?

- Chuyện này... thực ra cũng không phải là quen biết thông thường. Phúc nhú mày ngáp ngừng đáp, song tới đây thì bị tiếng chuông điện thoại vang lên làm gián đoạn. Hoài My liếc mắt nhìn qua màn hình điện thoại, người gọi tới là Sơn.

- Alo, Sơn à, tôi và chú Phúc đang trên đường về. Có chuyện gì không?

-

- Được rồi, tôi cũng sắp về tới nơi rồi, tầm mười phút nữa thôi.

- Chuyện gì vậy?

- Có một bức thư nặc danh do một kẻ tự nhận là hung thủ gửi tới sở cảnh sát. Hoài My đáp với giọng kỳ quái. Những trường hợp như vậy cô cũng đã từng thấy một vài đồng nghiệp gặp phải rồi, nhưng xảy ra với mình thì là lần đầu tiên.

- Một bức thư ?

Phúc khẽ nhú mày.

..oOo..

Hoài My bước thẳng vào phòng làm việc mà chẳng buồn gõ cửa. Bên trong phòng lúc này có Sơn và Huy, Sơn thì đang cắm đầu bên máy vi tính, còn Huy lo xử lý đồng biên bản trước mặt. Cô đi tới cầm tờ giấy A4 gấp làm tư trên mặt bàn lên xem, trong đó viết:

Ngày 17/12@))*

Gửi tới những ai có liên quan, Z đang nói đây. Tôi gửi cho các bạn lá thư này để thừa nhận rằng tôi chịu trách nhiệm về xác chết mà các bạn đã tìm thấy tại phòng 203 của nhà nghỉ Phú An, đường Nguyễn Lương Bằng lúc 11h ngày mùng ba tháng hai vừa qua. Nạn nhân nằm ngửa trên nền phòng tắm, tay trái để trên ngực, tay phải cầm một chiếc gương, trong túi có một lá ba bích. Trên chiếc gương có vẽ một chữ “Z” bằng son môi. Giờ thì các người đã tin tôi rồi chứ?

Tôi thích giết người vì giết người rất thú vị, thú vị hơn hẳn việc giết những con thú bởi con người là loài động vật nguy hiểm nhất. Nó còn thú vị hơn là được ngủ với một cô gái đẹp nhiều. Hai vụ án này thực sự là một kiệt tác. Tôi cũng thẳng thắn thừa nhận mình là tác giả của cái xác dưới Sông Đáy một tuần trước. Tôi thực sự thích thú trước sự bất lực của cơ quan điều tra.

Tất-cả-bọn-chúng-đều-đáng-chết!

Vụ án đầu tiên chính là thứ làm tôi tâm đắc nhất. Khi vớt xác người đàn bà đó xuống sông, tôi cảm thấy mình như đang đứng cạnh sông Xanh yên bình, nơi đây nắng và gió vậy. Giết người cũng giống như chơi một ván Poker, các vị có thấy thế không? Riêng tôi thì vẫn đang giữ ba lá nữa đây.

Tái bút: Ngài đại tá, tôi hy vọng ông sẽ tìm được trong lá thư này và món quà tôi gửi lần trước một vài điều gì đó hay ho. Điều đó cũng chỉ tốt cho chính bản thân ông mà thôi. Và biết đâu, những lần gây án tiếp theo của tôi sẽ phải vì thế mà gián đoạn.

Hẹn gặp lại.

Người viết thư

Z “

- Bức thư này được gửi tới bằng cách nào? Hoài My nhìn Sơn và Huy hỏi.

- Nó được kẹp cẩn thận trong một bó hoa, nhân viên đưa hoa đã mang nó tới tận văn phòng điều tra của chúng ta thông qua địa chỉ được người thuê ghi lại. Tôi đã liên lạc với chủ tiệm hoa. Bà ta nói rằng người đã mua và gửi bó hoa này là một thanh niên cao 1m70 hơi gầy, mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần kaki, nói giọng miền nam. Đó là lần đầu tiên bà ta thấy người này tới đặt mua hoa ở cửa hàng. Tất cả chỉ có thế.

Huy nhún vai đáp. Phúc cầm lá thư trong tay đọc kỹ một lượt. Bên dưới lá thư là một bảng chữ cái tiếng Anh alphabet được đánh máy trên giấy A4. Mỗi một chữ cái đều có một con số nhỏ đính kèm phía dưới. Ông liếc nhìn mặt ngoài của lá thư. Bên ngoài bì thư, phần người gửi chỉ ghi đúng một chữ “Z”.

Sơn khoát tay nói:

- Chỉ là một lá thư nặc danh mà thôi. Việc này cũng đâu có gì lạ. Bây giờ người rồi việc nhiều lắm.

Huy nhíu mày lắc đầu nói:

- Không đơn giản vậy đâu. Cậu chưa đọc kỹ nó à? Trong bức thư có đề cập tới mấy quân bài trong túi áo nạn nhân. Hẳn có thể nghe người nào đó trong nhà nghỉ kể lại về hình dáng nạn nhân trước lúc chết, nhưng làm sao biết được điều đó? Đây là thông tin mật mà chúng ta vẫn đang giữ kín để tiến hành đối chứng và tránh làm dư luận hoang mang. Cậu nghĩ hẳn biết bằng cách nào?

Sơn nhất thời á khẩu. Hoài My nhăn mặt hừ một tiếng:

- Tên này thật ngạo mạn. Hẳn nghĩ cảnh sát không làm gì được mình chắc? Để rồi xem, sẽ có ngày tôi đem tờ giấy này đập thẳng vào mặt gã. Anh Huy, mấy phòng bên có biết việc này không?

- Có cậu Quang ở phòng giám định có hỏi, nhưng tôi nhanh trí bảo là hoa của người yêu đại úy Hoài My tặng rồi. Để mấy bà lắm chuyện bên đó biết thì ngày mai cả Sở rõ là cái chắc, tới lúc đó họ không cười vào mũi chúng ta mới là lạ.

Huy nháy mắt với Hoài My cười nói. Song anh nhất thời im lặng vì không hiểu sao sắc mặt của cô lại càng đen hơn.

-

- Hóa ra ông chủ nhà nghỉ đã ăn cắp chiếc ví của nạn nhân à ?

- Ừ, ông ta đã nhận tội rồi. Em đã cử một điều tra viên ở lại tiếp tục thẩm vấn ông ta. Việc của cậu tới đâu rồi Sơn ? Hoài My khẽ gật đầu với Huy.

- Cũng có chút tiến triển, nhưng chưa đâu vào đâu. Đầu tiên là Nguyễn Như Ngọc, cô ta là người có nhan sắc và nắm trong tay một gia sản kếch xù nên có rất nhiều “cái đuôi “ công khai bám theo, nhất là từ khi cô ta xảy ra xích mích với Chiến. Trong số bốn người bạn tới chơi ở phòng Ngọc chiều hôm xảy ra án mạng thì có hai người đang theo đuổi cô ta từ trước, song vẫn chưa được chấp nhận.

- Còn về Trịnh Ngọc Nguyễn, người này vừa mới về nước được nửa năm. Cái chết thảm của cô ta đã khiến rất nhiều tay anh chị bị đưa vào tầm ngắm, xem ra còn náo động hơn cái chết của Trọng Sở nửa năm trước. Hiện giờ tình hình dưới Hải Phòng đang rất nhạy cảm, lực lượng chức năng bên đó đã vào cuộc, chắc sẽ thu được kết quả sớm thôi.

- Còn mấy vị khách quen với Nguyễn Như Ngọc tham gia bữa tiệc thì sao?

- Đây là kết quả điều tra của tôi mấy ngày qua. Sơn đưa tập báo cáo trong tay cho Hoài My. Anh ta là một người đàn ông dưới ba mươi, hơi lùn, nét mặt có vẻ cộc cằn, hơi tinh ranh hiện rõ những cay đắng của cuộc đời vất vả. Hai con mắt tinh anh nấp dưới hàng lông mày rậm chú tâm quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Hoài My. Mặc dù là cấp trên của anh ta trong chuyên án lần này nhưng Hoài My biết về mặt kinh nghiệm, cô còn kém người đàn ông này nhiều lắm.

- Sao có hai người được gạch tên dưới vậy ?

- Có nhân chứng khai rằng thấy hai người này lên lầu gõ cửa phòng Nguyễn Như Ngọc vào tầm bốn, năm giờ chiều hôm đó. Tôi đánh dấu để về sau chú ý điều tra.

- Tôi có thể mượn chúng một lát được không? Phúc liếc mắt nhìn Hoài My. Cô liền đưa tập hồ sơ dày cộp cho ông. Phúc xem xét một hồi rồi trả lại gần hết cho cô, chỉ lấy một vài tập báo cáo và lá thư nặc danh nọ.

Tay cầm bức thư, khuôn mặt ông lúc này tái hơn thường lệ, vẻ bình tĩnh biến mất khỏi đôi mắt và khuôn miệng để nhường chỗ cho sự nghi hoặc. Ý nghĩ đó cứ lớn dần lên, mỗi lúc một định hình rõ rệt, hằn rõ trên khuôn mặt cương nghị, làm nó méo mó đi đến mức khó tưởng tượng nổi.

Phúc khẽ thở dài. Hơn lúc nào hết, ông hiểu mình cần phải làm gì lúc này.

Nguyễn Duy Mạnh, năm mươi hai tuổi, quản lý trại tạm giam Thanh Xuân hiện đang ngồi trên bàn làm việc rộng lớn cắm cúi ghi chép. Một căn phòng sạch sẽ, bóng lộn, nơi nào cũng ngăn nắp, ngay sàn nhà cũng bóng như gương. Ông vẫn ngồi đó cho tới khi Phúc bước vào.

- Ô, lâu lắm mới thấy anh. Thế nào, dạo này vẫn khỏe chứ?

Ông Mạnh nắm chặt tay Phúc rồi mỉm cười, cái cách mà ông thường làm với những người bạn thân thiết nhất hoặc những người được ông kính trọng. Phúc ghé tai ông thì thầm.

- Được, được, tôi sẽ bố trí cho anh ngay đây. Sao, lại mới nhận vụ án hóc búa nào à? Tôi tưởng anh nghỉ hẳn rồi chứ.

Phúc mỉm cười không đáp. Ông Mạnh cũng không hỏi thêm câu nào nữa. Ông vốn chẳng phải là người tò mò đa sự, mặc dù kinh nghiệm đã dạy cho ông rằng những thứ người ta muốn dấu diếm che giấu đa phần là những điều quan trọng đáng bỏ công tìm hiểu. Phúc được dẫn vào phòng chờ. Tại đây, ông lấy thẻ chứng minh trong ví ra đưa cho nhân viên trực ban. Ông Mạnh gạt đi rồi vỗ vai chàng thanh niên lúc này đang nhìn Phúc từ trên xuống dưới nói:

- Cậu đưa phạm nhân phòng #201 qua đây, bảo là có người thân tới thăm. Nhanh lên nhé.

Phúc ghé đầu thì thầm vào tai ông. Bóng ông Mạnh khuất dần sau cánh cửa phòng làm việc. Lát sau, anh nhân viên quay lại dẫn Phúc vào một phòng chờ khác. Tầm lưới thép đóng lại sau lưng hai người. Ánh sáng mặt trời lụi dần sau lưng họ. Phúc theo anh ta qua một dãy hành lang và cuối cùng dừng lại ở một căn phòng quét vôi màu xanh bầy biện tương đối đơn giản. Ở đó đã có một người đang chờ sẵn, một người phụ nữ. Anh nhân viên nhẹ nhàng đóng cánh cổng lại, đẩy thanh chốt phía trên về vị trí cũ rồi quay sang nhìn Phúc nói :

- Khi nào xong thì chú nói với cháu một tiếng nhé. Nếu chú muốn gửi cho người nhà thứ gì thì cứ để lại phòng chờ, cháu sẽ giao tận tay cho phạm nhân sau.

- Tôi nhớ rồi. Cảm ơn cậu.

Tiếng bước chân xa dần. Phúc lấy một cái ghế nhựa để gần đó ngồi xuống rồi nhìn người đàn bà đang ngồi khoanh tay trước mặt mình nhẹ giọng nói:

-Cô có vẻ gầy đi.

Người đàn bà ngược mắt nhìn lên. Đó là một phụ nữ tuổi tầm bốn mươi, sở hữu dáng người thon nhỏ và đôi mắt huyền sắc lẹm. Cái cách mà cô ta nhìn người khác cứ như là muốn lột trần họ ra vậy. Mặc dù đã sớm quen với việc này song Phúc cũng không kìm nổi mà khẽ rùng mình, lông ở cánh tay ông dựng đứng hết cả lên.

- Chào anh rể. Em biết là anh sẽ đến tìm em mà, nhưng không ngờ lại muộn đến thế.

Người phụ nữ nhếch mép cười với Phúc, cất giọng mỉa mai:

- .. Xem ra anh cũng đã phải vào cuộc rồi nhỉ. Lão Tuyên cũng giỏi thật đấy, kéo được vị đại tá đã quy ẩn gần năm năm nay về phòng điều tra. Em thực sự không ngờ đấy.

- Tuyệt, tôi có mấy điều muốn hỏi cô.

- Hỏi em ?

Tuyệt nhìn Phúc chằm chằm rồi đột ngột phá lên cười.

- Anh rể, anh có đùa không vậy? một phạm nhân năm nay qua năm khác giấu mặt sau bốn bức tường giam như em thì biết gì cơ chứ?

-... Cô vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Phúc khẽ lắc đầu.

- Tất nhiên rồi. Em đâu phải là người hay thay đổi bất thường như anh.

Câu trả lời của Tuyệt làm Phúc nóng mũi. Đã đến lúc phải đi thẳng vào vấn đề, ông biết mình không nên tốn thời gian đôi co thêm nữa.

- Vì sao cô biết tất cả những chuyện này?

- Em không hiểu anh đang nói gì, ngài đại tá về hưu ạ.

- Tôi biết là cô hiểu. Việc cô úp mở về cái chết của Trịnh Ngọc Nguyễn với tôi nửa tháng trước chắc không phải là do ngẫu hứng chứ? Tạm thời không đề cập tới mục đích của cô trong chuyện này, điều tôi muốn hỏi bây giờ là, vì sao cô biết ? Chính xác hơn, là ai đã nói cho cô biết? Phúc hỏi với giọng lạnh lùng.

Không gian tĩnh lặng đến nỗi Phúc có thể nghe rõ hơi thở của chính mình. Ông nhìn chằm chằm vào Tuyệt không chớp mắt, cái cách mà ông vẫn thường dùng để đe dọa những nghi phạm trong quãng thời gian còn làm việc ở ban chuyên án. Và cũng như bao lần khác, mọi cố gắng nắm bắt tâm lý người đàn bà trước mặt này của ông đều thất bại ngay từ những giây đầu tiên. Phúc khẽ thở dài, ông biết rằng đã đến lúc phải dùng tới quân bài chiến lược của mình:

- Nếu cô có đóng góp giúp ích cho việc điều tra thì việc được xét mãn hạn sớm hoàn toàn là chuyện trong tầm tay. Cô hiểu chứ?

- ...Anh nên nói câu này từ đầu mới phải. Tuyết khẽ chép miệng sau một hồi lưỡng lự:- Thôi được rồi, dù gì thì em hiện cũng đang rảnh rỗi chẳng có việc gì làm. Cứ coi đây là một trò giải trí để giết thời gian vậy. Em có thể xem tập hồ sơ trong tay anh chứ?

Phúc đưa tập hồ sơ qua song sắt cho Tuyết. Cô không vội giở ra đọc ngay mà nheo mắt nhìn ông với vẻ thích thú:

- Thật không ngờ một tên tội phạm như em lại có lúc được ngài đại tá nổi tiếng trong ngành tới cầu cạnh. Ha ha ha...

-

- Thế nào ? Phúc sốt ruột nhìn Tuyết lúc này đang gấp cuốn hồ sơ cẩn thận đặt lên đùi hỏi.

- Thú vị thật. Tuyết cầm lá thư trong tay đáp:- Dám làm dám nhận, cũng không đến nỗi tệ.

Phúc im lặng không đáp. Chính ông cũng đang tự hỏi chủ nhân của lá thư này là ai. Hơn ba mươi năm làm việc trong ban phòng chống tệ nạn xã hội và tội phạm hình sự, từng phá biết bao nhiêu vụ án, bắt giữ hàng trăm tên tội phạm, những lá thư nặc danh dọa dẫm ông cũng đã nhận không được ít. Thế nhưng, đã rất lâu rồi ông mới thấy bất an đến như vậy.

- Anh nghĩ hung thủ là ai?

- Câu đó là tôi hỏi cô mới phải.

Phúc nói tới đây thì dừng. Tuyết khẽ háng giọng:

- Nếu em khẳng định rằng: em biết hung thủ là ai thì anh có tin không?

Sự im lặng đầy khiêu khích. Phúc là người lên tiếng trước, một cách thận trọng và khôn khéo:

- Cô nói thật chứ?

Tuyết khẽ gật đầu.

- Hẳn là người như thế nào ?

- Mẫu đàn ông ngạo mạn, tự tin và quyết đoán. Tất nhiên là không thể thiếu máu liều. Đúng mẫu người em thích, chỉ tiếc là...

- Động cơ của hắn là gì ?

- Trả thù, tất nhiên rồi.

- ..vì vụ Hằng Diệp sao?

Tuyết khẽ gật đầu.

- Vậy tại sao hắn lại lôi Nguyễn Như Ngọc vào chuyện này? Rốt cuộc thì hắn muốn nhắm tới những ai ?

Tuyết cười giả lả:

- Tại sao em lại phải trả lời nhỉ? Em chỉ là một phạm nhân bình thường, công việc hàng ngày là chấp hành tốt nội qui của trại giam và phấn đấu cải tạo để được mãn hạn sớm. Em chẳng phải cảnh sát, cũng không phải thám tử tư, việc này có liên quan gì đến em cơ chứ? Giúp ông anh rể từng tiếp tay đưa mình vào tù ư? xin lỗi, em hẹp hòi lắm.

- Vậy mà tôi nghĩ là có đấy. Đừng nghĩ có thể giấu được tôi bất cứ chuyện gì. Nói thực.. tôi đã nhân nhượng với cô hết mực rồi.

- Em chưa bao giờ ảo tưởng rằng mình là người tốt, và cũng chưa bao giờ cố gắng để trở thành một người tốt. Đừng nghĩ rằng ai cũng như mình, anh rể ạ.

-Nghe này, tôi nhắc lại một lần nữa. Phúc trầm mặt nói đồng dạng từng câu từng chữ: Nếu cô có đóng góp nhất định trong việc phá vụ án lần này, tôi sẽ cân nhắc chuyện làm đơn gửi lên cấp trên cho cô mãn hạn tù

sớm và hưởng một số quyền lợi khác. Điều đó hoàn toàn nằm trong khả năng của tôi, cô biết đấy. Một bản hợp đồng hứa hẹn đấy chứ?

Tuyết có vẻ như đã đổi ý. Cô xem kỹ tập hồ sơ trong đó có lá thư hung thủ gửi một lượt nữa rồi khẽ gật gù:

- Những trò mô phỏng rườm rà và trẻ con, gã này hình như có chung sở thích với anh thì phải, anh rể ạ. Anh phát hiện ra nó từ lúc nào?

- Từ khi đọc bức thư hân gửi tới Sở Cảnh Sát.

- Muộn vậy à? Em thực sự thất vọng về anh đấy. Trực giác nhạy bén và óc phán đoán linh hoạt của “Người Đặc Biệt” ngày xưa đâu mất rồi? Cái chết của Nguyễn Như Ngọc ở nhà nghỉ Phú An không lưu lại chút ấn tượng nào với anh à?

Mặt Phúc nhất thời tối sầm lại. Ông nhặt giọng đáp:

- Có lẽ tôi đã già thật rồi. Nhưng bây giờ không phải là lúc nói tới chuyện đó. Nếu bức thư này đúng là do hung thủ gửi tới thì sắp tới rất có thể sẽ còn có ba người nữa phải chết. Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cách ngăn chặn hân trước khi thảm kịch tiếp tục tái diễn. Hãy nói với tôi tất cả những gì mình biết. Hân là ai?

- Nói thực là... em không biết.

Tuyết khẽ thở dài.

- Cái gì? Phúc khẽ nhún mày. Ông có cảm tưởng rằng mình đang bị mang ra làm trò đùa.

- Khoan đã.. anh hiểu nhầm ý em rồi. “Biết” là một từ ngữ chết, một từ ngữ về trạng thái chết. Biết tức là người ta đã thôi đặt câu hỏi, mà một khi đã thôi đặt câu hỏi thì sẽ không còn hiểu. Biết giết chết hiểu. Hiểu chết thì trí tuệ cũng chết theo, vì bản chất của trí tuệ là hiểu, không phải là biết. Trở lại chuyện của chúng ta, mặc dù em ” hiểu” nhưng xét theo một khía cạnh khác, em hoàn toàn “không biết”. Anh hiểu chứ?

- .. Ý cô là... cô không biết thân phận hiện nay của hân? Phúc trầm ngâm một hồi rồi hỏi.

Tuyết khẽ gật đầu.

- Đừng lo, tuy không thể ngay lập tức lần ra danh tính của hân, song em có đáp án ột vài câu hỏi của anh ban này, danh sách nạn nhân chẳng hạn. Sao ? Điều này hấp dẫn đấy chứ?

Phúc khẽ hít một hơi dài, trừng mắt:

- Cô nói gì?

Tuyết gật đầu, ho khan một tiếng rồi hắng giọng nói:

- E hèm... những lời anh vừa nói là sự thật đấy chứ? Nói thực, thứ duy nhất mà em tin tưởng là logic. Đáng tiếc là logic lại không cần tới niềm tin. Hiện giờ mong muốn gần nhất của em là không phải làm những công việc cải tạo nhàm chán đó nữa và một phòng giam thông thoáng, rộng rãi, có ít nhất là một cái cửa sổ. Có qua có lại mới toại lòng nhau, không phải là vấn đề gì lớn đấy chứ?

- Đừng quá tham lam, Tuyết ạ. Mọi thứ đều có cái giá nhất định của nó. Và cô nên nhớ là cho tới thời điểm này, cô vẫn chưa có đóng góp thiết thực gì cả. Một tuần không phải tham gia lao động cải tạo, đó là giới hạn cao nhất của tôi bây giờ đấy.

- Rồi anh sẽ phải hối hận vì những việc mình đã làm, anh rể ạ. Tên hung thủ đó vẫn sẽ tiếp tục giết người. Ngày mà cảnh sát phát hiện ra xác của một người phụ nữ bị giết hại một cách dã man nữa, để xem báo chí có bỏ qua vụ đó không.

- Cô có thể tự quyết định số phận của mình. Bây giờ... hãy nói cho tôi câu trả lời. Phúc nói với giọng khàn khàn.

- Nguyễn Ngọc Quỳnh và Trần Thị Loan. Chúc anh may mắn.

Dứt lời, Tuyết lấy tay kéo chăn lên phủ kín người rồi quay mặt vào trong, tiếp tục giết thời gian với chồng báo bên cạnh mình.

5. Chương 5: Hội Từ Thiện

Lúc Hoài My đặt chân về tới nhà thì đã là mười giờ tối. Chiều nay Thủy, bạn thân hồi còn học đại học của cô gọi tới, hỏi xem buổi tối có rảnh ra ngoài ăn một bữa hay không, nhân dịp Loan ra Hà Nội chơi. Hồi còn học đại học, Hoài My chơi thân với Loan và Thủy nhất, tốt nghiệp xong thì mỗi đứa một nơi. Thủy làm bên tư pháp bên Hà Đông thì thỉnh thoảng còn gặp mặt, chứ Loan ở tận Vũng Tàu thì trừ phi họp lớp ra còn đâu chỉ giữ liên lạc qua điện thoại.

Vậy là Thủy cũng đã sắp lập gia đình. Thấy bạn bè đồng lứa đa số đều đã ổn định, có một bờ vai để nương tựa, Hoài My lại thấy chạnh lòng. Không chạnh lòng sao được khi trong đám bạn thân thân đồng lứa, cấp ba và đại học của cô bây giờ chỉ có mỗi Hoài My là còn độc thân. Ngay cả bố mẹ cô cũng đã nhiều lần giục cô lấy chồng, thậm chí còn ép cô đi xem mặt nữa. Thế nhưng chuyện đó thực ra cũng chẳng có gì là quan trọng, việc khiến Hoài My buồn lòng nhất là anh hình như luôn tìm cách né tránh mỗi khi cô bàn đến chuyện cưới xin. Anh không thực sự yêu cô hay là có nỗi khổ nào khác?

Hôm nay là mừng bốn tháng hai, Hoài My khẽ bồi hồi.

Vậy là đã được một năm rồi, cái ngày mà anh đỡ hộ cô nhát dao định mệnh ấy.

Từ cái nắm tay đầu tiên ấy, bao nhiêu thời gian đã trôi qua? Bao nhiêu bình minh nắng đẹp và bao nhiêu đêm mưa gió đã trôi qua? Người ta có yêu một ai đó từ ngay cái nhìn đầu tiên không? Có lẽ là không. Tình yêu giống như một dòng chảy, bắt nguồn từ đâu đó sâu thẳm trong núi cao, trong những mạch nguồn tha thiết dưới lòng đất hay từ hàng vạn những giọt mưa tích tụ trong không gian chứ không từ một khoảnh khắc. Nhưng ngay từ giây phút anh không ngần ngại đỡ nhát dao đó cho cô, Hoài My biết, trái tim cô đã hoàn toàn thuộc về anh.

Chỉ một mình anh mà thôi.

Chiều nay sếp Tuyên có tới phòng và hỏi cô về công cuộc điều tra. Hoài My đã có thu hoạch khá lớn sau cuộc nói chuyện với ông. Cô bồi hồi nhớ lại.

-..Việc điều tra đã có tiến triển gì chưa? Cô đã tới tìm đại tá Phúc rồi chứ?

Đại tá Lê Thanh Tuyên là cấp trên của cô từ khi chuyển về phòng hình sự. Ông với ba của Hoài My là bạn đồng môn. Đại tá Tuyên có nước da ngăm đen, khuôn mặt góc cạnh, với hàng lông mày rậm và đôi mắt lúc này cũng ánh lên vẻ nghiêm nghị. Mắt trái ông có một vết sẹo dài. Người ta bảo vết thương đó có từ một cuộc truy sát một tên tội phạm ma túy nổi danh hung bạo cách đây hơn hai mươi năm. Hoài My luôn coi ông là tấm gương inh học tập.

- Dạ rồi ạ. Đại tá Phúc đã nhận lời rồi thưa sếp.

- Tốt, tốt lắm. Thế việc điều tra đã có tiến triển gì chưa ?

- Cũng có một chút, sếp ạ. Hoài My hơi do dự song vẫn quyết định đem chuyện bức thư nặc danh gửi tới phòng hình sự kể với đại tá Tuyên. Trực giác cho Hoài My biết rằng, sếp mình có vẻ đặc biệt quan tâm đến vụ án này.

Đại tá Tuyên khẽ gật gù rồi nói với vẻ bình thản :

- Chuyện này tôi cũng gặp không ít, phần lớn là những tên có vấn đề về đầu óc, lúc nào cũng muốn mình là tâm điểm chú ý, thu hút sự quan tâm của người khác. Cô không cần quá để ý tới nó làm gì ắt thời gian. Tất nhiên cũng có vài trường hợp hung thủ cố ý làm vậy để thách thức cơ quan điều tra, song rất ít. Có chăng cũng chỉ xuất hiện trên phim ảnh mà thôi. À, có thời gian cô hãy mang bức thư đó tới chỗ tôi nhé.

- Vâng, em cũng nghĩ thế. Hoài My gật đầu đáp.

- Vậy là được rồi. Cô nhất định phải thận trọng và cố gắng, đừng phụ lòng mong mỏi của cha cô. Cô nên lắng nghe ý kiến của đại tá Phúc. Ông ấy đã nhận lời rồi đúng không? Có ông ấy giúp đỡ thì chắc không có vấn đề gì đâu.

- ... Ông ấy thực sự tài ba vậy sao sếp ? Hoài My do dự một hồi rồi nhẹ giọng hỏi.

Đại tá Tuyên khẽ nhún mày, đặt tờ báo xuống rồi gật đầu đáp:

- Cô không cần hoài nghi về điều đó. Thỉnh thoảng khi gặp những vụ án khó hay công cuộc điều tra đi vào ngõ cụt, tôi đều cho người tới nhờ sự giúp đỡ của ông ấy. Hơn ba mươi năm trong nghề, nếu có một người khiến tôi phục nhất thì chỉ có thể là đại tá Phúc mà thôi. Thực ra việc tôi hối thúc cô tới nhờ ông ấy giúp đỡ xử lý vụ trọng án này còn vì một lý do nữa, nhưng.. đó chỉ là linh cảm của một mình tôi mà thôi.

- Chuyện gì vậy sếp? Hoài My gắng hỏi. Cô biết sếp mình không bao giờ làm một việc gì mà không có mục đích rõ ràng. Chuyện này nhất định cũng không ngoại lệ.

- Cô có biết vụ triệt phá tập đoàn xã hội đen của nữ giang hồ đất Cảng Hằng Điệp năm năm về trước không?

Đại tá Tuyên trầm ngâm một lát rồi nói.

- Em mới chỉ nghe qua mấy người đi trước kể lại, cũng không rõ cho lắm. Có liên quan tới ông ấy hả sếp ? Hoài My lắc đầu đáp, hai mắt nhất thời sáng rỡ:-Sếp kể cho em nghe có được không?

- ...Cũng được.

Đại tá Tuyên châm điều thuốc lên miệng hút rồi bắt đầu chậm rãi kể, hai mắt khẽ lim dim.

Đó là một chiến công lớn của cảnh sát hình sự Việt Nam vào những năm đầu thế kỷ hai mươi mốt. Cho tới tận bây giờ, đó vẫn là sự tự hào của công an tỉnh Hải Dương, Hải Phòng nói riêng và cả nước nói chung.

Nhắc đến giới giang hồ cộm cán những năm chín mươi về trước thì không thể không nhắc tới chị hai Hằng Điệp. Hằng Điệp tên thật là Nguyễn Thanh Hằng, sinh năm 1968, là con gái út trong nhà, quê ở Trạng Trình. Đó là một con sông quanh năm nước cả, dài đến vài cây số chạy suốt từ nhà triển lãm thành phố xuống bến xe Tam Bạc. Một bên là trại tạm giam, một bên là chợ sắt, tất cả đám giang hồ cộm cán nhất Hải Phòng không hiểu vô tình hay cố ý đều tập trung hết ở hai đầu mút ấy.

Ở Chợ Sắt, người ta có thể tìm thấy tất tần tật những gì mình muốn, từ cây kim bé xíu cho đến dàn loa âm thanh đắt tiền. Đó là trung tâm tiêu thụ đồ gian và hàng lậu lớn nhất Hải Phòng và cả nước thời bấy giờ. Chính vì vậy, không chỉ dân buôn bán mà giang hồ tứ chiếng hồi ấy đều tập trung hết về đây, kiếm sống bằng nghề chôm chĩa, bảo kê và buôn lậu. Hằng Điệp đã sinh ra và lớn lên trong cái mớ hỗn độn đó, nơi mà sau này cô ta đã dùng làm đại bản doanh và bàn đạp để tạo ảnh hưởng của mình trong giới giang hồ cả Nam lẫn Bắc.

Từ nhỏ, Hằng Điệp đã quen với cách ăn vận theo kiểu đàn ông. Hai mươi hai tuổi, Hằng Điệp đã phải ra vào trại tạm giam Hải Phòng tới hai lần, bóc bốn cuốn lịch vì tội cướp giật tài sản và đánh lộn gây thương tích. Ra tù, Hằng Điệp lại quay về chợ Sắt và bắt đầu quen với Trần Đức Trọng, tức Trọng Sồ, ngoại hiệu là “Lão Phật Gia”, một tay giang hồ có số má và là cao thủ đứng đầu trong giới kỳ bèo (*) thời ấy. Là người yêu của Trọng, lại có sẵn hai tiền án lặn lưng, Hằng Điệp nghiễm nhiên được đám đệ tử tôn lên làm đàn chị, chính thức bước chân vào giới giang hồ đất Cảng. Do Trọng thường được bọn đàn em tôn là “anh hai” nên cái biệt danh “Chị Hai” của Hằng Điệp cũng ra đời từ đó.

Với tài năng, mưu trí và cả sự liều lĩnh khi cần thiết của mình, Hằng Điệp đã có công rất lớn trong việc giúp đỡ chồng mình tức Trọng Sồ thống nhất giới giang hồ Hải Phòng, khi ấy đang ở thế chân vạc với Mạnh Hải và Tuấn Tinh. Không dừng lại ở đó, đôi vợ chồng này tiếp tục “lấn sân” sang những khu vực lân cận và nhân rộng tầm ảnh hưởng của mình. Từ 1992 tới 2001, theo ước tính của cơ quan điều tra, hai vợ chồng này đã cùng đàn em mở tới hai mươi chín sới bạc rải rác từ Hải Phòng, Hải Dương tới thành phố Hồ Chí Minh, riêng tiền xâu(tiền vào cửa) thu mỗi ngày cũng gần năm trăm triệu đồng, chưa kể tới việc bảo kê cho hơn ba chục vũ trường, nhà hàng suốt một dải từ Hải Phòng, Hải Dương, Hà Nam cho tới Nam Định. Vừa biết cách vun tiền tạo dựng quan hệ, lại thạo cả chuyện dùng dao búa để thị uy, để chế của Trọng Sồ

và Hằng Diệp đã tồn tại trong một thời gian rất dài, khiến nhiều người thời ấy tin rằng đó là một thế lực ngầm không thể triệt phá.

Mọi chuyện bắt đầu chuyển sang ngã rẽ mới khi đại tá Phúc được điều tới giữ chức trưởng phòng cảnh sát hình sự Công An thành phố Hải Phòng. Trọng Sở là kẻ đầu tiên bước lên giàn tế thần, gã bị đại tá Phúc tóm gọn và lãnh án năm năm tù vì tội lừa đảo và tổ chức đánh bạc. Đây là sự kiện chấn động khắp giới giang hồ hai miền nam bắc thời ấy. Hùng Sánh, con nuôi của Trọng Sở sau đó đã lên kế hoạch cướp tù, một hành động vô cùng liều lĩnh và ngông cuồng nhưng không thành công. Sau đó Trọng Sở bị áp tải ra bắc, còn Hằng Diệp và đồng bọn thì rơi vào tầm ngắm của cơ quan chức năng mà đại diện là đại tá Phúc, bất cứ hành động nào dù là nhỏ nhất cũng đều bị giám thị nghiêm ngặt.

Dù không cứu được người tình nhưng hành động đó của Hùng Sánh đã khiến giang hồ cả hai miền nam bắc phải nể phục, không chỉ vì lá gan, mưu sâu mà trên hết là lối hành xử ” trọng nghĩa” vốn được giới giang hồ hết sức coi trọng và đặt lên hàng đầu thời ấy.

Sau khi ” Lão Phật Gia” Trọng Sở bị bắt, Hằng Diệp không còn cách nào khác ngoài việc tự mình chèo chống để chế mà hai vợ chồng đã tốn bao công sức xây dựng lên. Mặc dù là ” bà hoàng không ngai” của giang hồ đất Cảng và Sài Gòn thời ấy nhưng Hằng Diệp luôn chủ trương cấm đàn em sử dụng bạo lực với dân thường, thưởng phạt phân minh và đặc biệt là rất ghét giới buôn ma túy và cho vay nặng lãi. Một điều cực kỳ khó tin nhưng lại là sự thật. Không nuôi gái bán dâm, không buôn ma túy, không buôn lậu mà chỉ ”thâm canh” vào cờ bạc và bảo kê. Nói không ngoa, giang hồ đất Cảng thời ấy đã có một quãng thời gian tương đối an bình.

Và có lẽ cũng chính vì cái ” ba không” đó nên Chị Hai Hằng Diệp đã không ngồi được lâu trên cái cái ghế bà hoàng giang hồ đất Cảng.

Sáng ngày 22/6/2004, Hằng Diệp và một số đàn em thân tín đang trên đường xuống Sài Gòn thì bị phục kích. Hằng Diệp tuy trốn thoát song vẫn không thoát khỏi lưới hái tử thần. Rạng sáng ngày 23/6 tin Hằng Diệp chết bởi một phát đạn vào giữa thái dương trên đường về Hải Phòng đã lan ra khắp hang cùng ngõ hẻm.

Khi mà giang hồ đất Cảng còn chưa hết bàng hoàng vì cái chết của ”chị hai “ Hằng Diệp thì công an tỉnh Tiền Giang, Hải Dương, Hải Phòng và Hồ Chí Minh đã phối hợp liên tiếp giăng lưới triệt phá bảy sới bạc lớn nhất nhì Việt Nam hồi ấy, hốt gần một phần ba đám đệ tử thân tín và những thế lực sống dựa vào Hằng Diệp, trong đó có Phạm Minh Tuyết vào trại giam.

Ba ngày sau, Cường Tỉnh và Tuấn Lực, hai kẻ được giới giang hồ loan tin đã phục kích Hằng Diệp trên đường xuống Sài Gòn bị Hùng Sánh chém chết ngay trên đường Trần Nguyên Hãn. Hùng Sánh sau đó bỏ trốn biệt tích, né tránh sự truy nã của cảnh sát.

Hoài My nghe đến xuất thần, mãi cho tới khi ông Tuyên dừng lại thì mới khẽ lẩm bẩm:

- Thì ra là vậy...

Đại tá Tuyên gật đầu đáp:

- Mặt ngoài thì là vậy, nhưng biết tường tận những chi tiết trong chuyên án năm đó thì chỉ có tôi và đại tá Phúc mà thôi. Cũng chính đại tá Phúc là người đã ngăn chặn kế hoạch cướp tù tử mĩ nhằm giải cứu Trọng Sở của Hằng Diệp và Hùng Sánh. Nói một tay ông ấy hạ bệ đôi vợ chồng này thì cũng chẳng sai. Thế nào, giờ cô đã tin vào khả năng của ông ấy chưa?

- Nhưng mà... Hoài My khẽ cắn môi.

- Được rồi, thế này nhé.. Đại tá Tuyên kiên nhẫn nói tiếp: - Cô có biết người đàn bà bị dìm chết ở Cầu Đạo là ai không?

- Trịnh Ngọc Nguyễn? Hoài My nghĩ tới điều gì, hai hàng lông mày nhất thời nhíu lại.

- Phải, Trịnh Ngọc Nguyễn có vai trò rất lớn trong chiến công của đại tá Phúc. Cô ta chính là trinh sát được ông ấy cài vào nội bộ tổ chức của Hằng Diệp để nắm tình hình. Sau khi vụ việc kết thúc, để tránh bị

giới giang hồ và đàn em của Trọng Sồ trả thù, Trịnh Ngọc Nguyễn đã được gửi đi nước ngoài công tác. Cô ta mới về nước được có nửa năm thôi, vậy mà ...

- Thì ra sếp nghĩ cái chết của cô ta.. là do bị trả thù? Hoài My khẽ gật gù.

- Ngay từ khi biết người chết dưới chân cầu Đạo là Trịnh Ngọc Nguyễn, tôi đã nghĩ ngay tới khả năng đó rồi. Rồi tôi nhớ đến đại tá Phúc. Trịnh Ngọc Nguyễn xưa kia là đệ tử ruột của ông ấy hồi còn làm ở phòng hình sự thành phố Hải Phòng. Chuyện này thì không ai hiểu rõ bằng ông ấy đâu.

- Ôi, sao sếp lại không nói việc này với em sớm hơn ? Hoài My lấy tay vỗ trán nói với vẻ tiếc nuối:- Thảo nào đôi khi em thấy thái độ của ông ta cứ là lạ, như là đã biết rất rõ về nạn nhân vậy. Vậy còn Nguyễn Như Ngọc thì sao, cô ta có liên quan gì tới vụ việc năm đó không sếp?

- Nạn nhân thứ hai-Nguyễn Như Ngọc là con nuôi của Trọng Sồ, người thân nhất với ông ta hiện giờ ngoài Hùng Sảnh, kẻ đã bỏ trốn cách đây năm năm. Cô ta được thừa kế toàn bộ tài sản mà Trọng Sồ để lại. Trọng Sồ đã chết cách đây năm tháng, một cái chết đầy bí ẩn, Nguyễn Như Ngọc cũng nằm trong danh sách tình nghi. Chắc bây giờ đại tá Phúc cũng đã nhận ra điều bất thường trong đó rồi.

- Lại còn chuyện đó nữa? Hoài My ồ lên:- Có phải là vụ án mà sếp từng thụ lý đó không?

- Đúng. Đó là một vụ tự sát.

Đại tá Tuyên chau mày đáp.

Đó là một buổi chiều quang đãng và yên tĩnh. Mặt trời như vẫn chần chừ không muốn lặn, nó nổi lênh bênh cuối chân trời, treo lơ lửng trên những đám mây trắng lợt cứ chốc chốc lại đổi màu. Trời chiều cháy rực loang lổ sắc đỏ, hồng, cam, và ánh phản chiếu của nó lay động trên mặt đường nhựa như vệt loang ra từ một hộp màu vẽ.

Cảnh vật chìm trong im lặng, như hoà chung vào không gian bên trong căn phòng rộng lớn.

- Mô phỏng?

Hoài My nhú mày nhìn đại tá Phúc, cho tới khi ông gật đầu về thừa nhận thì mới nhìn mặt nói tiếp:

- Ý của chú là..hắn đã cố tình mô phỏng theo thủ pháp gây án của người khác, và ở đây là những vụ án nổi tiếng từng xảy ra trong lịch sử? Dựa vào đâu mà chú lại có ý nghĩ như vậy?

- Đó chỉ là một khả năng, tôi vẫn chưa hoàn toàn khẳng định. Thế nhưng cho tới bây giờ thì khả năng ấy là rất lớn. Tin rằng các cậu cũng đã cảm nhận được trong mỗi vụ án đều có một đặc trưng riêng, khó mà nhầm lẫn vào đâu được. Nếu như bức thư mà chúng ta nhận được đúng là của hung thủ thì giả thiết này rất có thể là sự thật. Tất nhiên, tới bây giờ thì nó mới chỉ là giả thiết thôi nhé. Mọi người có nhớ một câu trong bức thư gửi tới sở cảnh sát ngày hôm qua không ? “ Khi vớt xác người đàn bà đó xuống sông, tôi cảm thấy mình như đang đứng cạnh sông Xanh yên bình, nơi đầy nắng và gió vậy” Đúng là câu ấy đấy.

- Lúc ấy em cũng thấy hơi ngỡ ngợ. Huy bất chợt nói chen vào:- Có phải sếp muốn nói tới “ Vụ giết người sông Xanh” không?

Phúc khẽ gật đầu, nhìn Huy với vẻ tán thưởng. Huy thấy vậy thì nói tiếp:

- Em cũng có cùng suy nghĩ như sếp từ sau khi đọc bức thư đó. Hung thủ có lẽ đã sử dụng thủ pháp này, bởi các vụ án hắn gây ra luôn có những chi tiết khó hiểu và trùng hợp ngẫu nhiên đến mức khó tin. Chỉ là em vẫn không hiểu, hắn cố tình làm như vậy là vì mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là khiêu khích?

- Anh nói rõ hơn xem. Hoài My quay sang nhìn Huy hỏi.

- Được rồi, bắt đầu từ “ Green River” trước đã nhé. “ Green River” tức sông Xanh mà hung thủ đề cập tới trong bức thư là một con sông ở ngoại ô thành phố Seattle, Mỹ. Cuối thế kỷ XX, con sông này gắn liền với tên tuổi của một gã sát nhân hàng loạt là Gary Ridway. Từ năm 1982, hắn bắt đầu giết người, nạn nhân là những cô gái hành nghề mại dâm hoặc vẫn còn độc thân. Sở dĩ người ta gọi hắn là “ Sát thủ sông Xanh” bởi những vụ án đầu tiên, gã thường ném thi thể nạn nhân xuống con sông này. Ridway thường cột những hòn đá tảng vào xác nạn nhân để “ cố định” họ xuống lòng sông, nếu nhìn từ trên xuống thì giống như họ đang” đi” dưới mặt nước vậy. Em đã hình dung ra chưa?

- “ Green River? Hoài My cau mày: -Xác chết dưới sông... anh có suy diễn quá không vậy? Em thấy nó cứ mơ hồ thế nào ấy. Thật là điên rồ, tại sao hẳn phải làm như thế? Được rồi, cứ cho rằng giả thiết đó là đúng đi ... vậy vụ án còn lại phải giải thích ra sao?

Huy đang định mở miệng giải thích thì bị Phúc cắt lời:

- Đây chỉ là một hướng suy luận dựa theo bức thư mà hung thủ gửi tới cho chúng ta mà thôi. Nói thực, chú cũng đã từng gặp một vụ án tương tự như vậy rồi. Trên đời không thiếu những kẻ điên, chúng luôn tìm cách thách thức với cảnh sát và cơ quan chức năng. Nếu tìm thấy điểm nào không hợp lý, chúng ta hoàn toàn có thể loại trừ phương án này.

- Về vụ án thứ hai, cách thức gây án của hung thủ cũng khá tương đồng với một vụ trọng án trong lịch sử nước Mỹ, có điều, đây không phải là một vụ giết người liên hoàn như ” Green River“. Cuối thập niên 60 thế kỷ trước, tại San Francisco, Mỹ xảy ra hơn hai mươi vụ giết người dã man với duy nhất một hung thủ, đó là “ Zodiac Killer”(tự nhận). Điều đặc biệt là mỗi khi gây án xong, hung thủ đều gửi đến cảnh sát hoặc tòa báo địa phương một bức thư, trong đó có các mật mã khó hiểu và tuyên bố rằng, chỉ cần giải mã được chúng thì sẽ ngay lập tức biết được thân phận thực của y. Bức thư mà hung thủ gửi tới cho chúng ta có nội dung và cấu tứ rất giống những bức thư mà cảnh sát nhận được từ gã, cả chữ ký “zodiac” ở cuối thư cũng vậy.

- Còn về vụ án của chúng ta...Đó là vào ngày 21/6/2008, tại một nhà nghỉ thuộc thành phố Fayetteville, bang Colorado, người ta đã phát hiện một thi thể phụ nữ bị giết hại cách đó hơn hai ngày trong bồn tắm. Trước đó, ngoài cửa căn phòng này luôn treo tấm biển” Xin Đừng Làm Phiền”. Và đặc biệt là, người phụ nữ này đang mang thai bảy tháng. Cảnh sát đã tìm ra một vài manh mối quan trọng ở hiện trường, đó là chùm chìa khóa xe hơi của nạn nhân, một chiếc gương và sợi dây hung khí mà hung thủ dùng để siết cổ nạn nhân. Có kẻ nào đó đã dùng sơn mài vẽ một ký hiệu lên mặt gương và người ta đã xác định đây chính là dấu hiệu được tên sát thủ hàng loạt “Zodiac” sử dụng, kẻ chuyên để lại những dấu hiệu đặc biệt tại hiện trường sau khi gây án. Trong những bức thư gửi tới sở cảnh sát, gã tuyên bố là tác giả của vụ án và kể lại rất chi tiết những manh mối có mặt ở hiện trường mà chỉ có cảnh sát và hung thủ mới biết rõ. “Zodiac” đã tự nhận là hung thủ gây ra cái chết của hơn hai mươi người và rất nhiều hành động khủng bố khác. Thế nhưng cho tới tận bây giờ, người ta vẫn chưa điều tra ra được thân phận của gã. Gã sát nhân mang biệt danh “ zodiac” ấy vẫn còn là một bí ẩn cho tới tận ngày nay.

- Tấm bảng gỗ, chiếc gương, chữ “Z”.. nhiều sự trùng hợp vậy sao? Hoài My nghe tới đây thì sầm mặt, song như chợt nhớ ra điều gì, hai mắt của cô bắt chợt lóe lên:-. Vậy còn hai lá bài hai bích và ba bích đó thì sao? Cái này hình như chẳng liên quan gì đến mấy vụ án đó thì phải.

- Cái đó thì tất nhiên là không rồi. Thực ra vụ này cũng không phải là khó, việc tóm được hung thủ chỉ là vấn đề thời gian. Cái khó của chúng ta là phải ngay lập tức bắt hắn trong thời gian ngắn để tránh tội ác tiếp tục phát sinh. Đầu tiên, dựa vào những miêu tả trong bức thư, chúng ta có thể xác định được rằng: hung thủ gây ra hai vụ giết người ở Cầu Đọ và nhà nghỉ Phú An là một. Huy, việc tôi nhờ cậu đến đây rồi?

- Người tên Nguyễn Ngọc Quỳnh thì vẫn chưa có tung tích, Trần Thị Loan hiện đang trú tại Hải Phòng. Bà ta đang giữ chức hội trưởng danh dự của ba hội từ thiện lớn trên toàn quốc, chuyên trợ giúp những gia đình nghèo khó có người thân mắc bệnh hiểm nghèo hoặc ung thư giai đoạn cuối. Hai người này có liên quan đến hung thủ sao chú? À quên, có một điều đáng chú ý, đối tượng Trần Thị Loan đang nằm trong tầm ngắm của cảnh sát và hiện tại có mặt ở Hà Nội.

- Hội trưởng hội từ thiện à ? Phúc nghe vậy thì khẽ nhúm mày.

Vượt qua dòng xe cộ chạy ngoằn ngoèo, chiếc xe ngả nghiêng trước bụi và gió. Một cơn gió lạnh không biết từ đâu tới quét lên mặt đất, thổi tung từng đám bụi bay lướt trên khoảng không vô tận. Người đi đường buộc phải giấu mình trong những chiếc áo khoác, khẩu trang và chỉ dám mở mắt tí hí. Lúc này Huy mới hối tiếc vì đã để quên chiếc áo gió và khẩu trang ở nhà.

Dần dần ngày cứ dài ra mãi cho đến khi mặt trời chiếu sáng suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ. Mặt trời lên không cao, bóng đổ dài do ánh nắng rọi chéo, phản chiếu lấp lánh trên những tấm kiếng trắng muốt của toà cao ốc sừng sững trước mặt.

- Sau cái chết của Trịnh Ngọc Nguyễn, mới nghi ngờ được đổ dồn lên hai thế lực nổi cộm nhất hiện nay, đều là đàn em của Trọng Sồ khi xưa là Huỳnh Đức Bình tức Bình Xà và Trần Thị Loan, có biệt danh là “ Mẹ Đồng Trinh”. Hiện công an Hải Phòng đang theo dõi rất gắt gao hai đối tượng này.

Phúc khẽ gật đầu.

- Cứ để việc này cho họ. Họ rất có kinh nghiệm trong chuyện này.

- Trần Thị Loan, năm mươi tư tuổi, hiện đang là giám đốc công ty may mặc Mai Anh, trưởng câu lạc bộ người cao tuổi ở Hải Phòng và là chủ tịch của ba tổ chức từ thiện khác có trụ sở phân bố rải rác ở Hải Dương, Hà Nội và thành phố Hồ Chí Minh. Hoạt động chính của ba tổ chức từ thiện này là chuyên giúp đỡ những người già yếu bệnh tật, neo đơn cơ nhỡ trong cả nước. Hiện Nguyễn Thuỳ Anh đang nằm trong tầm ngắm của tổ hình sự thành phố Hải Phòng vì nghi ngờ lợi dụng danh nghĩa từ thiện để tổ chức các hoạt động kinh doanh đổ đen phi đạo đức.

Ngồi trong xe, Phúc dõi mắt nhìn cửa cao ốc New Star. Đúng như lời Huy nói, sau gần hai chục phút, một phụ nữ đeo kính râm để tóc búi đi từ trong ra. Sau khi chiếc xe Ford cáu cạnh chở bà ta đi mất hút, lập tức có ba chiếc xe máy khác bám theo, Phúc chỉ nhìn qua cũng biết, đó là người của tổ trinh sát đang làm nhiệm vụ.

Phúc quan sát người đàn bà qua cửa kính ô tô. Vẫn là Trần Thị Loan của ngày nào. Dưới vầng trán thấp gầy nổi tiếp một chiếc mũi dài, hẹp và thon, môi như hai vệt mảnh của một đoá hồng phai lạt, và chiếc cằm ngắn nổi gân, với đường nét mềm mại và đầy đặn tựa trên cổ. Cái cổ của cô ta ngắn tưởng chừng như không có, chỉ còn đó đôi mắt trũng sâu đen lánh mở rộng và như thể bị át đi bởi mái tóc dày màu tối. Khuôn mặt gian xảo và bình thản ấy vẫn lạnh lùng như năm năm về trước, chẳng có gì thay đổi.

Huy vừa lái xe bám theo vừa nói tiếp:

- Người phụ nữ đó chính là “Mẹ Đồng Trinh” Trần Thị Loan. Theo điều tra, những tổ chức từ thiện trong tay bà ta chỉ là lớp vỏ bọc nguy trang bên ngoài để tiện bề hoạt động mà thôi. Thực chất đây là một” nhà cái” khổng lồ chuyên tổ chức cá cược mạng sống của những bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối.

- Cậu nói rõ hơn xem. Phúc đề nghị.

- Thực ra vụ này là do bên hình sự Hải Phòng thụ lý, mọi tin tức đều phải giữ bí mật trong khuôn khổ nhất định. Em chỉ lấy được một ít thông tin cơ bản mà thôi. Theo như điều tra thì để có tư cách tham dự vào đường dây cá độ, những ” con bạc” đều phải trải qua một sự kiểm tra vô cùng kỹ lưỡng và gắt gao, cho dù được con bạc khác tiến cử hay bảo lãnh cũng không ngoại lệ. Họ phải nộp một số tiền ban đầu coi như tiền ” vào cửa”. Trước mỗi vụ cá cược, nhà cái sẽ tới thăm các bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối đến mức nằm liệt giường, mục đích là để tiến hành các khảo sát cơ bản trước khi quyết định có mở phi vụ cá cược hay là không. Khi đã quyết định mở cuộc chơi, nhà cái sẽ đưa các con bạc tới để ”khảo sát” bệnh nhân.

- Nếu bệnh nhân qua đời trong vòng một tháng sau khi đặt cược thì nhà cái sẽ được thu toàn bộ số tiền mà người chơi đã đặt cược. Ngược lại, nếu bệnh nhân sống quá sáu tháng hay chiến thắng được bệnh tật thì thường sẽ không có bên nào được nhận tiền, trừ người nhà bệnh nhân. Đối với những bệnh nhân ung thư, nhất là đã ở giai đoạn cuối thì nguy cơ tử vong là rất cao. Tính mạng của họ thường chỉ tính theo từng ngày, từng giờ. Sự chấp chơi đó vô tình lại trở thành đường phát lên của nhiều người, và tất nhiên là không thể qua mắt được cơ quan chức năng.

- Biết vậy tại sao tới giờ công an vẫn chưa tổ chức triệt phá? Phúc sầm mặt hỏi.

- Trần Thị Loan đã từng bị công an Hải Phòng gọi tới để thẩm vấn một lần, song do không đủ chứng cứ nên đành phải thả thị ra. Từ đó thị càng cẩn trọng hơn, thậm chí còn” đóng băng” tất cả hoạt động phi pháp của mình suốt một thời gian dài để tránh tai mắt của cơ quan chức năng. Việc điều tra cũng gặp rất nhiều khó khăn, bởi thủ đoạn của thị rất tinh vi và cẩn thận. nếu chỉ nhìn vào bằng hiệu và bài trí bên ngoài thì rất khó có thể xác định đâu là điểm đến của những tay cá cược, huống hồ vị trí này có thể thay đổi hàng tháng, hàng tuần thậm chí là hàng giờ nếu phát hiện có điều gì đó không ổn.

-Hình thức cá độ này không chỉ thu hút những tay cờ bạc chuyên nghiệp mà có thể ngay cả bác sỹ, y tá thậm chí là gia đình các nạn nhân cũng tham gia nhằm mục đích kiếm chác. Theo suy đoán của cơ quan

điều tra thì trong mỗi một phi vụ, nhà cái đều hỗ trợ người nhà bệnh nhân một khoản tiền lớn để mai táng người bệnh, kết hợp với dùng dao búa để thị uy. Nhưng không lâu nữa đâu, chúng sẽ bị triệt phá sớm thôi.

- Chỉ có lũ vô nhân tính mới nhẫn tâm đánh cược trên tính mạng của đồng loại. Phúc trầm giọng.

Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện X. Huy chỉ tay vào hai người đàn ông mặc áo sơ mi một đen một trắng đang cẩn thận bám theo nói:

- Đó là trinh sát của phòng hình sự. Bọn họ đã theo dõi Trần Thị Loan được hơn một tháng nay, bên phòng hình sự vẫn đang cố gắng thu thập những chứng cứ cần thiết để đưa bà ta ra tòa. Song hình như thị đã đánh hơi ra điều gì, thời gian qua vẫn nằm im không hoạt động, chỉ tập trung quản lý công ty Mai Anh, rõ ràng là cố ý đánh lạc hướng của cơ quan điều tra.

Phúc gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Vậy còn Nguyễn Ngọc Quỳnh thì sao? Đã điều tra ra tung tích của người này chưa?

- Sếp biết đấy, Nguyễn Ngọc Quỳnh đã lặn mất tăm mất tích sau khi lãnh án truy nã năm năm về trước. Khi đó ả cùng với Phạm Minh Tuyết là hai cánh tay đắc lực nhất của Hằng Điệp, địa vị còn cao hơn cả Hùng Sánh và Bình Xà. Cháu nghĩ ả chắc chắn đã thay danh đổi tánh trốn ra nước ngoài từ lâu rồi. Lệnh truy nã của ả ta còn mấy năm nữa mới hết hạn, song cảnh sát đã bó tay từ lâu. Việc này thực sự là ... rất khó.

- Thôi được. Vậy chúng ta cứ theo dõi Trần Thị Loan trước đã. Rất có thể ... lần tới hung thủ sẽ chọn người này làm đối tượng để ra tay.

Phúc nhìn theo bóng Trần Thị Loan cho tới lúc khuất hẳn sau cánh cửa bệnh viện, khẽ thở ra một hơi.

- Vâng. Huy gật đầu đáp.

Trại tạm giam Thanh Xuân.

Ánh sáng lờ mờ lọt vào căn phòng khiến chiếc giường đơn trông mờ ảo và hiền lành như con vật to kèn đang nằm ngủ. Tuyết nhàn nhã ngồi trên ghế, tay lật từng trang báo. Cái mặt nhỏ xương xương với hai hàng lông mày lơ thơ như lạc lông trên đôi mắt lạnh lợi chẳng lúc nào chịu đứng yên. Quần áo của Tuyết được treo trên một cái mắc, sạch sẽ và tinh tươm. Đã một tuần nay cô không phải tham gia lao động cải tạo, đó là tất cả những gì mà Phúc có thể cho cô vào thời điểm hiện tại. Thực ra nếu không phải vì hai lần cố ý hành hung giám thị trại giam thì họ đã không bắt cô phải ở riêng một nơi như thế này, nhưng có vẻ điều đó trái lại càng làm Tuyết thoải mái hơn.

Hơn ai hết, Tuyết biết cô không phải là loại người dễ bị khuất phục. Nếu như tất cả những gì bọn họ muốn khi giữ cô ở đây là để ăn năn hối lỗi về những sai lầm đã gây ra thì với Tuyết là ngược lại. Trong quãng thời gian vô vị và nhàm chán này, cô đã có cơ hội để suy ngẫm, và rất thích thú khi phát hiện ra những sai lầm mà mình đã mắc phải.

Và cũng từ nơi đây, trong cái trại giam nhỏ bé và tù túng này, cô đã thực sự thay đổi, hay nói theo cách khác là hoàn thiện hơn. Cô đã đúc rút được vô vàn kinh nghiệm từ những chuyện tưởng chừng nhỏ nhặt mà trước đây chẳng bao giờ có thời gian để ý tới.

Cô nhận ra một điều vô cùng đơn giản rằng, cái thế giới mà cô đang sống, cái thế giới của sự cô lập này đưa đến những kiểu sống muôn hình muôn vẻ. Nếu không có sự hòa trộn giữa các thành phố, giữa các dân tộc, giữa các nền văn hoá thì cuộc sống có thể phát triển cả nghìn cách khác nhau. Ở chỗ này người ta thích ăn mặc giản dị, ở nơi khác thì xa hoa, kiêu cách. Nếu ở thành phố này người ta đi bộ, đi xe đạp và luôn xếp hàng có thứ tự trước sau ngay cả khi đi mua bánh mì, thì ở thành phố kia, người ta có thể đi đủ kiểu xe và làm mọi thứ mà người ta có thể tưởng tượng ra. Ở thành phố này, anh có thể bị bắt vào tù chỉ vì một phút ngồi trên chiếu bạc, nhưng ở thành phố kia, người ta chỉ sợ anh không đủ tiền để tham dự vào những sông bạc được mở đầu đêm suốt sáng. Cuộc sống phát triển muôn màu muôn vẻ nhờ sự cô lập song cũng lại ngấm ngấm tàn lụi do chính sự cô lập đó.

Có những việc chẳng có liên hệ gì với nhau cả, phải công nhận là vậy. Nhưng bằng cách này hay cách khác, chúng có thể kết hợp lại với nhau theo những cách thật lạ đời. Giống như chiếc trục bánh xe vậy. Mọi chiếc

bánh xe đều phải có trục. Bánh xe đu quay cũng có một cái trục, tựa như mặt trời là tâm điểm của bánh xe thời gian. Chúng đều là những điểm cố định, và tốt hơn hết là để yên đừng quấy rầy, bởi vì không có chúng thì không có gì gắn kết nối với nhau. Đừng ngu ngốc chọc vào chúng hay muốn thay đổi vòng quay của lịch sử, nếu như không muốn bị nghiền nát thành những mảnh nhỏ. Cho dù bạn có là ai, kẻ ngốc hay thiên tài đi chăng nữa. Đã có vô số minh chứng trong lịch sử chứng minh điều này rồi.

Nhưng đôi khi người ta nhận ra điều này quá trễ. Như Tuyết là một ví dụ.

Hai giờ nữa, sẽ có người tới đây để đưa bữa trưa. Còn lúc này, trong cái ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn neon treo trên trần nhà kia, thật không dễ để người đàn ông vừa mới bước vào nhận ra cái đồng hồ trong góc phòng và chiếc ghế không hiểu do ai để ngay cạnh cửa ra vào. Thứ duy nhất mà Phúc thấy được lúc này là đường nét mờ ảo của chân song và cái dáng nhỏ gầy của người đàn bà bốn mươi tuổi.

Tuyết ngược mắt nhìn lên và nở một nụ cười thay cho lời chào hỏi. Phúc bỏ mũ ngồi xuống rồi xoay mặt lại, hai tay khoanh trước ngực và tựa lưng vào thành ghế. Ông nhìn Tuyết đắm đắm rồi nói từ từ từng chữ:

- Người ta đã tìm thấy Trần Thị Loan. Một trong hai mục tiêu sắp tới của hung thủ mà cô đã nói với tôi. Vậy còn người thứ ba là ai?

- Lối nói chuyện của anh thực sự làm người khác khó chịu đấy. Anh được ông Tuyên nhờ giúp đỡ phá vụ án này, nhưng vẫn cứ giả vờ như không biết mục đích thật sự của ông ta. Trong khi em thì biết rất rõ. Anh có muốn nghe không?

- Đây là lựa chọn của tôi. Tôi không hiểu ý cô.

- Anh có tin là em đã tưởng tượng ra cái cảnh mà ông Tuyên sẽ đổi chỗ cho em, ở trong cái nhà tù chật chội và tăm tối này không?

- Vì ông ta đã từng giúp tôi đưa cô vào tù sao?

- Anh có thể không cần quan tâm đến điều đó, nhưng hẳn thì khác đấy. Nếu như hẳn thông minh và may mắn hơn chút nữa, biết đâu đấy...

- Tôi nghĩ chúng ta nên dừng việc nói chuyện phiếm ở đây.

- Tùy anh thôi. Vậy chúng ta sẽ nói gì đây?

Sự im lặng dường như chế giễu.

- Tất nhiên là về hai vụ án mà tôi đang điều tra và hung thủ gây ra nó. Đầu tiên...nếu như hẳn làm vậy là để trả thù, vậy thì sao tới bây giờ mới chịu ra tay? Nguyễn Như Ngọc thì có liên quan gì trong chuyện này? Còn nữa..nếu bức thư đó là của hung thủ, vậy thì rõ ràng sẽ còn ba nạn nhân nữa, cô mới chỉ cung cấp cho tôi hai cái tên trong số đó mà thôi? Cuối cùng, hẳn là ai?

- Từ từ nào.. anh hỏi gì mà nhiều vậy, làm em đau hết cả đầu. Thực ra cũng chẳng có gì đáng kể.. Bất cứ một sự việc gì, dù đơn giản hay phức tạp, điều chúng ta phải làm đầu tiên luôn là tìm hiểu xem bản chất của nó là gì, nguyên nhân của nó ra làm sao, mục đích của nó như thế nào. Trả lời được những câu hỏi đó thì mọi thứ sẽ không còn là bí mật nữa. Thế người mà cảnh sát các anh đang điều tra, hẳn đang làm gì vậy?

- Hẳn giết người.

- Ồ, đó là điều thứ yếu, và bất cứ ai cũng có thể nhìn ra. Em muốn nói tới điều đầu tiên và quan trọng nhất kia. Tại sao hẳn giết người?

- Không phải cô đã nói rồi hay sao? đó là sự trả thù, trả thù những kẻ đã trực tiếp và gián tiếp đẩy Trọng Sồ và Hằng Diệp xuống vực sâu, trong đó có tôi... Ngoài ra cũng có thể vì giận dữ, khát khao muốn chứng tỏ bản thân... hoặc đơn giản chỉ là thỏa mãn cơn khát máu của mình và thách thức với cảnh sát.

- Đúng, nhưng chưa đủ.

- Còn gì nữa?

- Anh đã xem phim " Tội ác và sự trừng phạt " chưa?

- Tôi có đọc qua.

- Có vẻ hơi thừa khi hỏi câu này nhỉ, em biết anh vốn là một con mọt sách mà. Vậy thì chắc anh cũng biết rồi đấy. Nhân vật chính trong Tội ác và sự trừng phạt cho rằng hắn là người được ơn trên lựa chọn, có quyền đi ngược lại mọi đạo đức của xã hội, kể cả việc giết người. Hắn tự ình cái quyền đó và hắn hài lòng khi tận mắt chứng kiến những nạn nhân của mình ngã xuống. Điều đó đã triệt tiêu ” mặc cảm tội lỗi” trong người hắn ta. Anh hiểu ý em chứ?

- Cứ coi như là vậy đi. Cô có thể vào đề luôn được hay không?

- Em có thể hỏi anh một câu không?

Phúc hơi nhú mồm.

-Ngón cái bên tay phải của anh làm sao lại mất vậy?

- Điều này cần thiết sao?

- Tất nhiên rồi, phải có qua có lại chứ. Hãy thành thực và nghiêm túc xem xét vấn đề này trước, nếu như anh còn muốn moi thêm chút gì đó từ em.

- Thôi được. Phúc khẽ thở ra một hơi. Ông giờ bàn tay phải của mình lên ngang mặt, hai mắt nhất thời mờ mịt hẳn đi:- Chính tôi đã chặt đứt nó.

- Lúc nào?

- Ngay sau cái chết của chị cô.

- Chuyện này có liên quan đến chị em sao? Tuyết lập tức hứng thú hẳn lên:- Anh có thể kể chi tiết hơn được không?

- Sắp hết thời gian rồi. Phúc nhìn xuống mặt chiếc đồng hồ đeo tay nhú mồm nói:- Cô có thể trả lời tôi được rồi chứ? Tôi còn một cuộc hẹn sau nửa tiếng nữa.

- Được rồi.. Tuyết đáp với vẻ không cam tâm:- Ta sẽ đi tìm nguyên nhân trước đã nhé. Nếu suy đoán của em là đúng.. thì cái này sẽ là câu trả lời ột vài thắc mắc của anh. Em hy vọng với nó, anh sẽ tìm ra được chân tướng của sự việc.

Tuyết đưa một mảnh giấy cho Phúc qua cánh cửa phòng giam.

- Liên quan tới cả cái chết của Trọng Sồ nữa sao?

Tuyết khẽ nhún vai.

- Nếu có gì thắc mắc, anh nên đi tìm đại tá Tuyên, em nghĩ sẽ rất hữu ích đấy. Và em cũng nhắc luôn cho anh nhớ, đây là bữa ăn miễn phí cuối cùng của anh đó.

-Vậy còn nạn nhân thứ ba?

-Ồ, em chưa nói với anh à? Đạo này em đáng trí thật đấy. Thôi được rồi, nạn nhân thứ ba và cũng là cuối cùng...

- ..Đó chính là người đã gián tiếp nhờ anh xử lý vụ án này, đại tá Lê Thanh Tuyên.

Tuyết mỉm cười nói chậm chậm từng chữ. Cô nhìn Phúc với cái cằm tì trên cánh tay dài mảnh khảnh của mình. Trong nơi sâu thẳm của đôi mắt là bóng đêm mù mịt.

6. Chương 6: Jack The Ripper

Đó là một ngày trong sáng đẹp trời. Bầu trời trong vắt xanh veo, không một gợn mây, và mặc dù ánh nắng không đủ để xua tan đi hết lớp khí lạnh vào ngày thứ bảy tháng mười một khi ấy, nhưng bầu trời cao ngất một màu vàng nhạt vẫn làm tăng thêm vẻ huy hoàng rực rỡ của buổi sáng.

Hắn thấy mình trở lại nơi đó, trở lại với con sông Lấp quen thuộc đã gắn bó với mình từ thời thơ ấu. Trời rất sáng. Mặt trời rọi khắp nơi, không khí lung linh, mặt sông bóng nhẫy. Hắn lê đôi chân vô định của mình xuống một chiếc thuyền chở hàng, đầu cúi gằm xuống đất về tư lự. Con thuyền cứ thế đi mãi không mục đích.

Khi con thuyền đã đi xa bờ, hắn ngẩng đầu nhìn lên. Có tiếng gọi í ới quen thuộc ở đâu đây. Và cũng chính lúc ấy, hắn nhìn thấy mẹ.

Vẫn chiếc quần đồng rộng thùng thình và cái áo bông-tơ-ghi cổ bẻ quen thuộc ấy, mẹ ngồi ở đằng lái thuyền, bắt chéo hai chân, tay soãi chống ra sau. Đứng bên cạnh mẹ là dì Tuyết, mặc áo dài màu nâu trông như một tấm da thuộc và đội chiếc mũ kéo sụp xuống tận mắt. Mẹ mỉm cười trêu mếu và đưa tay vẫy hắn.

Thần thờ, bối rối, hắn nắm lấy bàn tay mẹ rồi nhảy lên thuyền. Dì Tuyết lội nước ra đến ngang đầu gối, đặt hai bơi chèo vào ngàm rồi đẩy chiếc thuyền ra. Hắn ngồi xuống, cầm lấy bơi chèo rồi như một cái máy chèo đi trong ánh nắng nóng như thiêu đốt về phía rặng đá cao vây bọc cái vịnh nhỏ.

Trong lúc chèo thuyền, hắn chợt nhận ra rằng trong một cơn xúc cảm rào rạt cay đắng, pha lẫn niềm vui mới mẻ kỳ lạ, nước mắt bỗng tuôn trào trên mi. Hắn tiếp tục chèo, cảm thấy hai hàng mi nóng bỏng nước mắt, và mặt gã nóng bừng lên mỗi khi những giọt lệ ấy tràn ra và chảy dài xuống má. Trong cái thời khắc mà cảm xúc hoàn toàn lấn át lý trí, hắn hoàn toàn không nhận ra một điều bất bình thường, đó là khúc sông mọi khi vẫn nườm nượp thuyền bè qua lại nhưng giờ vắng ngắt, không một bóng người.

Hắn chèo chậm lại và ngẩng đầu nhìn mẹ. Và dường như cũng có ý đợi cho đến khi chiếc thuyền đi vòng quanh hết mỏm đá mới chịu lên tiếng, bà mỉm cười nhẹ giọng hỏi:

“Tại sao con khóc? ”

“Con không biết.”

Hắn đáp.

“Nhưng con đang khóc mà?”

“Phải, à không...đó là vì, là vì... tôi qua, con đã có một cơn ác mộng.”

” Ác mộng ?”

” Phải, một cơn ác mộng.. trong cơn ác mộng ấy... nhưng bây giờ con đã biết, mọi chuyện chỉ là một giấc mơ thôi.”

Người phụ nữ đưa mắt nhìn ra xa rồi nói “Ngày mai mẹ sẽ xuống Sài Gòn, việc ở trong này...”

” Mẹ không được đi !”

Hắn hét lên.

” Tại sao?”

” Vì ...”

Gần như cùng một lúc, cả hai người phụ nữ trên thuyền đều nhìn chăm chăm vào hắn, nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

” Là vì... mẹ có thể nghe lời con được không? Chỉ một lần này thôi.”

Người phụ nữ do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu. Với vẻ mặt hoan hỉ, gã không nói thêm câu nào nữa. Hắn bắt đầu chèo mạnh tay hơn, với một sức mạnh được nhân lên gấp ba, gấp bốn bởi thứ cảm giác vui sướng càng lúc càng mãnh liệt hơn trong lòng, như mặt trời dần dần lên, sưởi ấm tâm trí gã, thứ thi thoảng vẫn

còn nhứt nhối và công buốt suốt mấy năm nay. Không biết đã qua bao lâu, hấn lái thuyền về phía ghe lúc này đã hiện rõ, đen ngòm bên trên một vạt nước trong xanh, lạnh buốt.

” Mẹ sẽ không đi thật chứ? ” Hấn cẩn thận hỏi lại một lần nữa.

” Ừ.” Bà khẽ gật đầu, thái độ không chắc chắn lắm khiến hấn không kìm được sự lo lắng. Hấn lo ngại, cái ý nghĩ rằng bà sẽ thay đổi ý định khiến hấn bất chợt rùng mình.

Lấy hai bơi chèo lần lượt chống vào mạn thuyền, hấn đẩy chiếc thuyền vượt qua lạch nước tiến vào bờ. Hấn buông chèo và lom khom đứng dậy, trong bóng tối, đưa tay về phía sau và nói ” Con đỡ mẹ lên bờ.” Không nghe thấy một tiếng trả lời nào. Ngạc nhiên, hấn quay lại.

Không có một ai cả. Và rồi hấn trông thấy đằng lái thuyền hoàn toàn trống trơn, ở đuôi thuyền không một ai, bãi cát cũng vắng tanh. Chỉ có mỗi hấn đứng trơ trọi một mình. Rất nhanh, nỗi kinh ngạc của hấn hoà lẫn với cơn sợ hãi khủng khiếp.

Hấn kêu lên “Mẹ”.

Đáp lại hấn là những tiếng vang yếu ớt, buốt giá vọng về từ miền xa thẳm. Hấn nhảy ra khỏi thuyền, vạt mình xuống cát, vùi mặt vào cát sỏi đầm nước. Và cứ thế, hấn khóc như một đứa trẻ.

Không biết qua bao lâu, khung cảnh trước mặt hấn bất chợt thay đổi một lần nữa. Lúc này đây, hấn đã có thể lơ mơ nhận ra, hấn đã trở lại căn nhà lớn nhất phố Trạng Trình, tổ ấm thứ hai và cũng là duy nhất của mình. Trời mưa rả rích. Trước cửa, những chiếc xe máy đủ loại dựng san sát vào nhau, những chiếc ô ướt đầm lấp loáng, va vào nhau, xoay tròn. Ánh sáng lơ mơ phát ra từ trong nhà, xé rách màn mưa đặc sệt hơi ẩm rữa nát của các đại lộ. Khắp nơi dày đặc mùi của rượu, khói thuốc lá và nước hoa.

Có rất nhiều người đang ở trong phòng lúc đó, đều là những gương mặt quen thuộc. Bọn họ đang nâng ly và chúc tụng nhau, một số thì túm tụm quanh những chiếc bạc. Mắt gã lướt qua tất cả một lượt, trước khi dừng lại ở một gương mặt vô cùng thân thuộc. Đó là một người đàn ông trung niên có hàng râu con kiến, tay phải cầm bài, tay còn lại cầm ly rượu, xung quanh là những gương mặt lạnh băng chẳng có một chút biểu tình.

Đưa cốc lên môi, ông ta bắt đầu uống.

” Không !”

Gần như cùng lúc, những khuôn mặt kia vận vẹo, dúm dó lại rồi nhìn chằm chằm về phía hấn, miệng nở nụ cười, cay độc và hả hê. Như một con thú hoang, hấn gào lên, mắt long sòng sọc, song đã muộn. Người đàn ông lão đảo ngả ngồi xuống ghế, mặt đỏ tía, đôi tay cuống cuồng cào cào cổ họng, dứt tung cả cổ áo. Đôi mắt cho tới lúc chết vẫn nhìn chằm chặp về phía hấn về bị phần. Năm lá bài trên tay rơi lả tả xuống mặt đất.

Là thùng phá sản !

” Không !”

Hấn bật dậy, trợn đôi mắt trắng dã nhìn về phía cửa sổ, người ướt đầm mồ hôi. Bên ngoài, trời đã nhá nhem tối từ lúc nào. Màn đêm đã buông xuống tự bao giờ, khoảng thêm cao trước nhà nhờ nhờ sáng dưới làn phản quang mờ ảo trải ngang qua bầu trời của một vầng trăng chưa mọc. Đêm im ắng lạ lùng.

Còn lại một mình trên giường, gã ngồi im một lát, phóng tầm mắt qua cửa sổ, đợi cho tới khi hoàn toàn bình tâm trở lại. Màn đêm tĩnh mịch nhanh chóng mang lại sự bình ổn cho hấn.

Gương mặt kích động từ từ chuyển thành lạnh lùng, vô cảm.

Tất cả chỉ là một giấc mơ thôi.

Với tay lấy chiếc điện thoại để ở đầu giường, hấn gọi một cuộc rồi tháo sim đút vào trong túi. Lấy bộ quần áo đã treo sẵn trên mắc, hấn bước xuống giường rồi đi vào nhà tắm.

Nửa tiếng sau, hắn dắt xe ra khỏi nhà, không quên nhét bộ bài để ở đầu giường vào túi áo. Soi mình trong gương, hắn như nhìn thấy những thế lực đối địch đang cùng ý chí của mình song hành vùn vụt, tới một giao điểm không sao cưỡng được, và hắn trở nên khôn ngoan hơn. " Đây là thời khắc tối quan trọng và mình không được sai lầm ngớ ngẩn." Hắn tự nhủ. Đôi môi trắng bệch của hắn khê nhếch lên.

Nụ cười của người chết.

Đêm nay là đêm trăng tròn.

..oOo..

Không khí khô đến khó thở. Mặt đường trắng bệch một màu bạc xỉn của bụi. Ngày mới rạng, lạnh lẽo và ẩm đạm.

Một bức tường ánh sáng xám di động từ phía đông, thay vì tan thành hơi ẩm thì lại rã ra thành những phân tử li ti và độc như một đám bụi. Trời hãy vẫn còn tối, mặt trời sừng nước xuyên qua các mái nhà, bóng đêm trộn lẫn với sắc tím buổi ban mai, dịu đi chút ít nhờ gam màu xám nhạt như khói, dần biến thành màu hồng phai. Đường K3 đã bắt đầu nhộn nhịp người qua lại.

Dừng chiếc xe máy bên vệ đường, người thanh niên rút chìa khóa rồi bước thong thả tới bụi cây um tùm. Tiếng thất lưng da chạm vào nhau vang lên lạch cạch. Khẽ thở ra một hơi, chàng trai đang định quay lên thì gương mặt nhất thời trắng bệch.

Phía trước cách đó không xa, bên cạnh hai hàng mộ cỏ mọc xanh rì, có một vật đang nằm sóng xoài úp mặt xuống đất, mái tóc dài rối bù lấm lem bùn xoã ra trông như một cái mạng nhện. Một tiếng hét lớn vang lên, sự sợ hãi làm cùn nhận thức và mài sắc trí tưởng tượng của chàng trai, khiến khu mộ trước mắt vốn đã lạnh lẽo u ám nay lại càng thêm phần khủng khiếp.

- Tránh ra, tránh ra nào!

Nửa tiếng đồng hồ sau khi nhận được điện báo, Hoài My và Huy đã có mặt ở hiện trường. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, song cô vẫn thực sự bất ngờ khi hung thủ dấn ra tay ngay giữa địa bàn Hà Nội, hơn nữa lại là một con phố có khá đông người qua lại, một hành động khiêu khích vô cùng lộ liễu.

- Lần này có tới hai nạn nhân cơ à?

Hoài My nhú mày nhìn hai tấm vải trắng phủ trên mặt đất khê lấm bầm. Cô quay sang hỏi viên cảnh sát đầu tiên tới hiện trường.

- Ai là người báo cảnh sát ?

Một thanh niên nghe vậy thì bước ra, gương cặp mắt sợ hãi nhìn về phía hai người. Anh cảnh sát có nước da ngăm đen đứng bên cạnh Huy chỉ tay ra rìa đường cách đó không xa nói:

- Cái xác bên trái được tìm thấy ở đó, giấu sau một bụi rậm. Đó là một người phụ nữ trẻ, tuổi tầm hai tư, hai lăm. Cái xác phía bên phải được người thanh niên này phát hiện ở hàng thứ hai của khu mộ, là một phụ nữ trung niên. Hiện vẫn chưa thể kết luận được hai vụ này có phải do cùng một người làm hay không.

Huy cúi xuống vén tấm vải bên phải lên xem, mày hơi nhú lại. Mặc dù đã chứng kiến không ít cảnh tượng giết người thê thảm, song anh vẫn không dấn được cơn buồn nôn dâng lên tận cổ họng. Bên dưới là xác một phụ nữ trung niên, phần cổ bị cắt rời, bụng bị khoét. Từ ngực trở xuống chỉ còn là một đồng bầy nhầy.

- Đúng là một gã máu lạnh.

Huy hít sâu vào một hơi rồi nhả mặt nói. Lúc này Phúc cũng đã tới nơi, sau khi nhìn thấy hai cái xác, nét mặt ông cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

- Lần này có tới hai nạn nhân sao?

Hoài My khẽ gạt đầu rồi cúi xuống lật tấm vải thứ hai lên. Thành linh, cô trợn tròn mắt rồi co rúm người lại. Huy thấy sắc mặt Hoài My bỗng dưng tái nhợt thì lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Giật cây đèn pin trong tay anh cảnh sát đứng cạnh soi xuống, Hoài My sững sờ nhìn chăm chăm vào đôi mắt quen thuộc đang đầy nỗi khủng khiếp, vào chiếc miệng đang há hốc ra trong tiếng thét kêu cứu không thành lời trước mặt. Sự thật hiển nhiên trước mắt, nó làm trái tim cô co thắt lại trong nỗi đau đớn khôn cùng. Người phụ nữ xấu số đang nằm dưới đất chẳng phải ai xa lạ mà chính là Phương, cô bạn thân mà Hoài My mới gặp lại cách đây không lâu.

- Phương ! Trời ơi, sao lại ra nông nỗi này... Phương..

Mặt không còn chút máu, Hoài My không ngừng lay cái xác cứng đờ của cô bạn. Hình ảnh của Phương nhanh chóng tan biến trong tâm trí cô, thay vào đó là những đường nét khuôn đúc lại thật chớp nhoáng trên khuôn mặt trắng bệch không chút sự sống. Cô ngồi chết trân nhìn cái xác trước mặt, bàn tay phải khẽ chạm vào mũi Phương một lần nữa.

Phương đã chết thật rồi, và không bao giờ có thể sống lại được nữa.

- Hay em về trước nghỉ đi, mọi chuyện ở đây để anh lo là được.

Huy đặt tay lên vai Hoài My nói với vẻ quan tâm, song cô vẫn chỉ ngồi đờ ra như tượng đá. Hết cách, Huy đành kéo cô dậy rồi ra hiệu cho nhân viên khám nghiệm làm việc, đoạn quay sang hỏi gã thanh niên người đầu tiên phát hiện ra cái xác:

- Anh phát hiện thấy xác của người phụ nữ trung niên kia trong trường hợp nào?

Người thanh niên trẻ nói với vẻ ấp úng:

- Sáng nay tôi qua quán cậu Bảy lấy nước gạo như mọi ngày, khi qua đây có dừng lại để đi vệ sinh. Khi trở lên trên, tôi nhìn thấy cái gì đó nằm trên cỏ ở hàng mộ thứ hai, cũng chẳng hiểu trời xui khiến thế nào mà lại nổi hứng chạy ra xem sao, kết quả thì như các anh thấy đó. Tôi xin thề là không có tí liên quan gì trong chuyện này cả.

- Lúc anh phát hiện ra cái xác là khi nào?

- Tầm bốn giờ sáng tới bốn rưỡi. Ngày nào tôi cũng đi qua đây vào thời điểm đó.

Phúc vừa tới là đã ngay lập tức đi tới xem xét hiện trường gây án cùng thi thể nạn nhân. Máy viên cảnh sát đứng cạnh Huy cũng biết ông là trợ thủ của phòng điều tra nên cũng không có ý ngăn cản. Phúc lầm rầm trao đổi gì đó với một anh nhân viên khám nghiệm rồi quay sang nhìn Huy, tay chỉ vào bó hoa đặt ngay ngắn cạnh hai cái xác hỏi:

- Bó hoa này được phát hiện trên người nạn nhân ư?

- Vâng, chính xác là trên bụng người phụ nữ nằm bên phải.

Phúc gạt đầu rồi thò tay vào túi áo của cô gái trẻ. Không có gì cả. Chuyển sang người phụ nữ trung niên, cuối cùng thì ông cũng đã tìm được thứ mình cần.

Một lá bốn bích trong túi áo.

..oOo..

Tám giờ sáng ngày hôm sau, khi Phúc có mặt ở phòng điều tra thì không thấy mặt một ai trong phòng cả. Ông vừa uống trà vừa đọc báo cáo tới chín rưỡi thì Huy mới từ ngoài bước vào. Anh chàng có vẻ như đã trải qua một đêm mất ngủ, hai mắt thâm quầng, sắc mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

- Huy đây à, Hoài My hôm nay không đi làm ư?

- Cô ấy xin nghỉ buổi sáng.

Huy thả mình xuống ghế rồi nhún vai đáp.

- Đã điều tra được lai lịch của hai người bị giết chưa?

- Nạn nhân đầu tiên tức người phụ nữ trung niên bị mổ bụng là Nguyễn Thị Lan, năm mươi sáu tuổi, quê quán ghi trên giấy tờ là Hưng Long, một xã thuần nông thuộc dạng sâu và xa nhất của huyện Ninh Giang tỉnh Hải Dương, chủ quán massage Hải Nguyên, nghe đâu còn kinh doanh năm, sáu quán coffee ở Hà Nội nữa, nhưng đứng tên người khác. Hồ sơ lai lịch của người phụ nữ này còn nhiều điểm mù mờ, em đang cử trình sát tới tận nơi để kiểm tra và thu thập tin tức về nạn nhân. Nguyễn Thị Lan ngoài một cô em họ có họ khẩu Hà Nội ra thì không còn bà con thân thích nào cả.

- Liệu cô ta có phải là Nguyễn Ngọc Quỳnh ?

- Em cũng đã nghĩ tới điều này, hiện giờ Sơn vẫn đang điều tra để xác minh. Còn nạn nhân thứ hai thì đơn giản hơn, đó là một cô gái hai sáu tuổi tên là Nguyễn Thị Thu Phương, quê ở Di Trạch, Hoài Đức, Hà Nội. Cô ta hiện giờ đang tạm trú tại ở thành phố Hồ Chí Minh. Xác của cô gái này được cảnh sát phát hiện ra trong một bụi cây ở dọc đường K3, ngay sau khi phát hiện xác của Nguyễn Thị Lan.

- Hiện trường vụ án là Cầu Noi nằm trên đường K3, Cổ Nhuế. Kết quả khám nghiệm cho thấy thời điểm tử vong của từng người là vào khoảng mười giờ tối và hai giờ ba mươi sáng. Nguyên nhân dẫn đến cái chết của Nguyễn Thị Lan là do bị bóp cổ. Hung thủ sau khi bóp cổ Nguyễn Thị Lan đến chết thì mới bắt đầu rạch bụng nạn nhân. Phát hiện một cái tai dính máu trong bụi cây cách hiện trường vụ án không xa, theo cháu thì hung thủ đã nhét xác nạn nhân Nguyễn Thị Lan vào tai rồi chở tới vứt tại nghĩa trang.

- Như vậy thì hiện trường xảy ra vụ án không phải là ở nghĩa trang ?

Huy khẽ gật đầu. Phúc hỏi tiếp:

- Vậy còn nạn nhân thứ hai?

- Nạn nhân thứ hai là Nguyễn Thị Thu Phương, lúc phát hiện thì đang trong giai đoạn co cứng. Có một vết đâm thấu bụng và năm, sáu nhát đâm vào cổ trái, mắt trái làm đứt động mạch cảnh. Kiểm tra trong người nạn nhân có một dây chuyền bằng vàng đeo trên cổ và năm trăm hai mươi ngàn nhét ở túi áo bên phải. Hiện các vật chứng này đang được chúng cháu tiến hành phân tích.

- Cậu có nhận xét gì về cái chết của hai người phụ nữ này không?

Huy khẽ nhíu mày rồi đáp:

- Cả hai nạn nhân đều chết rất thảm khốc. Nguyễn Thị Lan là mẫu phụ nữ cao to, nặng gần bảy mươi ký. Qua dấu vết để lại có thể thấy hung thủ trong quá trình sát hại nạn nhân cũng đã trải qua một quá trình giằng co dữ dội. Như vậy có thể nhận định rằng hung thủ phải là nam giới, không ngoại trừ khả năng có nhiều người cùng tham gia sát hại. Về Nguyễn Thị Thu Phương, nạn nhân bị đâm rất nhiều vết thương, thể hiện sự quyết tâm của hung thủ là phải giết chết bằng được nạn nhân. Em nghĩ hung thủ chắc chắn có hận thù và quen biết với cả hai nạn nhân.

- Tôi cũng đồng ý với ý kiến của cậu. Hung thủ đã chuẩn bị cho việc hành hung Nguyễn Thị Lan tương đối tỉ mỉ và cẩn thận, song rõ ràng là có hơi mạo hiểm khi quyết định vứt xác nạn nhân tại một nơi đông người qua lại như đường K3. Đánh rằng khi ấy là ban đêm có rất ít người qua lại, thế nhưng khả năng bị người khác tình cờ phát hiện vẫn là rất cao. Có thể trong lúc di chuyển cái xác của Nguyễn Thị Lan, hung thủ đã giáp mặt Nguyễn Thị Thu Phương. Có thể nói, đó là đêm định mệnh của cô ta.

- Sếp nói vậy có nghĩa là... hung thủ trước đó không hề có chủ ý giết Nguyễn Thị Thu Phương?

Phúc gật đầu rồi nói tiếp:

- Trong trường hợp này, hung thủ có lẽ đã giáp mặt với Nguyễn Thị Thu Phương ở gần hiện trường vụ án, có lẽ là sau khi vứt xác Nguyễn Thị Lan ngoài mộ. Sợ bị tố giác, hắn đã nảy ra ý định sát hại cô ta. Nói một cách đơn giản, Nguyễn Thị Thu Phương chết vì đã nhìn thấy thứ không nên thấy.

- Điều đó có nghĩa là.. hung thủ có quen biết với Nguyễn Thị Thu Phương?

Phúc khẽ gật đầu:

- Chỉ ít là như vậy, hoặc thân nữa là đằng khác. Khi được phát hiện, Nguyễn Thị Thu Phương đầu vẫn còn đội mũ xe máy, từ đó ta có thể nhận định rằng nạn nhân là người đang tham gia giao thông và có sử dụng phương tiện cá nhân, một chiếc xe máy chẳng hạn. Việc này muốn điều tra cũng dễ thôi, chỉ cần cho người xuống điều tra nơi cư trú hiện giờ của nạn nhân là được. Muốn chở một chiếc xe máy đi, hung thủ rất có khả năng sở hữu một chiếc xe tải nhỏ. Cậu hiểu ý tôi chứ?

- Sáng nay em đã tới nhà nghỉ nơi nạn nhân thuê ở Cổ Nhuế, Hà Nội. Bà chủ nhà nghỉ cho biết nạn nhân có sở hữu một chiếc xe Yamaha Taurus màu đỏ đen. Hiện giờ em đang cho người lên danh sách và kiểm tra chủ nhân của hơn ba trăm chiếc xe Yamaha Taurus trong hồ sơ của phòng cảnh sát giao thông công an thành phố Hà Nội và các địa phương phụ cận. Việc này chắc phải mất một, hai ngày mới có thể hoàn thành được.

Phúc khẽ gật đầu rồi đột nhiên hỏi :

- Nạn nhân Nguyễn Thị Lan có liên quan gì tới việc hành nghề mại dâm hay không? Hay từng có tiền án gì chẳng hạn?

Huy nghe vậy thì nhìn đại tá Phúc với vẻ ngạc nhiên:

- Cái này em đang định nói thì...việc này có một chút tế nhị.. việc Nguyễn Thị Lan có hay không liên quan tới việc môi giới mại dâm tới bây giờ vẫn còn là một câu hỏi, việc này vốn đã từng được người của em đề ý tới nhưng..

- ..Nhưng bị gạt đi phải không?

Huy ngập ngừng một lát rồi đổi chủ đề:

- Lần này hung thủ mô phỏng theo vụ án nào vậy sếp?

- Jack The Ripper, kẻ giết người hàng loạt nổi tiếng nước anh vào cuối thế kỷ XIX. Mục tiêu mà hắn nhắm tới là những cô gái hành nghề mại dâm trong thành phố London. Những nạn nhân của gã thường bị siết cổ cho đến chết rồi mới bị rạch mặt, khoét bụng, một cách gây án vô cùng tàn ác. Mặc dù đã bỏ nhiều công sức và ời những chuyên gia giỏi nhất trên thế giới về thụ lý, song tất cả đều bất lực trong việc lật tẩy tên sát nhân máu lạnh này. Tất cả những lần gây án của hắn đều có một điểm chung: hắn chỉ giết người chứ không cưỡng hiếp nạn nhân, hắn giết người vào những đêm có trăng. Hắn có một trình độ nhất định về giải phẫu hoặc mổ xẻ và tất cả nạn nhân đều bị giết vào khoảng nửa đêm đến năm giờ sáng, trong những khu vực dân cư đông đúc. Vụ án này được xếp lại vào năm 1986, lai lịch của Jack đồ tể mãi mãi trở thành một bí ẩn lịch sử.

- Tại sao sếp lại nghĩ đến nó? Những vụ giết người liên hoàn nhằm vào gái điếm trong lịch sử đâu phải là ít? Huy hỏi với vẻ nghi hoặc.

- Vì cái này.

Phúc thò tay vào trong túi áo lấy một túi nilon đưa ra trước mặt Huy, bên trong là một tờ giấy nhỏ. Huy cầm nó đưa lên sẫm soi một hồi rồi lẩm bẩm:” “I do not forgive them, and I will continue to slice the flesh off of their bodies until I am bored.”

- Tôi đã tìm được thứ này ở trên người Nguyễn Thị Lan.” Ta không buông tha cho chúng và ta sẽ tiếp tục xé da róc thịt chúng đến chán thì thôi.” “Chúng” ở đây ám chỉ những cô gái hành nghề mại dâm. Đó là nội dung bức thư của một kẻ ký tên ” Jack đồ tể” gửi ột tờ báo nước Anh một tháng sau khi vụ giết người xảy ra. Hung thủ đã cố tình gợi ý đến như vậy, tôi không thể không nghĩ đến nó được.

- Thì ra là vậy....

- Huy này, sắp tới tôi có việc phải xuống Hải Phòng một chuyến, trong một thời gian ngắn có lẽ sẽ không giúp gì được cho bọn cháu. Tôi sẽ giữ liên lạc với cậu, nếu điều tra được bất cứ điều gì mới thì hãy lập tức điện cho tôi biết nhé. Được chứ?

- Việc của hội tuyên truyền ạ? Vâng, em hiểu.

Phúc khẽ gật đầu, không giải thích gì thêm nữa. Huy nói tiếp:

- Sếp cứ yên tâm lo việc của mình, mọi việc cứ để bọn em lo. Hung thủ đã gây án nhiều lần, dù tài giỏi đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ lưu lại một vài dấu vết. Nhất định bọn em sẽ tóm được hắn trước khi vụ tiếp theo xảy ra.

-Cậu nhất định phải đề cao cảnh giác, nếu tôi không nhầm thì hung thủ sẽ xuống tay với Trần Thị Loan vào mừng chín tháng này. Tức là chỉ còn hai hôm nữa thôi đó.

-Thật vậy sao sếp?

-Cậu có để ý những lá bài mà hung thủ để lại trên người mỗi nạn nhân không? Trịnh Ngọc Nguyễn ứng với lá hai bích, cô ta bị sát hại vào tối ba một tháng giêng. Nguyễn Như Ngọc ứng với lá ba bích, cô ta chết vào mừng hai tháng hai, tức là hai ngày sau cái chết của Trịnh Ngọc Nguyễn. Tương tự như vậy, Nguyễn Thị Lan...

-Khoan đã! Ánh mắt của Huy nhất thời sáng lên:- Nguyễn Thị Lan chết sau đó ba ngày..Có phải ý sếp là những lá bài đó báo hiệu cho số ngày giãn cách của vụ án tiếp theo? Hung thủ đã để lại trên người Nguyễn Thị Lan một lá bốn bích...vậy thì..

-Đúng, điều đó có nghĩa là bốn ngày sau tức mừng chín tháng này sẽ tới lượt Trần Thị Loan. Tất nhiên, đây chỉ là phỏng đoán chủ quan của tôi mà thôi.

- Việc điều tra xem những ai đã liên lạc với Nguyễn Thị Lan trong mấy ngày gần đây là việc cần được tiến hành càng nhanh càng tốt. Chiếc xe máy của Nguyễn Thị Thu Phương cũng là một manh mối quan trọng. Có lẽ tôi không cần phải nhắc bọn cậu nên làm thế nào nữa, đúng không? Mấy ngày tới, cậu nhất định phải phối hợp với công an Hải Phòng theo dõi sát sao Trần Thị Loan. Nếu tôi không lầm thì đó chính là mục tiêu kế tiếp của hung thủ. Cậu hiểu rồi chứ?

- Vâng, em hiểu.

Huy đứng dậy gật mạnh đầu với vẻ chắc chắn.

..oOo..

Chín giờ sáng ngày mừng bảy tháng hai, Phúc đã có mặt ở phòng cảnh sát hình sự Hải Phòng. Người ta đồng ý cho ông vào vì cái hẹn với trung tá Quang, chiến hữu cũ của ông ngày trước. Song phải đợi tới mười giờ thì người mà ông hẹn gặp mới xuất hiện. Trung tá Quang vừa vào đã niềm nở đi tới bắt tay với bạn cũ, gương mặt lộ vẻ ngại ngùng.

- Xin lỗi, hôm nay tớ có việc đột xuất, để cậu phải chờ rồi. Thế nào? Trông cậu vẫn sung sức như ngày nào. Trưa nay nhất định phải đi ăn một bữa với anh em đây nhé, đã năm năm rồi còn gì. Phố Hàng Lọc mới có quán nhậu mới ngon lắm.

- Trưa nay thì có lẽ không được rồi. Có thể dời sang hôm khác được không? yên tâm đi, tôi còn ở đây dài mà.

Phúc mỉm cười từ chối khéo.Thực sự thì bây giờ ông chẳng có tâm trí cũng như thời gian để dành cho việc nhậu nhẹt nữa. Thực ra cho dù không có lời gợi ý của Tuyết rằng cái chết của Trọng Sồ cũng có liên quan tới vụ án này thì ông cũng đã muốn xuống Hải Phòng một chuyến từ lâu rồi. Trọng Sồ chết cách đây hơn năm tháng, ngay sau khi ra tù ít lâu, lúc đó Phúc còn đang ở nước ngoài. Thông qua Tuyên, ông đã nhận ra rằng đó là một cái chết có rất nhiều uẩn khúc và nghi vấn, không đơn thuần chỉ là một vụ tự sát như báo chí đã đăng tin. Chưa kể tới lần này Phúc xuống đây còn là vì việc của hội từ thiện nữa, một công đôi ba việc.

- Thôi được rồi. Mà cậu đột nhiên xuống đây làm gì? Chắc không phải chỉ để thăm cơ quan cũ chứ?

Trung tá Quang mỉm cười nói. Ông biết Phúc lặn lội đường xa đến đây nhất định là có mục đích. Hôm qua ông đã định hỏi trong điện thoại nhưng lại thôi. Mười ba năm công tác chung, trung tá Quang thừa hiểu tính của ông bạn mình, đó là không bao giờ nói chuyện công việc qua điện thoại.

Không vòng vo, Phúc lập tức đi vào việc chính. Trung tá Quang nghe xong thì khẽ nhủ mày, bỏ mũ xuống rồi lấy tay gõ lộc cộc trên mặt bàn về suy nghĩ, tới khi trong lòng Phúc bắt đầu dậy lên chút cảm giác bất an thì mới gật đầu nói:

- Về cái chết của Trọng Sồ à? Cậu hỏi việc này làm gì? Nó đã khép lại rồi cơ mà.

- Cậu có thể cho tớ xem qua toàn bộ hồ sơ ghi chép về vụ này được không ?

Sau khi điện cho người đi tìm hồ sơ, Trung tá Quang lúc này mới thả lỏng người, rót một chén trà đưa tới trước mặt Phúc rồi cười ha hả:

- Thế nào? Lâu nay vẫn tốt chứ? Tồi chắc cũng phải học cậu về hưu sớm thôi, oải lắm rồi. Mà tôi nghe nói cậu bây giờ cũng chẳng nhàn rồi gì, vẫn bôn ba khắp nơi phải không? Công việc ở hội tuyên truyền thế nào rồi?

- Cũng vẫn như trước thôi. Phúc cười đáp. Thực ra suốt nửa tháng nay để toàn tâm toàn lực dốc sức cho công cuộc điều tra, ông đã phó thác toàn bộ trách nhiệm và công việc của hội lên Quỳnh, vợ mình. Hai người đã cùng nhau cày cấy công việc của hội tuyên truyền hơn sáu năm nay, đã từng đặt dấu chân lên hầu hết các vùng miền của quốc gia hình chữ S, mục đích cũng chỉ là để tuyên truyền, vận động về tác hại của tệ nạn xã hội đến với người dân, hỗ trợ kiến thức, kỹ năng và vật chất cho những người từng lầm lỗi vượt qua mặc cảm làm lại cuộc đời.

Đó cũng là tâm nguyện và mong muốn suốt đời của Phúc, vị đại tá về hưu.

- À, cậu vừa bảo vụ án đó không phải do bên này thụ lý, vậy thì là ai? Phúc nghĩ tới câu nói ban nãy của bạn thì hỏi lại.

- Để xem nào...trung tá Quang nhăn trán về suy nghĩ rồi bất chợt à một tiếng:- Nhớ rồi, là ông Tuyên, chính lão ấy chứ còn ai vào đây nữa.

- À, ra là vậy. Phúc khẽ nhủ mày: - Cậu có thể cho tớ mượn tất cả hồ sơ liên quan tới vụ án đó có được không? Lão Tuyên thấy tớ có việc xuống đây nên hôm qua có gọi điện nhờ lấy hộ.

- Tất nhiên là được. Trung tá Quang mới đầu còn hơi lưỡng lự, song khi nghe thấy Phúc nói vậy thì khẽ gật đầu, không quên hỏi:- Lão Tuyên định lật lại vụ này à?

- Tớ cũng không biết nữa, cũng có thể là như vậy.

- Vậy thì tôi e rằng là khó đấy. Hay là thằng cha này mới phát hiện ra điều gì mới chẳng?

Hai mươi phút sau, một anh nhân viên mang hai tập hồ sơ tới. Phúc lấy tay lật xem qua cả hai cuốn hồ sơ rồi hỏi:

- Tất cả đều ở đây sao?

- Để tớ bảo cậu Trung bên phòng hình sự, cậu ấy là người cùng thụ lý vụ đó với lão Tuyên nửa năm trước. Có cần tôi gọi cậu ấy lên đây bây giờ không?

- Vậy phiền cậu rồi.

Trung tá Quang nhắc ống nghe lên một hồi rồi đặt xuống nói:

- Cậu ta đang ở bên đường Trường Chinh, nửa tiếng nữa là giao ca. Tớ bảo cậu ấy qua đây luôn nhé.

- Vậy phiền cậu rồi.

- Có gì cần giúp thì cậu cứ bảo tớ.

Trung tá Quang bắt tay Phúc, sau khi bắt ông nhận lời qua nhà mình ăn tối thì mới hài lòng bỏ ra ngoài. Phúc cẩn thận gỡ cuốn hồ sơ dày cộp trên đùi ra, chăm chú xem xét. Càng đọc, hai hàng lông mày của ông càng nhíu chặt lại:

Vào bảy giờ tối một ngày tháng 6-2008, trong lúc ông đang bên Mỹ thì Trọng Sồ đã chết ngay tại nhà riêng do trúng độc Strychnin. Qua điều tra, cảnh sát đã đi đến kết luận: đây là một vụ tự sát.

Phúc lật giở vài trang cùng một lúc. Những nghi phạm số một trong vụ này là Nguyễn Như Ngọc, Huỳnh Đức Bình, Nguyễn Thị Lan và Trần Thị Loan.

Tất cả đều nằm trong danh sách nạn nhân trong vụ án giết người liên hoàn lần này, và hai trong số đó đã không còn sống trên đời này nữa.

Trong khi Phúc còn đang trầm tư thì cánh cửa phòng bỗng bật mở. Một viên cảnh sát tầm hai bảy, hai tám tuổi bước vào, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ông khẽ nói:

- Xin lỗi, chú có phải là đại tá Phúc không ạ?

Phúc đưa tay ra bắt với anh ta. Anh cảnh sát vừa pha trà vừa nhìn ông với vẻ hồ hởi:

- Cháu rất ngưỡng mộ chú. Bây giờ chú vẫn ở ngoài Hà Nội chứ ạ? Chắc chú chẳng nhớ cháu đâu. Hồi chú còn làm ở đây, cháu mới chỉ là chân sai vặt thôi. Cháu thì đã ngưỡng mộ chú từ khi đó rồi.

- Bây giờ là thời đại của lớp trẻ bọn cậu rồi. Phúc cười đáp.

- Có phải chú đang muốn thu thập thông tin về cái chết của Trọng Sở năm ngoái? Tất cả cháu đều đã ghi chép ở trong đó rồi, chú cứ xem kỹ là được ạ.

- Có lẽ tôi còn phải nhờ sự giúp đỡ của cậu nhiều. Phúc gật đầu nhìn viên cảnh sát trẻ tuổi hỏi tiếp: - Sao các cậu lại kết luận đây là một vụ tự sát?

- Việc này.. Viên cảnh sát lưỡng lự một hồi rồi đáp: - Một tháng trước khi chết, Trọng Sở từng có thái độ rất kỳ lạ, nếu không nói là khó hiểu. Bà Phượng, người giúp việc trong nhà Trần Đức Trọng có kể lại rằng, có những đêm ông ta ngồi thức từ tối tới sáng, chỉ ngồi im chứ không làm gì khác. Người ta còn tìm thấy Strychnin trong túi áo khoác đang mặc của ông ta sau khi chết nữa. Sau khi việc điều tra không đem lại kết quả, thiếu tá Tuyên đã đi tới quyết định này.

- Tự sát? Một vụ giết người rành rành thế này mà kết luận là tự sát? Đến người mù cũng khó mà tin nổi nữa là. Phúc khẽ lắc đầu.

Anh cảnh sát khẽ thở dài về bất lực :

- Tất nhiên, nhưng chú biết rồi đó, bọn cháu không tìm được chứng cứ xác thực nào cả. Kết luận đó chỉ là để trấn an dư luận thôi, mấy tháng nay chúng cháu vẫn luôn để ý theo dõi mấy nghi phạm này xem có biểu hiện gì lạ hay không. Hai cái chết gần đây.. chắc chú cũng biết rồi chứ? Bây giờ chỉ còn Trần Thị Loan và Huỳnh Đức Bình là hai nghi phạm duy nhất còn sống. Nếu cần chú có thể liên lạc với một trong hai người này để điều tra. Hắn ta đang ở Hải Phòng.

Phúc nhận tờ danh thiếp trong tay viên cảnh sát trẻ, miệng khẽ lẩm bầm:

- Huỳnh Đức Bình?

7. Chương 7: Tay Bắn Tỉa

Tiếng chuông vang lên lạnh lẽo. Người mở cửa là một gã đàn ông. Anh ta có tầm cao trung bình, vai rộng và chắc, khuôn mặt góc cạnh và đôi mắt đen sắc sảo. Cầm anh ta hơi vát lên vì bộ râu rậm rì phía dưới làm người ta có cảm giác nó bị cạo dối. Anh ta mặc một bộ lê màu xanh xám, chiếc áo sơ mi bên trong thuộc loại đắt tiền, trên vai vắt chiếc áo khoác cùng chất liệu với bộ lê và tay đeo chiếc đồng hồ hiệu Citizen mỏng manh như tờ giấy viết thư.

- Là ông...?

Huỳnh Đức Bình vừa thấy Phúc đã vô thức lùi ngay lại, nét mặt lộ vẻ khó coi.

- Huỳnh Đức Bình, đã lâu không gặp. Xin lỗi vì đã làm phiền anh, nhưng chúng ta cần phải nói chuyện.

Phúc giờ tầm thẻ điều tra mà Hoài My đã làm cho ông cách đây một tháng ra trước mặt Huỳnh Đức Bình. Khuôn mặt của gã hơi tái đi, song rất nhanh trở lại bình thường:

- Mời ông vào nhà

.

Ngồi xuống ghế, Phúc mỉm cười quan sát người đàn ông đang nheo mắt nhìn mình với vẻ cảnh giác trước mặt nói:

- Xin anh cứ an tâm. Hôm nay tôi đến đây chỉ đơn giản là muốn hỏi anh một vài điều mà thôi, không có ý gì khác cả. Rất mong nhận được sự hợp tác của anh.

Huỳnh Đức Bình trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu, cười gượng đáp:

- Xin nhanh cho, tôi sắp phải ra ngoài có việc bây giờ.

Phúc khẽ gật đầu. Mặc dù đã cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng Phúc vẫn nhận ra tia âu lo trong mắt anh ta chẳng những không giảm mà còn tăng lên khi ông đi vào chủ đề chính.

- À, hóa ra là chuyện này. Huỳnh Đức Bình nhìn chằm chằm vào Phúc, như muốn tìm ra điều gì đó trong đôi mắt ấy, nhưng chỉ là công cốc:- Ông muốn gì ở tôi ? Chẳng phải vụ án đó đã được chính thức khép lại rồi hay sao? Đó là một vụ tự sát. Người ta đã tìm thấy một ít Strychnin trong túi áo của nạn nhân, ông biết đấy.

- Đầu tiên tôi xin khẳng định với anh rằng, tôi không phản đối hay nghi ngờ gì về kết luận đó của cảnh sát cả. Thứ tôi cần chỉ là một chút thông tin và cái nhìn của người trong cuộc mà thôi. Anh không phiền khi trả lời tôi một vài câu hỏi chứ ? Sẽ chỉ mất một vài phút thôi. Vụ án này đã được khép lại rồi, ai cũng biết điều đó cả. Có những chuyện mặc dù chỉ là thủ tục song người ta vẫn cứ phải làm, anh hiểu chứ ?

- Tôi rất sẵn lòng, ông cứ hỏi.

Phúc lấy quyển sổ tay cùng cây bút trong túi ra rồi bắt đầu hỏi với vẻ lơ đãng:

- Anh Bình, hôm xảy ra vụ án, anh là người chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối, có đúng không?

Người đàn ông khẽ gật đầu:

- Thật kinh khủng. Nhiều người còn ngỡ đó là một vụ án mạng nữa cơ đấy. Một người đang sống sờ sờ bỗng nhiên chết bên cạnh tôi mà thậm chí tôi còn chẳng nhận ra.

Người đàn ông nói với vẻ thương hại. Sự tiếc rẻ của anh ta thật chân thành và giọng nói thật khó hiểu lắm.

- Trần Đức Trọng đã uống những gì trước khi chết? Tất nhiên là trong bữa tiệc đó rồi.

- Thực ra thì tôi cũng không chú ý tới điều này cho lắm. Nhưng có vẻ như hôm đó ông ấy uống cũng khá nhiều. Sau khi bữa tiệc khai màn không lâu, ông ấy có đi lên lầu một lát và hơn một tiếng sau, ông ấy đã chết gục trên bàn bài sau một trận co quắp. Thật khủng khiếp.

- Vậy à ...

Phúc khẽ nhăn mặt:

- Theo như lời khai thì Nguyễn Đức Trọng đã chết một tiếng sau khi uống chén thuốc bổ bà Phượng mang tới tận phòng. Trước đó bà ấy đã để chén thuốc đó ở trên chiếc tủ buffet ngoài nhà khách một lát. Anh có thấy ai chạm vào chén thuốc đó hay không?

- Tôi cũng không biết nữa. Chẳng phải cảnh sát đã có kết luận về chuyện này rồi sao?

- Cái tôi muốn biết là nhận định của bản thân anh kia.

- ... Có thể có, cũng có thể là không, tôi không dám chắc về điều này. Thực ra trong bữa tiệc ấy tôi đã rời bàn khá nhiều lần. Tôi thậm chí còn không biết bà Phượng đi qua đó lúc nào nữa ấy chứ.

- Ý anh là lúc Trần Đức Trọng và anh bỏ đi chúc rượu các bàn khác đúng không?

- Phải.

- Tôi hiểu. Phúc khẽ gật gù. Ông ngừng lại một lát rồi nhìn chăm chú vào Huỳnh Đức Bình, trầm giọng:

- Nếu tôi không nhầm thì mấy tháng trước đó, anh chính là bác sĩ riêng của Trần Đức Trọng, lọ thuốc bổ đó cũng là do anh kê cho ông ấy dùng, đúng chứ? Nguyễn Như Ngọc đã khai báo với cảnh sát rằng sau khi ra tù, Trần Đức Trọng đã có một thời gian dài biểu hiện rất kỳ quặc. Anh là người tiếp xúc nhiều nhất với Trần Đức Trọng trong suốt thời gian kể từ khi ông ta ra tù, anh thấy điều này có cơ sở không?

- Bác sĩ riêng? Thực ra cũng không đúng cho lắm. Tôi chỉ đơn giản là nhận được sự tin tưởng của ông ấy mà thôi. Thời gian đó ông ấy luôn than phiền rằng bị chứng đau đầu và mất ngủ hành hạ, tôi chỉ kê giúp ông ấy vài liều an thần và thuốc bổ, chỉ có vậy thôi.

Nhận thấy cái nhìn có đôi chút bất hảo của vị khách không mời trước mặt, Huỳnh Đức Bình khẽ giật mình:

- Ông không phải đang hoài nghi tôi đấy chứ? Xin nói rõ cho ông biết. Người ta đã phát hiện một lượng Strychnin lớn trong dạ dày của Trần Đức Trọng, thứ đó đúng là cũng có trong mấy lọ thuốc bổ mà tôi đưa cho ông ấy, thế nhưng liều lượng của nó vô cùng bé, chẳng đủ để làm hại dù chỉ là một con ruồi. Cho dù ông ấy có nốc một lúc ba, bốn chai cũng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cảnh sát cũng đã tiến hành kiểm tra lọ thuốc bổ mà tôi đã kê cho ông ta, hoàn toàn không có vấn đề gì hết.

Phúc khẽ gật đầu:

- Tôi hiểu. Xin đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác cả.

Sắc mặt của Huỳnh Đức Bình hơi đỏ lên, song rất nhanh trở lại vẻ bình thường. Anh ta húng hắng ho vài tiếng rồi nói tiếp với vẻ cẩn thận:

- Về câu hỏi thứ hai của ông.. cũng có thể lắm. Mặc dù quãng thời gian đó tôi chủ yếu chỉ trao đổi với Trần Đức Trọng về việc trị bệnh, song qua khuôn mặt và biểu tình của ông ấy thì.. có lẽ ông ấy đang cất giấu một tâm sự ghê lắm. Ông ấy ốm và gầy đi rất nhiều. Có thể đó là nguyên nhân khiến ông ấy đi tới quyết định tự sát cũng không chừng. Thế nhưng..tôi vẫn nghiêng về giả thiết thứ hai hơn.

- Giả thiết thứ hai?

- Đúng, đó là một vụ đầu độc có chủ ý. Huỳnh Đức Bình nheo mắt nhìn Phúc với vẻ ẩn ý:-Thế nhưng cảnh sát lại hoàn toàn bất lực trong việc xác định xem ai đã dùng Strychnin để hạ độc ông ấy. Thực ra chuyện này cũng đâu có gì là khó giải quyết, ai nhìn vào cũng thấy người có khả năng làm chuyện này cao nhất chính là.. Nguyễn Như Ngọc. Cô ta lúc đó đang nợ ngập đầu do thói cờ bạc và cần một khoản tiền lớn để trang trải, ông hiểu chứ. Là người thân trong nhà, việc bỏ Strychnin vào bia, rượu hoặc đâu đó rõ ràng là một chuyện quá đơn giản với cô ta. Chỉ là không có chứng cứ xác thực mà thôi.

- Anh có nhận xét gì về hai nghi phạm còn lại không? Tôi đang nói tới Nguyễn Thị Lan và Trần Thị Loan.

- Cái này.. Huỳnh Đức Bình tỏ vẻ lưỡng lự:- Nói thế nào nhỉ, nếu nói không biết thì ông cũng chẳng tin, đúng không nào? Thế nhưng theo ý kiến chủ quan của tôi, dường như hai người đó cũng không có thiện cảm với ông ấy lắm thì phải, nhất là người phụ nữ mặc áo kẻ màu ghi đeo khăn quàng cổ màu đen ngồi đối diện ông ta ấy.

- Trần Thị Loan ?

- Đúng vậy. Chắc ông cũng biết cuộc xung đột diễn ra xảy ra ngay sau cái chết của Trần Đức Trọng, cuộc xung đột giữa mấy người đàn em của ông ấy và người phụ nữ này phải không nào? Bọn họ đều nhất quyết cho rằng Trần Thị Loan đứng đằng sau chuyện này. Còn về mâu thuẫn giữa hai người bọn họ thì chắc ông phải biết rõ hơn tôi ấy chứ.

- Thôi được rồi, rất cảm ơn anh vì sự hợp tác ngày hôm nay, chúc anh một ngày làm việc vui vẻ.

Phúc xếp tập hồ sơ trong tay lại rồi đứng dậy. Huỳnh Đức Bình tiễn ông ra tận cửa

.

- Tôi có thể hỏi ông điều này được không?

Phúc quay đầu lại, ánh mắt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Ông từ tốn gật đầu.

- Hôm nay ông tới đây.. có phải là vì cái chết của hai người Trịnh Ngọc Nguyễn và Nguyễn Như Ngọc không?
Đưa tay lên đẩy gọng kính, vị đại tá về hưu chọn cách im lặng thay cho câu trả lời.

..oOo..

Đây là mục tiêu thứ hai và cũng là cuối cùng trong ngày hôm nay của Phúc. Đó là Lê Thị Phương, người giúp việc suốt mười lăm năm của Trần Đức Trọng. Sau khi Nguyễn Như Ngọc bán tòa biệt thự của cha nuôi, Bà Phương tất nhiên không thể ở lại đó được nữa. Chủ nhà mới đã từng ngỏ lời thuê bà ở lại để tiếp tục chăm lo cho căn nhà, nhưng bà đã từ chối. Bà là một người phụ nữ trung niên có gương mặt phúc hậu, dáng người nhỏ nhắn lọt thỏm trong chiếc áo ngoài xám xịt và chiếc quần vải bông rộng thùng thình. Bà có đôi bàn tay khéo léo, cách cư xử dễ gần và giọng nói thì khàn khàn. Trong căn phòng mà các bức rèm đều kéo xuống, bà ta đưa cho Phúc một chén cafe và ngay lập tức tuôn lời ra như suối.

Phúc được bà Phương tiếp đón rất niềm nở. Ông đại tá thật tốt bụng vì đã đến đây và bà biết ơn ông, vì thật sự bà không ngờ là vẫn có người để ý quan tâm tới cái chết bất minh của ông chủ quá cố. Rất nhanh, cảnh tượng nằm đó lại hiện rõ mồn một trong đầu bà... Rất nhiều cảnh sát, họ đến và lục tung tất cả mọi thứ, dĩ nhiên vẫn rất lịch sự nhưng dù sao... Điều đó làm bà sợ hãi, không chỉ bởi sự hiện diện của họ, mà vì tất cả những chuyện đã xảy ra. Hơn ai khác, bà không tin tưởng một chút nào về những kết luận mơ hồ của nhà chức trách. Ông chủ của bà chẳng có lý do gì để tự sát cả.

Phúc đã phải rất kiên nhẫn để lắng nghe hết câu chuyện dài dòng của người phụ nữ sáu mươi lăm tuổi. Phải tới khi bà dừng lại để lấy hơi, ông mới có cơ hội để giải thích rằng việc mình tới đây chỉ đơn giản là để hoàn thành một số thủ tục và sẽ chẳng có một cuộc điều tra công khai để lật lại vụ án nào cả. Tất nhiên, bà Phương đã rất thất vọng khi nghe ông nói thế.

- Cô con nuôi của ông ấy ư ? Tôi phải thừa nhận rằng tôi chẳng ưa gì cô ta cả. Tôi không biết lúc bé cô ta có phải là một cô bé ngoan hay không, thế nhưng khi lớn lên thì khác hẳn. Ngoài những lúc xuất hiện ở nhà để xin tiền ra thì tôi chẳng mấy khi thấy mặt cô ta. Ôi, thật chẳng bù với cậu Hùng.

- Bà đang nói tới Trần Đức Hùng ? Anh ta cũng là con nuôi của hai vợ chồng họ đúng không? Từ khi anh ta bỏ trốn để tránh lệnh truy nã, bà có nghe được tin tức gì về anh ta không?

Nét mặt của bà Phương thoáng hiện vẻ bối rối. Bà lắc đầu nguầy nguậy rồi tiếp tục nói sa sả:

- Đó là một gia tài đáng kể, đáng lẽ ra nó phải thuộc về cậu ấy mới đúng. Đứa bé đó mới ngoan ngoãn làm sao! Nó chẳng bao giờ làm gì khiến mọi người phải phàn nàn cả. Thật đúng là một bi kịch. Tôi không rõ vì sao người ta lại truy nã nó, nhưng người ta đâu hiểu được rằng, ở vị trí của nó lúc ấy thì làm gì có lựa chọn nào khác cơ chứ!

- Được rồi, tôi có một vài câu hỏi khác cho bà đây. Đầu tiên là về Huỳnh Đức Bình, người đã kê thuốc cho ông Trọng. Bà có nhận xét gì về ông ta?

-Ông Trọng rất tin tưởng cậu ấy. Cậu ta là một người dễ gần và hòa nhã, tôi chỉ biết vậy thôi.

-Bà là người cho ông Trọng uống thuốc mỗi ngày, đúng chứ? Bà có thấy ông Trọng có biểu hiện gì lạ trong quá trình dùng thuốc không? Cậu Bình có dặn dò gì bà không?

-Câu này không phải cảnh sát đã hỏi rồi sao? Không có gì lạ cả. À, cậu ấy có dặn đi dặn lại tôi rằng là tuyệt đối không được lắt bình thuốc khi cho ông ấy uống hàng ngày.

-Vậy à? Phúc hơi nhú mày:-Được rồi, câu hỏi cuối cùng, lý do nào khiến bà nghĩ đây không phải là một vụ tự sát.

- .. Ông có tin tôi không ? Đó là vì .. một cuộc đối thoại mà tôi đã nghe lỏm được.

- Vậy ư ? Thú vị thật. Tôi đang lắng nghe đây. Phúc chỉnh lại tư thế ngồi cho ngay ngắn rồi chăm chú nhìn thẳng vào mặt người đàn bà đối diện.

- Tôi đã kể với cảnh sát, nhưng bọn họ dường như không chú ý tới nó cho lắm. Có lẽ họ nghĩ nó chẳng có ích lợi gì cho việc điều tra, một vụ án mà bọn họ đã kết luận là tự sát chỉ sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ điều tra.

- Bà có thể kể lại nó với tôi được chứ?

Được khuyến khích bởi giọng nói thân mật, bà Phượng bắt đầu chậm rãi kể :

- Đó là một buổi chiều tháng năm, cánh cửa phòng ông ấy đã không đóng hẳn. Tôi nói thế vì tôi không muốn ông nghĩ rằng tôi cố ý nghe trộm! Lúc đó tôi đang bê đồng chăn nệm từ lầu hai lên tầng thượng để phơi nhân một ngày nắng đẹp. Ông ấy đã nói khá to... Mặc dù chỉ nghe lồm bồm được vài câu, nhưng tôi đoán kẻ bên kia đầu dây nhất định là một người đàn bà. Ông ấy đột ngột trở nên rất hung tợn và nói những câu như: "Đừng nghĩ đến chuyện trốn tránh", "Hãy biết điều và đừng làm tôi nổi cáu, nếu như không có mặt cô trong bữa tiệc..." "điều đó chẳng có lợi gì cho cô đâu", "Đừng nói bằng cái giọng đó, thằng Trọng này trước giờ đã biết sợ ai". Ông ấy còn đe dọa rằng sẽ rạch mặt đối phương bằng mũi dao nếu không nghe theo lời ông ấy nói và đừng quên rằng trong tay ông đang có những gì. Vậy đấy thưa ông, tôi không bịa chút nào đâu? Lúc đó tôi đã rất bất ngờ khi chứng kiến cái chết của ông ấy trong chính bữa tiệc. Nói thực, khi ấy tôi thấy lạnh cả sống lưng!

- Rất cảm ơn bà. Một câu hỏi nữa, bữa tiệc ấy, bà có cảm giác nó có một khía cạnh khác thường nào đó không? Ý tôi là, bà có cảm thấy khi tổ chức bữa tiệc này, ông Trọng có đang che giấu một ý tưởng hay kế hoạch gì đó trong đầu không?

- Tất nhiên là có rồi, ông ấy nói rằng muốn nhân cơ hội này để nói chuyện phải trái với một số người. Mấy cậu đàn em của ông ấy đã nói thế. Đó không phải là một bữa tiệc bình thường. Sau khi ông ấy trút hơi thở cuối cùng, đã có một vài kẻ đòi chém mấy người bọn họ. Đó đều là những anh em thân tín của ông ấy. Một cuộc ẩu đả đã diễn ra, cho tới khi cảnh sát có mặt ở hiện trường.

- Nếu như đây không phải là một vụ tự sát... bà có nghi ngờ cho ai không? Trong số những người khách được mời hôm đó ấy.

- Tôi cũng không biết nữa. Bà Phượng liếc nhìn Phúc, trong đáy mắt có chút gì đó do dự, song cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng:- Thế nhưng tôi tin rằng, đó nhất định không phải là một vụ tự sát.

- Cảm ơn bà.

..oOo..

Chiếc xe taxi dừng lại trước cửa công ty may mặc Mai Anh khoảng hai chục mét. Bước xuống xe, Hoài My đi thẳng đến nhà thi đấu thể dục thể thao. Nheo mắt nhìn quanh, thấy Huy đang đang ngồi cùng với mấy người nữa trong một quán nước phía xa, cô liền rào bước đi tới.

Thấy một cô gái mặc áo sơ mi và quần tây đang đi về phía này, một gã thanh niên lạnh lùng nhìn lên, kín đáo lấy tay ra hiệu cho những người còn lại. Huy ngẩng mặt nhìn theo hướng tay chỉ của gã, gương mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Anh vội gơ tay lên vẫy:

- Bên này, bên này.

Hoài My mở miệng chào rồi kéo ghế ngồi xuống trước ánh mắt nghi ngại của những người còn lại. Huy cười hỏi:

- Em xuống đây làm gì, ở đây đã có mấy người bọn anh rồi cơ mà. Giới thiệu với mọi người, đây là đại úy Trần Vũ Hoài My, hoa khôi phòng điều tra tội phạm và trật tự xã hội thành phố Hà Nội ba năm liền đấy.

Hoài My bực mình đá vào chân Huy một cái rồi gật đầu với mấy người ngồi bên thay cho lời chào hỏi. Ngồi ở đây có năm người, bốn nam một nữ, tính cả bà chủ quán nước. Tất cả đều là trinh sát do công an Hải Phòng bố trí nằm vùng phụ trách việc theo dõi Trần Thị Loan, sếp sòng đường dây cá độ cao cấp núp dưới vỏ bọc từ thiện.

- Nếu không phải vì công việc thì em xuống đây làm gì.

Hoài My uống một ngụm nước, lấy tay nói cổ áo ra cho bớt nóng rồi liếc mắt nhìn Huy cùng mấy viên trinh sát mặc thường phục ngồi đây hết một lượt, thấy ai cũng có vẻ mệt mỏi, lại ngược nhìn bầu trời nắng gay nắng gắt, bất chợt thở dài một cái:

- Mọi người mấy ngày nay chắc vất vả nhiều rồi. Vẫn chưa có lệnh tạm giữ sao?
- Vẫn chưa, nhưng chắc cũng không lâu nữa đâu.

Huy ngược mắt nhìn căn biệt thự trước mặt nhẹ giọng nói.

Mặt trời đỏ ối nằm hóng gió trên cao sau một ngày cần mẫn thổi lửa xuống trần gian. Một cơn giông mới lại kéo tới. Trọng điểm theo dõi của các trinh sát thuộc phòng hình sự thành phố Hải Phòng trong suốt hai tuần qua vẫn là căn biệt thự bảy tầng nằm ở phố Trạng Trình và một vài nơi mà Trần Thị Loan thường lui tới, đơn cử là công ty may mặc Mai Anh và bệnh viện X. Địa điểm quan sát không giống nhau nhưng tất cả bọn họ đều có chung một cảm giác: vô cùng mệt mỏi. Cảnh trực chiến không phân biệt ngày đêm này đã kéo dài hơn nửa tháng rồi, dấu là người sát cũng khó mà chịu đựng nổi.

Thấy mấy vị đồng nghiệp của mình ai nấy mặt mày xám xịt nhưng vẫn kiên trì làm nhiệm vụ, Huy tuy xót xa song cũng biết chẳng còn cách nào khác. Bây giờ là thời điểm vô cùng nhạy cảm, Trần Thị Loan hình như đã đánh hơi được điều gì, mấy ngày nay luôn trốn trong nhà hoặc công ty may mặc Mai Anh, chẳng mấy khi lộ mặt ra. Trước khi có lệnh tạm giữ và thu thập được đầy đủ chứng cứ, họ không thể rời mắt khỏi con cáo già này. Có hỏi thì mới biết, vụ hàng loạt các tên tội phạm đầu sỏ ngày kia như Hùng Sảnh, Nguyễn Ngọc Quỳnh tức Quỳnh " Lạnh" bốc hơi trước mũi cảnh sát và vẫn tự do tự tại ngoài vòng pháp luật đến bây giờ đã khiến những chiến sĩ công an thành phố Hải Phòng rút ra được rất nhiều kinh nghiệm. Đó là chưa nói, " Mẹ Đồng Trinh" Trần Thị Loan, cánh tay phải của Trọng Sở cùng Hằng Diệp ngày xưa là một tay anh chị vô cùng gian xảo và quỷ quyệt, kinh nghiệm đối đầu với lực lượng an ninh có thừa.

Khi nhận cơm hộp, những người trinh sát đều vô cùng vui vẻ, ai nấy vội vàng đứng dựa vào tường hoặc ngồi xồm cúi đầu nhai ngấu nghiến. Bọn họ ăn uống nhồm nhoàm, ăn vội vàng đồ ăn đã hơi nguội lạnh. Chỉ có điều, mỗi người đều vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào từng người đi qua, dấu có trò chuyện song vẫn chú ý đồng tai lên nghe ngóng từng tiếng động khả nghi, bộ dáng vẫn nghiêm túc vạn phần.

Nhìn thấy những anh lính trinh sát tiêu tụy nhếch nhác, nhưng lại cảnh giác từng giờ từng khắc như những người đi săn, trong lòng Hoài My bất giác nảy sinh sự kính trọng. Tối hôm nay cô mới kinh ngạc phát hiện ra, cơm hộp không ngờ lại ngon đến như thế.

Chợt nghĩ tới Phương, hai mắt Hoài My nhất thời tối sầm lại. Mấy ngày qua, cô không những đã lấy lại được tinh thần mà còn càng thêm quyết tâm.

Vì Phương, vì những người đã chết, cô nhất định phải lôi tên sát nhân đó ra ngoài ánh sáng càng sớm càng tốt.

Mấy ngày qua, để phục vụ cho công tác điều tra, Hoài My đã đích thân xuống tận Hải Phòng thu thập thông tin về người bạn thân của mình. Tối lúc này cô mới kinh hoàng nhận ra, mình chẳng biết gì về Phương cả. Phương đã chia tay Thắng được hơn hai năm rồi, và hiện đang làm một nghề mà Hoài My có nằm mơ cũng chẳng thể tưởng tượng được.

Thì ra sau khi cùng Phương xuống Sài Gòn xây dựng gia đình của riêng mình, Thắng đã cùng một người bạn thân hùn vốn mở công ty. Hai người xoay sở kinh doanh được hơn hai năm, cuối cùng do thua lỗ quá nhiều nên phá sản. Nợ nần chồng chất, Thắng suy sụp, tìm quên trong rượu và nuôi niềm khát khao đổi đời trên chiếu bạc. Không chịu nổi người chồng nát rượu tối ngày lẩn lén khắp các sới xóc đĩa chẳng bao giờ có mặt ở nhà, hai người chia tay, đường ai nấy đi. Một gia đình hạnh phúc cứ như vậy mà tan vỡ.

Hoài My biết rõ, Thắng yêu Phương nhiều lắm. Và Phương cũng thế. Tình yêu của hai người đẹp như một bài thơ. Nếu không yêu Thắng, Phương đã chẳng mặc kệ lời ngăn cấm của gia đình, bỏ nhà xuống Hải Phòng theo anh ta. Thế nhưng đâu phải cứ yêu nhau là sẽ hạnh phúc. Thời gian mới chính là thước đo kiểm nghiệm tình yêu. Hai người ấy đã từng yêu nhau là thế, vậy mà cuối cùng..

Vậy còn mình thì sao? Hoài My chợt cảm thấy hoang mang.

- Cửa em này.

Hoài My giật mình quay ra. Huy đã đứng đằng sau lưng từ bao giờ, tay cầm chai nước, toét miệng cười với cô. Hoài My nhận chai nước từ tay anh. Huy ngồi xuống, lấy một điều thuốc ra châm rồi đưa lên miệng hút, thỉnh thoảng lại ngước mắt nhìn trời, chép miệng:

- Sắp mưa tới nơi rồi.

- Ừ.

Hoài My vô thức gật đầu, hai mắt mông lung nhìn vào khoảng không vô tận. Một lát sau, cô ngước mắt nhìn Huy, chăm chú đến nỗi khiến mặt anh chàng hơi đỏ lên, bối rối đưa tay gãi đầu nói:

- Có chuyện gì vậy? Cơm nguội hết rồi kìa.

- Em có thể hỏi anh một câu không?

- Gì .. vậy ? Bị cặp mắt to tròn ấy nhìn mãi không chớp, Huy bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn, giọng nói cũng mất tự nhiên hẳn. Trong mắt anh lúc này chỉ có mái tóc óng ả phủ xuống vai, chéch dần lên ở hai bên mang tai ôm lấy những đường nét tuyệt mỹ của đôi má. Ngắm cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, khóe môi hơi trễ xuống có vẻ yếu đuối nhưng lại mời mọc quyến rũ, trong khi bên dưới đường nét thanh tú của chiếc cằm lại toát ra sự bướng bỉnh khiêu khích, Huy bỗng nảy sinh một ước muốn, đó là xin thời gian ngừng lại, để cho phút giây này được trường tồn mãi mãi.

- Trước khi chuyển về đây anh làm bên phòng chống tệ nạn xã hội phải không? Cờ bạc ... nó có sức hút lớn đến vậy sao?

- Cờ bạc ? Huy khẽ nhún mày, cẩn thận hỏi lại: - Ý em là gì?

- Em chỉ hỏi vậy thôi. Hoài My khẽ lắc đầu:- Nhìn bọn đàn ông các anh như con thiêu thân lao vào trò đỏ đen.. em thật không hiểu nổi, sao nó lại có ma lực lớn đến như vậy ?

- ... À, ra vậy, anh hiểu rồi.. Nếu em nghĩ chỉ có đàn ông bọn anh đam mê nó thì lầm rồi, phái yếu các em cũng chẳng kém cạnh gì đâu. Để anh kể chuyện này cho em nghe nhé.

Huy bắt đầu kể. Hồi anh còn là sinh viên, có một lần cùng mấy người bạn thân đi xe máy “phượt ” từ Hà Nội vào tận trong Vũng Tàu. Nhóm của anh có tất cả là bốn người, ba nam và một nữ. Khi dừng chân ở Hải Dương, quê của một thành viên trong nhóm, tất cả quyết định nghỉ tạm một đêm ở nhà anh ta. Hôm đó nhà hàng xóm của anh ta có đám cưới, cũng có vài chiếu bạc. Cả bốn người đồng ý trích ra một triệu từ quỹ chung của nhóm để chơi, nếu thua hết sẽ về khách sạn sớm để sáng mai lên đường. Nào ngờ cô bạn gái của anh hôm đó may mắn, thắng được hơn năm triệu. Cả bốn khoái trá về phòng lúc một giờ sáng. Riêng cô gái ấy vẫn còn ham hố, xin ở lại vài phút.

- Rồi sao nữa?

Hoài My rất nhanh bị thu hút bởi giọng kể truyền cảm khi cao khi thấp của Huy, cô vừa ăn vừa chăm chú nhìn anh, đôi mắt trong veo ánh lên vẻ chờ mong. Huy cười nói:

- Em không biết bọn anh lúc đó đã bất ngờ thế nào đâu. Cô bạn đó trước giờ vẫn chẳng hứng thú gì với mấy trò tá lả, tiền lên, thế nhưng tối hôm ấy cứ như là một người hoàn toàn khác vậy. Chắc em cũng đoán được đoạn kết rồi phải không, ôi... nó nhất định vượt qua sự tưởng tượng của em à xem. Sáng hôm đó, Khi ba người bọn anh ngủ dậy lúc tám giờ, tất cả mới lần lượt tá hỏa vì số tiền mang theo đều đã... không cánh mà bay. Hóa ra, cô ấy sau đó đã thua lại hết tiền và vì muốn gỡ, cô ta đã lên về phòng móc sạch tiền của bọn anh và nường trọn trên chiếu bạc.

Hoài My khẽ ồ một tiếng. Huy vẫn tiếp tục kể với giọng đều đều. Tình cảnh lúc ấy thật nguy kịch vì cả bốn đứa đều là sinh viên, cũng may đang ở nhà cậu bạn, anh ta đã cho cả nhóm vay tiền để tiếp tục chuyến hành trình, song chẳng có ai hứng thú nữa cả. Thế là tất cả lại quay xe về Hà Nội. Từ đó về sau, mặc dù đã từng ghé qua không ít tụ điểm cờ bạc đỏ đen, song Huy không bao giờ mất một đồng nào cho nó cả.

Nhìn vẻ mặt cảm thán của Hoài My, Huy khẽ thở dài rồi điềm nhiên kể tiếp.

Càng tiếp xúc nhiều, anh càng thấy tính chất “cờ bạc hóa” có trong rất nhiều hoạt động. Một người bạn làm bên bất động sản đã từng nói với Huy rằng, mọi sàn giao dịch hàng hóa đều là một canh bạc. Lấy ví dụ như thị trường chứng khoán, đây là một sòng bạc công khai còn lớn hơn cả Vegas, Macau và mọi sòng bạc trên thế giới cộng lại.

Mặc cho những biện giải về giá trị tạo vốn cho doanh nghiệp, các sàn chứng khoán trên thế giới thực sự là những sòng bạc vĩ đại cho các tay chơi, từ những nhà đầu tư cá nhân cho đến các tổ chức kinh doanh. Ít tay chơi nào quan tâm đến số mệnh của một doanh nghiệp hay việc làm của công nhân mà chỉ lưu ý đến ảnh hưởng của nó trên số tiền kiếm được hay mất. Trung bình có đến hơn bảy mươi ngàn tỷ đôla lưu thông mỗi ngày trên các sàn chứng khoán thế giới.

Nhìn trên dạng rộng hơn, ở những nước mà người dân không được phép đánh bạc thoải mái thì vé số kiến thiết, số đề, cá cược bóng đá, đánh bạc trên mạng...trở nên cực kỳ phổ biến và tất nhiên, không một chế tài nào có thể kiểm soát nó được một cách hoàn toàn.

Nhiều con bạc không có kỷ luật và tham lam, thường cháy túi và lâm vào cảnh bần hàn. Những người không chấp nhận nhiều rủi ro, biết kiểm soát cảm xúc, có thể thắng nhỏ và đều đặn. Những tay “làm cái” tổ chức sòng bài, biết rõ xác suất và tâm lý con bạc, luôn luôn thắng.

Đôi khi, những nhà quản lý các sòng “tài chính công khai” như ngân hàng, bảo hiểm, chứng khoán... đi quá trớn, tạo nên những mất mát khổng lồ, lại được chính phủ cứu giúp bằng tiền của dân, như cuộc khủng hoảng tài chính Mỹ năm 2007 chẳng hạn. Các trung tâm tài chính thế giới là những điểm hẹn của mọi lối đánh bạc. Hong Kong, Singapore, Dubai... là ba nơi mà “cờ bạc kiểu tài chính” đóng góp hơn 70% của GDP...

Tóm lại, dù ta có ngăn cấm cờ bạc đến đâu, nó vẫn hiện diện trong mọi ngóc ngách của xã hội. Tác động và hệ quả của nó cũng khác biệt tùy theo đối tượng.

Hoài My nghe đến xuất thần, một hồi lâu sau mới khẽ thở dài.

- Thế nào? Câu trả lời của anh có làm em hài lòng không? Huy hỏi với vẻ đặc ý.
- Miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Hoài My đặt hộp cơm trên tay xuống, ngược mắt nhìn mặt tiền khách sạn trước mặt rồi chép miệng:- Liệu Trần Thị Loan có đúng là nạn nhân tiếp theo hay không? Nếu không phải thì...
- Đại tá Phúc đã khẳng định với anh rằng, chuyện này có tới 90% khả năng xảy ra. Em nghĩ sao?
- Mong là như vậy.

Hoài My khẽ gật đầu.

- Thực ra anh nghĩ hẳn sẽ không có cơ hội để ra tay đâu.. theo như tin mật báo về thì ngày kia Trần Thị Loan sẽ bay sang Pháp. Một tuần qua, dù đi bất kỳ đâu bà ta đều mang theo một số lượng không nhỏ vệ sĩ theo để bảo vệ. Hơn nữa, mục cũng hạn chế đi lại rất nhiều. Hình như con cáo già này cũng đã đánh hơi được rằng nguy hiểm sắp tới với mình rồi thì phải.. Tổ chuyên án bên này đang giăng bẫy để bắt quả tang chuyển giao dịch do người của bên trinh sát cài vào song vẫn chưa thấy người của mục liên lạc gì. Không quá ba ngày nữa chắc sẽ có lệnh tạm giữ mục ta thôi, bên đó cũng có không ít chứng cứ rồi. Thế nhưng...

Sắc mặt của Huy nhất thời trầm xuống:-Anh có linh cảm rằng, hẳn sẽ tuyệt đối không bỏ qua ụ ta..

- ..Trước bao nhiêu con mắt canh chừng như thế này sao? Hoài My nhún vai.
- ..Linh cảm của anh trước giờ chính xác lắm.
- Hai bích, ba bích, bốn bích.. Bây giờ là năm bích... vẫn còn một nạn nhân nữa.

Ác mộng sắp kết thúc rồi sao?

Hoài My lẩm bẩm, song cô nhất thời im bất lặng không nói nữa vì lúc này, cánh cửa công ty may mặc Mai Anh đã mở ra. Một người phụ nữ mặc váy đen bước ra, theo sau là bốn vệ sĩ ăn mặc chỉnh tề, ba nam một nữ, tất cả đi về phía chiếc xe camry đang chạy ra từ nhà để xe.

- Tới giờ đổi ca rồi. Chúng ta cũng nên về thôi.

Huy lấy tay đẩy khê gọng kính mát lên rồi đứng dậy nhìn đồng hồ nói. Phía bên kia, sau tấm biển quán nước, vài người trinh sát đã bắt đầu leo lên xe và nổ máy.

- Em có rảnh không? Anh biết gần đây có một quán cafe cũng...

ĐOÀNG ! ĐOÀNG!

Một âm thanh chói chói vang lên xé rách bầu không khí thanh bình yên ả. Mặt biển sặc, Huy thò tay rút khẩu súng đeo bên hông rồi lao ra khỏi quán, nhanh như một con báo.

Nhón nháo. Náo loạn.

Người phụ nữ gục ngã ngay trước mắt bốn vệ sĩ thân tín khi còn cách cửa xe gần hai mét. Từ hai bên vệ đường, sáu, bảy thanh niên chạy tới. Hoài My cảnh giác quan sát bốn phía, đoạn quay sang nhìn Huy đang đưa tay thăm mũi nạn nhân, trầm giọng:

- Sao rồi anh Huy?

- Chết tiệt!...

Huy vừa thò tay vào túi quần lấy điện thoại vừa quay đầu nhìn bốn phía, hai mắt nổ lửa.

..o0o..

Tầng 7 cao ốc Strynk, cách đó gần bốn trăm mét. Một thanh niên theo dòng người bước xuống cầu thang, lưng đeo một chiếc ba lô rất lớn.

- Bác không sao chứ?

Bà cụ ngược mắt nhìn chàng trai đang giúp mình thu thập đồ rơi vãi trên nền gạch men trắng bóng, miệng nở nụ cười cảm kích:

- Cảm ơn cậu.

- Không có gì đâu bác.

Chàng trai khê lắc đầu, đưa tay kéo chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống che nửa mặt, khéo léo che đi cái bớt trên tay trái, xốc lại chiếc ba lô đeo trên vai rồi bỏ đi. Bên ngoài, trời mỗi lúc một rực đỏ. Ráng trời hừng hực làm lòng chàng trai thao thức. Rồi màu nhạt tối dần chuyển sang đen kịt, nhòe nhoẹt như ai cầm cây cọ lướt trên mặt giấy ướt.

Có chút hồng tại một khoảng chân trời, có lẽ chính nơi mặt trời vừa lặn, báo hiệu cho kết thúc.

8. Chương 8: Vén Màn Bí Mật(1)

Tiếng còi xe cứu thương đi xa dần, chỉ còn lại đây tiếng ồn ào của đám đông hiếu kỳ đang không ngừng chỉ trỏ. Trước cửa công ty may mặc Mai Anh, Huy vẫn còn chưa hết bàng hoàng, lưng anh đã ướt đẫm từ bao giờ.

- Chết tiệt, lại để hấn thoát nữa rồi!

Nhìn dáo dác xung quanh một hồi, anh chàng trung úy hai mươi bảy tuổi thừ người ra một lát rồi vội vàng rút điện thoại ra gọi:

-A lô, phòng hình sự đó phải không? vâng, tôi là trung úy Phạm Thanh Huy đây, a...anh Quang đấy ạ? Vâng, vâng, bên này xảy ra chuyện rồi..

Huy đưa máy ô tô anh trinh sát đứng gần nhất. Anh chàng này vâng dạ mấy câu rồi cùng năm, sáu người nữa leo lên xe nổ máy phóng đi mất hút. Trước cửa công ty may mặc Mai Anh, nơi vừa xảy ra án mạng giờ chỉ còn Hoài My, Huy, hai người lính trinh sát mặc thường phục và một đám đông đang xúm đông xúm đỏ.

Phải tốn không ít công sức và sử dụng tới biện pháp mạnh, bọn họ mới có thể cách ly được đám đông hiếu kỳ ra khỏi hiện trường. Huy vừa lo tìm đầu đạn vừa lấy tay lau mồ hôi trên trán, chép miệng nói:

- Tên này cũng to gan thật, không tiếp cận được nạn nhân thì giết người từ xa..

Hoài My trầm giọng:

- Là do “hắn” làm sao ?

- Có hai trường hợp có thể xảy ra: một là hắn, hai là kẻ thù của Trần Thị Loan.

- ...Thế nhưng nếu như kẻ ra tay là kẻ thù của bà ta, hoặc được người khác thuê thì tại sao lại chọn lựa đúng thời điểm nhạy cảm này để ra tay? Anh nghĩ khó mà có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy lắm. Hơn nữa, hôm nay lại là mừng 9/2, đúng như những gì sếp Phúc đã dự đoán...Vậy nên, chủ nhân của hai viên đạn nhắm vào Phạm Thùy Anh ngày hôm nay chỉ có thể là hắn ta, kẻ mà chúng ta truy đuổi hơn một tuần nay mà thôi !

-Súng ngắm...

Huy căng mắt nhìn xung quanh rồi trầm giọng:

-Mau! Đi thôi!

Vừa dựng xe ngoài cổng, không đợi người bảo vệ nói hết câu, Huy đã trưng tấm thẻ cảnh sát ra rồi chia quân làm hai nhóm. Một đứng canh giới bên ngoài đại sảnh lưu ý những đối tượng khả nghi, còn anh và Hoài My thì lập tức ập vào trong khách sạn.

-Tầng 7 và 8 , có 3 đối tượng khả nghi. Đi thôi! Huy vừa đi vừa chăm chú nghiên cứu tờ danh sách đặt phòng lấy được từ quầy lễ tân.

-Chết tiệt. Sao thang máy lại hỏng đúng lúc này nhỉ?

Huy sầm mặt nói với vẻ bức tức. Không cần cách nào khác, cả hai người đành phải chọn cầu thang bộ.

-Có chắc là ở đây không anh Huy?

- Tòa cao ốc này cách chỗ chúng ta vừa đứng chừng bốn trăm mét. Ngoài nơi đó ra, không còn chỗ nào thích hợp và hoàn hảo hơn để ngắm bắn vào cổng công ty may mặc Mai Anh đâu. Chỉ tiếc là chúng ta đã không lường trước được tình huống này. Vừa nãy anh đã nhờ trung tá Quang cấp tốc cho người tới phong tỏa chỗ này, mong rằng không quá muộn.

- Hung thủ có thể bắn chính xác vào một mục tiêu trong cự ly hơn bốn trăm mét ư ? Gương mặt của Hoài My lộ vẻ hoài nghi.

- Sao lại không được? Huy mỉm cười chua chát : - Có điều người đó phải là một kẻ trong giới nhà nghề, không ngoại trừ khả năng là một tay bắn tỉa chuyên nghiệp...

- Bắn tỉa ư ? Hoài My giật mình.

- Anh nghiêng về giả thiết thứ nhất hơn.

- Vì sao?

- Về nguyên tắc, bọn bắn tỉa ít khi hành động một cách” ngu ngốc” như vậy.

- ” Ngu ngốc?”

- Em không biết sao ? Thế này nhé...có một vị đồng nghiệp đã từng nói với anh thế này.. đối với một tên giết thuê chuyên nghiệp thì mối quan tâm lớn nhất của chúng khi tiếp nhận nhiệm vụ không phải là tiền bạc..mà là sự an toàn của bản thân. Vì nếu bị bắt, thứ chờ đợi chúng không phải tử hình thì nhẹ nhất cũng

là chung thân. Vì vậy khi hành động, bọn chúng thường tạo hiện trường giống như một vụ tai nạn, hoặc không để cảnh sát nhận ra kẻ gây án là dân chuyên nghiệp. Nếu không thể tạo được lớp vỏ bọc an toàn đó, chúng sẽ từ chối phi vụ ngay từ đầu. Nói chung là, bọn họ không dại gì đi phô trương tài nghệ bắn tỉa của mình một cách lộ liễu giữa ban ngày ban mặt như vậy đâu...

- Nhưng chính anh đã nói đây là cao thủ trong giới nhà nghề cơ mà?

- Đúng vậy..thế nhưng anh cũng đâu khẳng định đây nhất định là một kẻ giết thuê chuyên nghiệp? Anh chỉ nói tới trình độ sử dụng súng của hắn mà thôi. Người này chắc chắn có tham gia những khóa huấn luyện đặc biệt, và có nhiều khả năng còn là một vận động viên bắn súng nữa đấy.

- Vận động viên bắn súng?

Khóe mắt của Hoài My lộ vẻ mông lung. Huy nói tới đây thì ngưng. Đã có đối tượng khiến anh phải chú ý. Đó là người thanh niên đội mũ và đeo khẩu trang đi từ trên lầu bốn xuống. Anh không do dự mà chụp lấy bả vai gã, cất giọng hòa nhã song cũng không kém phần uy hiếp:

-Xin lỗi, anh có thể..

Huy khẽ giật mình. Có một tia sáng lạnh lẽo vừa lướt qua đôi mắt của người thanh niên đối diện. Nó làm anh cảm thấy không thoải mái một chút nào.

-Hự!

Huy loạng choạng ngã về phía sau. Trả lời anh là một cú thúc cùi chỏ nhanh như điện vào ngực trái. Một đòn hiểm và bất ngờ này làm mất anh tái mét vì đau đớn. Gã thanh niên lập tức cướp đường mà chạy.

-Đứng yên! Giơ tay lên!

Người thanh niên theo bản năng dừng người lại. Đối diện hắn lúc này là 1 họng súng đen ngòm. Huy khẽ thở phào gượng dậy, Hoài My đã kiểm soát được tình hình.

“Đoàng”

Tiếng súng chất chứa vang lên. Gã thanh niên nọ bất thần lao bổ về phía Hoài My và cô đã nổ súng. Trong khoảnh khắc nòng súng hất lên vì chấn động, hắn nhanh chân đá một cú trời giáng vào ngực Hoài My, làm cô ngã sòng xoài xuống mặt đất. Nhìn theo bóng lưng tên tội phạm, Hoài My gắng gượng giơ súng lên nhắm bắn.

Nhưng trong một khoảnh khắc, cô do dự.

Một tay vịn vào lan can, gã thanh niên nhảy xuống lầu, mất dạng.

-Em có sao không?

Huy chạy vội tới hỏi han. Hoài My khẽ lắc đầu. Cô lắp bắp:

-Em bắn trúng vai gã rồi. Anh Huy, mau..

Huy nhìn sắc mặt tái mét của Hoài My với vẻ lo lắng. Anh do dự một giây rồi vỗ nhẹ lên vai cô, lao thẳng xuống lầu. Rất nhanh, chân cầu thang lạnh lẽo chỉ còn lại người con gái ngơ ngẩn với vết thương trên ngực.

Chẳng lẽ cô đã nhìn lầm?

..oOo..

“ Cạch”

Tiếng điện thoại nặng nề đặt xuống. Huy quay sang trung tá Quang khẽ nhún vai rồi lắc đầu. Người đàn ông có nước da bánh mật và cặp mắt sáng quắc cất tiếng hỏi:

- Thế nào rồi?

- Trần Thị Loan đã tắt thở cách đây hai mươi phút.

- Vậy à ...

Trung tá Quang đứng dậy ho một tiếng rồi nói:

- Một vụ giết người bằng súng ngắm giữa ban ngày ban mặt, sắp tới chúng tôi chắc lại phải bận rộn rồi đây. Chỉ tiếc là đội T- 27 đã mất bao công sức dày công chuẩn bị suốt mấy tháng qua song tới phút cuối lại không thể mang Trần Thị Loan ra nhận tội trước pháp luật..Thế nhưng các anh cứ yên tâm, người của chúng tôi sẽ sớm kết thúc vụ này thôi.

Hoài My nhìn theo bóng lưng ông đội trưởng cho tới khi khuất hẳn sau cánh cửa phòng màu xanh nước biển, khẽ thở dài một tiếng:

- Sao em có cảm giác ông ấy đang nói cạnh nói khoe chúng ta thế nhỉ?

- Cứ để ông ấy bắt tay vào việc thì biết. Dù gì thì cái chết của Trần Thị Loan cũng do họ thụ lý chứ đâu phải chúng ta. Mấy người này muốn tóm được hắn trong thời gian ngắn ư, cứ ngồi đấy mà mơ nhé. Vừa này là cơ hội tốt nhất rồi. Chỉ tiếc là hắn quá nhanh chân, nếu lúc đó chúng ta tóm được hắn thì...

Huy nói tới đây thì lấy tay vò đầu với vẻ tiếc hận. Chỉ một chút xíu nữa thôi là anh đã có thể tóm được kẻ giết người, thế nhưng lại để cho hắn chạy thoát.

- Hắn ta đã sử dụng loại súng ngắm nào vậy?

Hoài My nhìn Huy hỏi. Cô biết trên lĩnh vực này thì chàng trai trước mặt mình xứng đáng được gọi là bậc thầy.

- Nếu anh đoán không lầm .. hung thủ đã sử dụng một khẩu SVD, loại súng bắn tỉa chuyên dụng. Khẩu súng này có vận tốc ban đầu 830 m/s, khoảng cách tối đa là 1100m, tầm bắn hữu hiệu là 800m, được trang bị kèm theo ống ngắm 54 bậc. Tuy loại súng này xuất hiện từ những năm sáu mươi, nhưng cho đến bây giờ nó vẫn là loại vũ khí không thể thiếu được ở các khu vực đang giao chiến. Một công cụ hoàn hảo cho việc giết người từ xa.

Huy nói xong thì lấy một tờ A4 vừa in ra đưa tới trước mặt Hoài My nói:

- Chú Phúc vừa gửi thứ này cho anh. Đây là nghi phạm số một của chúng ta hiện nay. Đó là Trần Đức Hùng tức Hùng Sảnh, con nuôi của Trọng Sồ, thụ án bốn mươi năm tù giam vì tội tổ chức đánh bạc và giết hai mạng người, hiện đang lẩn trốn lệnh truy nã của cảnh sát.. Gã này trước khi bỏ trốn đã từng tuyên bố rằng :” Sẽ băm vằm Trịnh Ngọc Nguyễn ra thành từng mảnh” Em thấy thế nào?

-Động cơ của hắn là gì ? Hoài My khẽ nhún mày:- Nạn nhân thứ hai là Nguyễn Như Ngọc, con nuôi của Trọng” Sồ”, tức là em gái của hắn cơ mà. Hắn sao phải giết em gái mình làm gì?

- Hiện giờ thì không có cái tên nào khả dĩ phù hợp hơn cả. Về động cơ của hung thủ, theo như những thông tin mật mà đại tá Phúc cung cấp cho anh mấy ngày trước thì ngoài Trịnh Ngọc Nguyễn là trinh sát của phòng điều tra công an Hải Phòng ra, Nguyễn Ngọc Quỳnh và Trần Thị Loan là hai kẻ góp công rất lớn trong vụ lật đổ tập đoàn tội phạm Hằng Diệp năm năm về trước. Sếp Phúc còn nhấn mạnh rằng hai người này chính là chủ mưu gây ra cái chết của Hằng Diệp, chỉ là không có bằng chứng để kết tội mà thôi. Hùng Sảnh là ai? Hắn là một kẻ tôn sùng Hằng Diệp và Trọng Sồ gần đến mức điên loạn. Hắn sẽ bỏ qua cho ba người này sao?

-Còn Nguyễn Như Ngọc, tạm thời chưa có lý giải chính xác cho động cơ của Hùng Sảnh.. nhưng rất có thể hắn xuống tay với cô ta là vì cái chết của Trọng Sồ nửa năm trước. Khi đó Nguyễn Như Ngọc cùng với Nguyễn Ngọc Quỳnh, Trần Thị Loan là ba nghi phạm hàng đầu. Thù mới giờ lại thêm hận cũ, em thấy đó đã đủ để tạo thành động cơ phạm tội chưa?

-Ngoài ra, em có biết mấy lá bài hung thủ để lại lần lượt trên người mỗi nạn nhân có ý gì không ? Trước giờ anh còn không hiểu, nhưng bây giờ thì coi như đã có một câu trả lời không đến nỗi nào...

Hoài My khẽ lắc đầu.

- Trong lá thư gửi tới chỗ chúng ta, hung thủ đã khẳng định rằng có tất cả là năm nạn nhân. Trịnh Ngọc Nguyễn là hai bích, Nguyễn Như Ngọc là ba bích, Nguyễn Thị Lan là bốn bích.. vậy hai nạn nhân còn lại

sẽ là gì ?

-.. Năm bích và sáu bích?

- “ Hai bích, ba bích, bốn bích, năm bích, sáu bích” Dây năm lá bài này được gọi là “ Thùng Phá Sảnh”. Biệt danh của Trần Đức Hùng khi đó là gì ? đó là Hùng “Sảnh”. Huy cười với vẻ đắc thắng: - Thời còn giữ chức ” tổng quản ” dưới trướng cha mẹ nuôi của mình là Trọng Sồ và Hằng Diệp, hẳn là con bài tẩy của hai người này, chuyên lo việc đao búa. Nghe đồn, Hùng Sảnh đã được đôi vợ chồng này cứu mang khi đang lang thang trong chợ Sắt trong tình trạng tứ cô vô thân, không nơi nương tựa. Cũng chẳng biết đôi vợ chồng xảo quyệt này dùng thủ đoạn gì mà khiến hắn tin phục như thần vậy, chỉ đầu chém đó, bán mạng không chút nề hà. Ở Hải Phòng thời ấy còn có một giai thoại rằng, trong một lần xuống Sài Gòn chơi, Hùng Sảnh đã chặt năm ngón tay một gã đại ca trước mặt hơn mười thằng đàn em của hắn chỉ vì tình cờ nghe thấy chúng nói xấu Trọng sồ trước mặt mình đấy.

- Chẳng lẽ.. chỉ vì cái chết không minh bạch của Trọng Sồ mà hắn .. nhẫn tâm giết cả em gái mình sao?

- Điều này cũng không phải là không có khả năng xảy ra. Nguyễn Như Ngọc thực ra cũng giống Hùng Sảnh, chỉ là con nuôi của hai vợ chồng Trọng Sồ chứ không phải máu mủ ruột già. Em có biết tại sao Hùng Sảnh lại bị kết án bốn mươi năm tù và chịu sự truy nã của cảnh sát không? Đó là vì tội giết người. Hắn đã giết Tuấn Lực và Cường Tỉnh, hai kẻ cầm đầu nhóm phục kích Hằng Diệp trên đường xuống Sài Gòn một cách vô cùng dã man và tàn bạo ngay giữa ban ngày ban mặt. Đó là một tên giết người máu lạnh. Hơn nữa, chắc là em không biết, Hùng Sảnh còn là một tay thiện xạ số một, từng được Trọng Sồ cho sang Mỹ huấn luyện hai năm liền. Mặc dù không biết tại sao đến giờ này Hùng Sảnh mới ra tay trả thù những người có liên quan tới cái chết của cha mẹ nuôi mình, nhưng anh tin rằng có tới 90% khả năng hung thủ là hắn.

- Nhưng dù sao thì bây giờ chúng ta cũng không có bất cứ dấu vết nào của hắn.. vậy làm thế nào để bắt hắn đây? Hoài My khẽ thở dài: -À, anh Huy, đúng rồi, anh thử kiểm tra danh sách năm vị khách mời tình nghi trong bữa tiệc của ông Sơn chủ nhà nghỉ Phú An xem sao, coi có ai lai lịch bất minh không ?

- Em nghĩ có thể truy ra thân phận của gã trong số mấy người đó ư? Huy khẽ lắc đầu: -Hùng Sảnh đã lẩn trốn thành công nhiều năm như vậy, tất nhiên đã chỉnh sửa dung mạo và dựng một lớp vỏ bọc mới để tránh sự truy lùng của cảnh sát. Song hiện tại sau cái chết của Trần Thị Loan, có lẽ hắn vẫn còn ẩn náu đâu đó tại Hải Phòng. Bên này đã cử một lượng lớn trinh sát tỏa ra khắp thành phố để truy lùng hung thủ rồi. Tất nhiên đó là việc của họ, còn chúng ta phải hành động theo cách của chúng ta..

- Cách của chúng ta ? Hoài My hỏi với vẻ mờ mịt.

- Tất nhiên rồi. Huy lôi một tập tài liệu trong học bàn ra trước mặt Hoài My, khoe miệng nhếch lên vẻ đắc thắng.

..oOo..

Đêm hôm qua, cô ấy lại đến tìm ông.

Cô ấy vẫn không nói gì, chỉ im lặng nhìn ông. Còn ông thì cứ đứng chờ người, nằm bất động trên giường, tim ngừng đập, trơ mắt nhìn người đàn bà đang lấy tay tự bóp cổ tiến đến chỗ mình.

“A”

Phúc giật mình tỉnh dậy trong hốt hoảng. Ông đã quá quen với những cơn ác mộng lúc đêm khuya, chúng tới với ông như cơm bữa . Và ông chẳng bao giờ biết được đó là một bóng ma hay là một ảo giác, một giấc mơ hay một ảo tưởng khác.

Phúc ngược mắt nhìn lên. Chiếc đồng hồ treo tường vẫn gõ nhịp đều đều, xung quanh tối đen như mực. Ngoài trời, màn đêm dường như cũng đang rón rén, chờ đợi, đợi chờ, nín thở trông cơn bão đến. Phúc nhúu mày nhìn mặt đồng hồ chìm trong bóng tối. Cuối cùng ông cũng nhìn ra được, vì mặc dù không nhìn rõ những con số La Mã màu đen trên nền trắng, nhưng kim đồng hồ bằng đồng hơi ánh lên. Trong lúc ông chăm chăm nhìn, cây kim dài nhích tới một khắc cùng một tiếng ” tích ” lớn.

Còn năm phút nữa mới đến hai giờ đêm.

Phúc khẽ thở dài. Ông đã ngủ quên từ bao giờ vậy? Cả ngày lo công việc của hội từ thiện, tối lại vui đầu vào đồng giấy tờ, tới lúc cầm lấy đồng hồ sơ vụ án thì đã ngủ gục từ bao giờ.

Phúc đã nhận được điện báo của Huy. Cái chết của Trần Thị Loan không vượt ra ngoài dự liệu của ông. Dẫu biết cho dù mình có mặt ở đó cũng chẳng giải quyết được gì, song điều đó vẫn không xóa tan được nỗi bất dứt trong lòng vị đại tá về hưu hơn năm mươi tuổi.

Thứ Phúc muốn thấy không phải là cảnh người đàn bà này trúng đạn mà chết, mà là một Trần Thị Loan cúi đầu nhận tội trước vành móng ngựa rồi sống hết cuộc đời còn lại trong bốn bức tường phòng giam kia. Chỉ có sự trừng phạt như vậy mới xứng đáng với những tội lỗi mà cô ta đã gây ra. Vậy mà...Ôi, nếu như ông có thể tóm cổ gã từ sớm thì mọi chuyện đâu đến nỗi này?

Phúc khẽ lắc đầu. Có lẽ ông đã già thật rồi.

Đổi thủ lần này của ông là một kẻ khôn ngoan và cẩn thận. Cái tên Hùng Sảnh đã lập tức hiện ngay trong đầu Phúc khi ông nhận được tin báo của Huy: Trần Thị Loan chết bởi một viên đạn súng ngắn. Vậy là chỉ còn một nạn nhân cuối cùng nữa mà thôi.

Người đó chính là bạn của ông.

Ông đã tìm thấy một niềm hứng thú mới. Từ trước tới nay, ngoài bài bạc ra, thứ duy nhất khiến ông hưng phấn là cái cảm giác đứng trước một bài toán khó, một vụ án không có lời giải. Và hôm nay ông đã tìm được một bài toán như vậy.

Không thể không thừa nhận, việc vén tấm màn bí mật của một vụ án như thế này quả thực là nhiệm vụ bất khả thi. Khi mà các dấu vết quan trọng đã bị xóa nhòa theo thời gian, và cả ba nghi phạm số một đều không còn sống sót trên đời nữa. Thế nhưng điều đó vẫn không cản được niềm đam mê phá án vốn đã ăn sâu vào máu của ông.

Xem nào, ông cần phải xem xét lại tất cả mọi chuyện. Mọi chuyện bắt đầu vào 7/8/2010. Trần Đức Trọng tức Trọng Sồ đã chết ngay tại nhà riêng, nguyên nhân là ngộ độc Strychnin.

Đó là một bữa tiệc kỳ lạ nhuộm màu thuốc súng. Theo như lời khẳng định của đám đàn em thân tín của Trọng Sồ, ông ta tổ chức bữa tiệc này bề ngoài là để ăn mừng việc ra tù, song thực ra là để giải quyết oan oán với những kẻ phản bội đã tiếp tay với cảnh sát hạ bệ đế chế của mình, dồn Hằng Điệp vào đường chết năm năm về trước. Và điều đó đã khiến Trần Thị Loan và Nguyễn Thị Lan trở thành đối tượng tình nghi số một, chưa kể hai người này còn ngồi cùng bàn với Trọng trong suốt bữa tiệc.

Tới lúc này thì Phúc có thể nắm chắc được rằng, Nguyễn Thị Lan chính là Nguyễn Ngọc Quỳnh năm đó, mặc dù chưa có kết quả điều tra chính thức của Huy.

Câu hỏi được đặt ra: Ai là người dùng Strychnin để hạ độc nạn nhân, trong trường hợp đây không phải là một vụ tử tử, mà là một án mạng ?

Khoan đã. Phúc khẽ nhăn mặt. Để có cái nhìn toàn diện hơn, người ta phải xem xét từ những chi tiết nhỏ nhặt nhất. Có một lượng lớn Strychnin đủ để dẫn tới chết người trong dạ dày của nạn nhân. Đây là sự thật không thể chối cãi, chính xác là không dưới 2 gram Strychnin hoặc nhiều hơn thế nữa.

Strychnin là một loại độc được có công hiệu tương đối chậm. Các triệu chứng chỉ xuất hiện một hoặc hai tiếng sau khi thuốc thâm nhập vào cơ thể nạn nhân, thậm chí là lâu hơn nữa. Nó có thể bị chậm lại do một vài nguyên nhân, nhưng theo như kết quả xét nghiệm thì không có điều kiện nào như thế cả.

Chất Strychnin trong một chừng mực nào đó là một chất độc có tích tụ, nhưng lại không bao giờ gây ra một cái chết đột ngột cả. Trần Đức Trọng đã chết vào lúc mười hai giờ trưa. Bữa tiệc đó ông ta uống rất nhiều. Kẻ thủ ác có rất nhiều cơ hội để bỏ Strychnin vào đồ uống của ông ta mà không bị ai chú ý.

Bây giờ tới những người bị tình nghi.

Nếu truy xét về nguồn gốc của lượng Strychnin trong dạ dày Trần Đức Trọng thì người đầu tiên được nói đến chính là Huỳnh Đức Bình, dược sĩ kiêm trưởng phòng điều hành công ty IETS, thủ hạ đắc lực của Trọng bấy năm về trước.

Cách đây một tháng, Huỳnh Đức Bình có kê cho Trần Đức Trọng một ít thuốc đau đầu và thuốc bổ. Trong đó có một loại thuốc bổ chứa hàm lượng nhỏ Strychnin. Tất nhiên, điều này khiến người ta dễ dàng liên tưởng ngay tới lượng lớn Strychnin tìm thấy trong dạ dày nạn nhân. Thế nhưng giả thiết này đã bị các chuyên gia trong nghề bác bỏ ngay sau đó bởi hai nguyên nhân sau:

Một, Strychnin là một chất độc có tích tụ. Trần Đức Trọng đã uống loại thuốc bổ này trong vòng nửa tháng trước đó. Khoảng thời gian đó, theo như lời khai của bà Phượng, người giúp việc của nhà họ Trần thì Trần Đức Trọng không hề có một triệu chứng nhiễm độc mãn tính, thứ biểu hiện đặc trưng của việc ngộ độc Strychnin do tích tụ lâu ngày nào cả. Công tác khám nghiệm tử thi cũng ột kết quả tương tự.

Hai, xét về liều lượng, với lượng Strychnin trong chai thuốc mà Huỳnh Đức Bình đã kê thì cho dù Trần Đức Trọng có uống một lúc bốn hay năm liều cũng không thể gây nên cái chết, kể cả nốc cả chai nguyên. Chén thuốc mà Trọng uống trưa hôm đó cũng là liều cuối cùng theo lời kể của bà Phượng, người chịu trách nhiệm cho ông ta uống thuốc.

Tất nhiên, Nguyễn Thị Phượng sau đó cũng được liệt vào danh sách những kẻ tình nghi. Thế nhưng xét về động cơ, chẳng có lý do gì khiến một người giúp việc tận tụy suốt ba mươi năm ở nhà họ Trần, chưa từng nhận được lời phàn nàn nào và không có lợi gì sau cái chết của Trọng Sồ lại có hành động như vậy cả.

Đó là chưa kể, theo như lời khai của Nguyễn Như Ngọc, bà Phượng vì bận việc bếp núc đã đặt tạm chén thuốc ấy lên chiếc tủ buffet ở góc phòng rồi bỏ đi khoảng mười phút. Cả Trần Thị Loan và Nguyễn Thị Lan đều đang ở gần nơi đó, và không ai dám khẳng định rằng có ai bỏ gì vào chén thuốc đó hay là không, cho tới khi bà Phượng đi lên và mang nó vào phòng của Trần Đức Trọng ở lầu hai.

Và mặc dù còn rất nhiều điều nghi vấn, song do không có đủ bằng chứng và bất lực trong việc tìm ra người hạ độc vào chén thuốc, tổ điều tra do thượng tá Trần Vũ Tuyên đứng đầu đã đi tới kết luận: Đây là một vụ tự sát.

Tất nhiên đối với kẻ trong cuộc mà nói, nhất là một người thông hiểu tính cách của Trọng Sồ như Phúc thì sẽ chẳng bao giờ tin vào hai chữ “tự sát”.

Phúc đưa tay vỗ trán, nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ đeo tay rồi gấp hồ sơ lại. Mặc dù đã từng phá hàng trăm vụ án lớn nhỏ, thế nhưng ông cũng phải thừa nhận rằng, chẳng thể nào tìm ra được sự thật nếu chỉ ngồi đây và đọc một đồng hồ tư liệu trên giấy tờ như thế này. Cái ông cần là được tận mắt chứng kiến hiện trường vụ án, tận tay sờ vào những vật chứng quan trọng, tự mình xét hỏi nghi phạm... chỉ tiếc rằng, đó đều là những việc bất khả thi.

Chính đang trong lúc chìm sâu vào trong dòng suy tưởng, một tiếng chuông điện thoại reo lên làm ông khẽ nhúm mày.

- Alo...

..oOo..

Ngồi thờ người một mình trong phòng, bộ đồng phục màu xanh là phẳng lì, mái tóc dài gọn gàng dưới chiếc mũ rất xinh, nước da và bàn tay trắng mịn, trông Hoài My bóng lộn như một đồng bạc mới bóc tem. Thế nhưng hiện giờ trong lòng cô đang vô cùng hoang mang. Thứ cảm giác bất an và hoảng loạn, nó ngự trị trong đầu óc khiến cô chẳng có tâm trí nào để tiếp tục công việc của mình.

Công việc điều tra đang tiến triển, thân phận tên giết người máu lạnh đã cướp đi mạng sống của năm người đang dần được đưa ra ngoài ánh sáng. Thế nhưng trái lại, Hoài My lúc này không những chẳng cảm thấy hưng phấn chút nào, mà còn vô cùng bất an và lo lắng.

Đã có kết quả sau khi thanh lọc hàng ngàn đầu số điện thoại liên lạc của cả ba người : Trịnh Ngọc Nguyễn, Nguyễn Như Ngọc và Nguyễn Thị Lan. Cuối cùng thì các trinh sát cũng đã tìm được một vài đầu mối: Có hai số máy 09734896xx và 09480900xx thường xuyên liên lạc và gửi tin nhắn với cả hai người Nguyễn Như Ngọc và Nguyễn Thị Lan một thời gian ngắn trước khi án mạng xảy ra. Hiện lính của cô đang tiến hành xác minh chủ nhân của số điện thoại này.

Một người bạn của Nguyễn Như Ngọc mới cho biết, khoảng hai tháng trước khi xảy ra án mạng, Ngọc có tham gia một diễn đàn trên mạng, từ đó có quen biết một người có nick là “Flush”, hình như rất có cảm tình với anh ta. Sau khi Chiến bỏ xuống Vũng Tàu, người đàn ông này thỉnh thoảng lại tới nhà nghỉ Phú An thăm Ngọc một lần, đều là vào thứ bảy.

Hôm Ngọc bị xiết cổ cho đến chết là thứ bảy. Hiện giờ Huy đang cử người trực và theo dõi diễn đàn mạng kia để dò địa chỉ IP của kẻ có nickname “ Flush” đó.

Ngoài ra, sau khi cử trinh sát đi thu thập thông tin tại cao ốc Strynk, công an Hải Phòng đã thu được một tin tức khá hữu ích. Gã thanh niên đội mũ lưỡi trai, mặc áo da, quần kaki đó đã thuê liền hai phòng liền nhau ở tầng bảy suốt bốn ngày trời. Theo như nhận định của Huy thì căn phòng đó chính là địa điểm giấu bắn tốt nhất. Mặc dù không xác định được thân phận của người thanh niên này do chứng minh thư đặt phòng là giả, nhưng nhóm điều tra đã thu được một thông tin cũng rất quan trọng: Chiều mừng chín tháng hai, tại thời điểm xảy ra án mạng, ngay trước vụ chạm trán của Huy, Hoài My và đối tượng tình nghi, có một bà cụ đã bắt gặp gã trên cầu thang bộ. Mặc dù không nhìn rõ mặt nhưng thông qua việc chàng trai cúi xuống giúp bà nhặt đồng hồ rơi vãi, bà cụ đã khẳng định rằng: mu bàn tay trái của người này có một vết sẹo tương đối lớn.

Về những mũi nắm tình hình ở các khu dân cư, nhà nghỉ, nhà trọ để nắm thông tin, chủ nhà nghỉ Cẩm Giang tỉnh Vĩnh Phúc có cho biết: đêm ngày hai mươi chín tháng giêng, có một đôi trai gái đi chiếc ô tô bốn chỗ màu đen đến thuê trọ. Đến rạng sáng, người đàn ông lấy xe chở người phụ nữ đi, nghe nói là đi xuống Sơn Đồng và không thấy quay lại. Theo như lời chủ nhà nghỉ tả lại thì người phụ nữ đó rất có thể là Trịnh Ngọc Nguyễn. Công cuộc điều tra lập tức chuyển sang gã đàn ông đi cùng kia.

Theo như Sơn nhận định, người đàn ông này rất có thể là Hùng Sảnh. Và ngày hôm qua, các điều tra viên đã báo về một thông tin rất hữu ích. Một người bán nước ở Bình Xuyên, Vĩnh Phúc cho biết, trước khi Trịnh Ngọc Nguyễn bị sát hại hai, ba ngày, có một đôi nam nữ vào uống nước, hay nói chuyện về các tụ điểm đánh bạc. Người nữ có ngoại hình rất giống với Trịnh Ngọc Nguyễn, và có nghe thấy chi tiết: người đàn ông quê ở Hải Dương, tên là Long.

Huy sau khi nghe tin báo về thì hồ hởi vô cùng. Anh ta lập tức cho lấy bản danh sách những người có tên Long quê ở Hải Dương trong hồ sơ nghiệp vụ cảnh sát để thanh lọc và điều tra.

Một manh mối quan trọng nữa, trong quá trình xét nghiệm tử thi, người ta đã phát hiện ra một mẩu da rất nhỏ dính trong móng tay phải của Nguyễn Thị Lan, tình nghi là của hung thủ. Việc này không những giúp ích cho công cuộc điều tra, mà còn là một bằng chứng rất hữu ích cho việc định tội hung thủ .

Lúc đầu Hoài My còn ngờ ngợ, song khi nghe Huy tổng kết lại hết những manh mối đang có trong tay, cô liền cảm thấy vô cùng hoang mang. Dưới chân cầu thang cao ốc Strynk, đôi mắt đó, dáng người đó... cô không thể nào nhầm được.

Long..

Cái bắt...

“Không, đây chỉ là một sự trùng hợp, một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi...” Hoài My vớ lấy bản danh sách khách mời tham dự bữa tiệc ở nhà nghỉ Phú An. Không có ai tên Long cả. Tim cô lại dấy lên một niềm hy vọng.

- Alo , anh đấy à, em có chuyện muốn nói với anh..”

- .. Việc gì vậy em?

Nghe được giọng nói thân thuộc ấy, Hoài My thấy lòng nhẹ hẫng. Một tia sáng bỗng vụt qua trong đầu óc cô: Đúng rồi, giờ anh còn đang ở trên Hà Nội, sao có thể liên quan với cái chết của Trần Thị Loan được? Minh đúng là rồi quá hóa lú lẫn rồi. Bà cụ kia có lẽ đã nhìn lầm rồi, mà cũng đâu phải chỉ mình anh có cái bắt đó.

” À, em xin lỗi, em quên mất... giờ em đang ở dưới Hải Phòng, chúng ta..”

” Không sao, vừa lúc anh cũng có chuyện cần nói với em. Đừng lo, anh cũng đang ở dưới Hải Phòng. Tám giờ tối nay ở quán Cafe Như Vân, mình gặp nhau ở đó nhé.”

” Anh..” Hoài My giật người. Cô định nói thêm nhưng tất cả những gì vọng lại ở đầu máy bên kia chỉ là những tiếng tút tút vô cảm.

..oOo..

Sáng sớm ngày mùng mười tháng hai, Phúc đi chuyển xe khách lúc bảy giờ sáng từ Hải Phòng về Hà Nội. Trong suốt quãng đường đi, ông như con kiến ngồi trên chảo lửa. Bà Lâm, hàng xóm kế bên vừa gọi điện cho Phúc hay, bà Quỳnh vợ ông vừa bị tai nạn, vừa từ bệnh viện về. Vừa nghe tin dữ, Phúc đã ngay lập tức bỏ lại công việc của hội từ thiện, bỏ tất cả những vướng bận lại đằng sau lưng, lên xe trở về Hà Nội.

Mặc dù đã điện về mười mấy lần liên tục, và cũng bấy nhiêu lần nhận được câu trả lời rằng tình hình không có gì đáng lo ngại, thế nhưng nỗi bất an và lo lắng trong lòng ông cũng không vì thế mà thuyên giảm đi chút nào.

Bánh xe chưa ngừng hẳn, Phúc đã vội vàng mở cửa lao ra ngoài bắt taxi. Về tới nhà, thấy cửa chính khép hờ, Phúc lao ngay vào rồi ngó qua các phòng hết một lượt. Không có ai cả.

- Quỳnh !!

- Ô, bác về rồi đấy à. Phúc vừa bước lên cầu thang thì đã bắt gặp một người phụ nữ đang đi từ trên xuống. Đó là bà Lâm, hàng xóm ngay cạnh nhà. Tiếng bà lanh lảnh vang lên:

-Cô nhà đang nằm nghỉ trên này. Không có việc gì đâu, chỉ là trật khớp thôi, bác sĩ bảo nghỉ vài ngày là ổn ấy mà.

Phúc khẽ gật đầu rồi bước vội lên lầu hai. Sau lưng ông, tiếng bà Lâm vẫn văng vẳng bên tai:

- Tôi đang nhặt rau trong bếp thì bỗng nghe thấy tiếng kêu từ bên này vọng qua, thế là tắt tả bỏ đấy chạy sang ngay. Tới nơi thì đã thấy chị ấy nằm sóng xoài bất tỉnh dưới lầu một rồi..

Phúc đi vào phòng ngủ của hai vợ chồng. Quỳnh, vợ ông đang nằm đó, mắt nhắm nghiền, bờ môi tái nhợt. Nghe tiếng thở đều đều của vợ, Phúc lúc này mới hạ được tảng đá đè nặng trong lòng.

- Cô ấy vừa mới chợp mắt xong, đừng đánh thức cô ấy dậy làm gì. Ngã từ trên lầu hai xuống mà chỉ bị trật khớp thôi là may lắm rồi. Thôi, tôi về đây.

Sau khi bắt tay và nói lời cảm ơn bà hàng xóm tốt bụng, Phúc lững thững bước về phòng ngủ. Nhìn gương mặt trắng bệch mặt mỗi của vợ, ông bỗng thấy lòng đau nhói.

Vuốt mấy sợi tóc mai lòa xòa trên trán vợ, Phúc hơi nhăn mặt. Mấy ngày nay, vợ ông rõ ràng đã xuống sắc hơn trước rất nhiều. Là bệnh tim tái phát sao? Không phải, tháng trước bác sỹ rõ ràng có nói là chỉ cần uống thuốc đều đặn, ít nhất mấy năm tới cũng sẽ không có vấn đề gì cơ mà.

Phúc đang chìm trong suy tư thì bà Quỳnh đang ngủ bỗng giật mình, hình như vì sự có mặt của ông mà tỉnh dậy. Ánh mắt của bà khi thấy chồng mình thì lập tức rạng rỡ hẳn lên, nhưng nét mặt thì vẫn trắng bệch hết cả lại.

- Thuốc...

- Chờ anh một chút..

Phúc chạy tới chiếc tủ gỗ ở góc phòng, lấy chìa mở ngăn thứ ba, lôi ra một lọ thuốc màu trắng. Ông chạy sang phòng bên rót một cốc nước rồi đỡ vợ dậy, cho bà uống thuốc. Đặt vợ nằm ngay ngắn xuống giường, kéo lại góc chăn, Phúc khẽ thở dài, đang định đứng lên thì bị một bàn tay túm hờ vạt áo giữ lại.

- Mấy vụ án đó..vẫn chưa xong sao?

Bà Quỳnh dường như đã lấy hết dũng khí, cất giọng khó khăn hỏi.

Phúc khẽ gật đầu.

- .. để lại cho cảnh sát bọn họ đi, được không? Dù sao thì... đây cũng đâu phải là việc của anh..

Phúc nhìn vợ đến xuất thần, chậm rãi lắc đầu.

- Em yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Nhìn vẻ mặt cương quyết của chồng, Bà Quỳnh mím môi, khước mắt hơi hồng lên.

- ...Yên tâm? Anh bảo em có thể yên tâm được sao ? Đã bao nhiêu lần anh hứa với mẹ con em là không đâm đầu vào những vụ án nguy hiểm đó nữa, tại sao anh nói mà chẳng giữ lời?

Bà Quỳnh hơi nhੌm người dậy, mặt tái không còn chút máu, lấy tay ôm ngực, mắt nhìn Phúc chằm chằm đợi chờ câu trả lời. Phúc hít một hơi dài, lấy tay vuốt lưng vợ nói:

- Đây là lần cuối cùng. Anh hứa.

Bà Quỳnh ôm ngực ho mãi không dứt. Phúc thấy vậy liền đứng dậy mở tủ tìm thuốc. Vợ ông bị bệnh tim và hen suyễn từ nhỏ, trong nhà lúc nào cũng trữ sẵn thuốc. Lục đến ngăn kéo thứ ba, Phúc mới tìm được lọ thuốc kháng sinh chuyên trị bệnh hen suyễn của vợ mình. Lọ thuốc có vỏ ngoài màu vàng đặt cạnh một cuốn sách mà cái tên bìa của nó đã thu hút sự chú ý của ông gần như ngay lập tức.

Sau khi cho vợ uống thuốc, lại đắp chăn cho bà, nhìn vợ dần chìm vào giấc ngủ, Phúc mới yên tâm đi ra ngoài. Chợt nhớ tới cuốn sách ban nãy, ông quay lại mở ngăn kéo tủ.

Đây là cuốn " Những tên giết người hàng loạt trong lịch sử "(Serial Killers) của Burkhalter Chmelir, một trong những cuốn sách gối đầu giường ưa thích của Phúc. Cầm cuốn sách trong tay, nét mặt của ông lộ vẻ nghi hoặc. Cuốn sách này vẫn còn mới tinh, được bọc nylon cẩn thận, bên cạnh còn có hộp đựng, không lẽ là vợ ông mua làm quà tặng? Phúc ngay lập tức gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu óc. Ông biết Quỳnh, vợ ông không những chẳng thích thú gì mấy thứ này, thậm chí còn ác cảm nữa là đằng khác, chắc chắn không bao giờ có chuyện bà ấy mang những thứ như thế này về nhà.

Phúc tiện tay lật giở trang đầu tiên. Lập tức, một dòng chữ bằng mực đỏ đập thẳng vào mắt khiến gương mặt ông khẽ giật giật.

" Báo thù là một món ăn, tốt nhất nên dọn lúc đã nguội."

-

- Có chuyện gì vậy ?

Bà Quỳnh mở hé cặp mắt mệt mỏi nhìn chồng mình, lúc này đang cầm cuốn sách bìa đỏ trên tay đọc đến xuất thần. Phúc giở cuốn sách ra trước mặt vợ, hỏi với vẻ nghiêm túc:

- Cuốn sách này...ở đâu ra vậy?

Bà Quỳnh giương mắt nhìn cuốn sách bìa đỏ trong tay chồng, mãi một hồi lâu sau như chợt nhớ ra điều gì, hai hàng lông mày nhất thời giãn ra, song ánh mắt lại lộ vẻ chán ghét:

- À, đấy là bưu kiện gửi tới nhà mình hai tuần trước, mừng năm tết thì phải. Em để nó trong ngăn tủ, định đưa cho anh mà quên khuấy đi mất.

- Là ai đưa nó cho em ?

- Em không biết. Trên bưu kiện không đề tên người gửi. Có vấn đề gì sao ? Nhìn nét mặt ngưng trọng của chồng, bà Quỳnh cũng đã lờ mờ đoán ra có điều gì đó không ổn.

- Không có gì..

Phúc đáp với vẻ thất thần. Ông liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thấy vẫn còn sớm thì đứng dậy, nhìn vợ nói với vẻ quan tâm:

- Em ở nhà nghỉ cho khỏe. Anh đi ra ngoài có chút việc. À, thằng Sáu đâu rồi?

- Em cũng không biết. Nó ra ngoài suốt. Cả ngày chả thấy mặt mũi đâu. Không có việc gì thật chứ?

Phúc gương cười ra dấu không có việc gì, đắp chăn cho vợ rồi nhét cuốn sách kia vào cặp, đóng cửa đi xuống lầu. Ông qua nhà bà Lâm hàng xóm nhờ để ý vợ mình rồi lái xe ra cổng.

9. Chương 9: Vén Màn Bí Mật(2)

- Ồ, anh rể.

Trong bóng mờ đang bao phủ phòng giam, cái mùi hăng hắc mà Phúc cảm nhận được mỗi khi bước vào đây có vẻ như càng nặng nề hơn. Khi bước lại gần xà lim, ông thấy Tuyết đang ngồi quay lưng ra cửa, đọc sách tại cái bàn nhỏ. Các song sắt bao quanh trông giống như xương sườn và cái đầu nhỏ thó của Tuyết nổi bật với một màu đen sáng. Trông cô ta bây giờ giống như một con rối gỗ đứng giữa bóng tối của địa ngục vậy.

- Đạo này tần suất có mặt của anh ở đây có vẻ tăng đột biến thì phải. Người ngoài nhìn vào có khi còn tưởng chúng mình là một đôi cũng nên. Tuyết cười hóm hỉnh.

- Tôi đã biết hẳn là ai.

Phúc thậm chí nghe rõ cả hơi thở của chính mình nhưng không một âm thanh nào được phát ra từ phía phòng giam. Sự im lặng này như một luồng gió thoáng.

- Anh rể, anh đã ăn món tim rắn bao giờ chưa?

Phúc khẽ nhú mày.

- Con rắn Hổ Mang lớn sau khi được người ta cắt lìa đầu thì bị dốc ngược lên để cho bao nhiêu máu chảy hết vô bình rượu. Người ta gấp con rắn lại làm đôi, lấy tay nắn nắn bụng nó và rồi... xoẹt một cái, mật và tim rắn được cắt ra. Uống chén rượu có pha máu và mật rắn, cảm nhận trái tim vẫn còn đập nhẹ nhẹ đó trôi tọt vào trong cuống họng.. cái tư vị ấy một khi đã thưởng thức qua thì thực sự khó mà quên được..

- Tôi thì nghĩ nếu muốn thưởng thức lại món ăn đó, điều cô cần phải làm đầu tiên là sớm ra khỏi chỗ này đã.

- Anh rể, từ trước đến nay, thứ gì khiến anh ấn tượng nhất?

- Tôi không có thời gian để nói chuyện phiếm với cô.

- Bình tĩnh nào. Một sự việc khiến anh không thể nào quên chẳng hạn?

Phúc hơi sững người. Những cảnh tượng trong quá khứ không hện mà hiện ra trong đầu ông như một cuốn phim quay chậm.

Trên tấm rèm trắng lay động, những bóng lá cây chạy đi chạy lại. Bên ngoài rèm, tiếng nước róc rách vang lên không dứt. Đây là tiếng nước phun ra khắp phía từ những đường ống di chuyển được đặt trên bãi cỏ xanh của vườn cây sau nhà và tiếng nhỏ giọt xuống từ đám lá cây ngô đồng ngay trước cửa sổ.

Người phụ nữ ngã gục dưới sàn nhà, cả người đầy máu.

- Không biết anh đã từng thấy một chiếc hộp đầy phấn bướm bướm bao giờ chưa ? Em thì có đấy. Một lần, khi còn là đứa trẻ lang thang suốt đầu đường xó chợ, em tìm được một thùng mì tôm nặng nặng trong đáy thùng rác. Anh có lẽ không tưởng tượng cái cảm giác của một đứa bé sắp chết đói đến nơi tìm được đồ ăn nó tuyệt vời như thế nào đâu. Thế nhưng khi thò tay vào bên trong, em đã có gì? Đó là một hộp đựng toàn bướm bướm chết. Những con bướm bướm, chúng bị nhúng vào trong nhựa tổng hợp để làm ra các sản phẩm tầm thường nhất, và người ta táo tợn gọi đó là đồ trang trí. Lúc đó em đã khóc, khóc vì đói, khóc vì tuyệt vọng. Và anh có biết chuyện gì xảy ra tiếp theo không?

Phúc khẽ lắc đầu. Tuyết hào hứng kể tiếp, hai hốc mắt khô khốc giờ long lanh đầy nước:

- Rồi em nghe thấy một tiếng động nhỏ. Đó là một con ngài, nó đang cố chui ra khỏi cái kén để lẩn lộn trong đám xác và phấn bướm bướm. Có rất nhiều phấn bướm trong không khí và nó nhảy múa trong ánh trăng xuyên qua cửa sổ. Anh biết đấy, trong đêm tối, cảnh tượng đó thật sự vô cùng ấn tượng. Em nhìn thấy con bướm đập cánh, nó bay ra cửa sổ, bay đi mất....Một cảnh tượng đẹp tuyệt vời.

Phúc ho khan một tiếng, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

- ...Sao rồi? anh đã tìm ra hẩn rồi à? chúc mừng nhé. Đừng trách em đã không nói cho anh từ sớm, dù sao thì nó cũng đã tin tưởng mà nói tất cả với em...Mà việc đó cũng đâu giúp ích được gì cho công cuộc điều tra.

Phúc không trả lời, vút quyển sách trong tay về phía bàn bên kia. Tuyết lật giở trang đầu tiên, sắc mặt lộ vẻ thích thú:

- Nó vừa gửi cái này cho ông Tuyên ư ? Chà chà.. thế anh đã chuẩn bị đến đâu rồi? chỉ còn có năm ngày nữa thôi, tính cả hôm nay đây nhé.

- Không, là tôi. Hẩn đã gửi nó đến chỗ tôi được gần hai tuần rồi. Chỉ là do một vài nguyên nhân nên tới bây giờ tôi mới phát hiện ra mà thôi. Phúc lắc đầu tram giọng đáp.

- Sao cơ? Anh không nói đùa đấy chứ?

-Tôi không đùa.

-Lạ thật. Gương mặt của Tuyết ánh lên vẻ bất ngờ cùng nghi hoặc:- Chuyện này là sao nhỉ?

- Tạm dừng vấn đề đó ở đây. Rốt cuộc thì cô còn biết những gì nữa? Ai là người đã hạ độc Trọng Sồ?

- Anh hỏi gì vậy. Em đâu phải là cảnh sát. Mà đến cảnh sát có khi cũng chẳng biết câu trả lời nữa là.

- Cô thật sự không biết sao ?

- Em chỉ hứng thú với những cuộc giao dịch mà thôi. Nếu chấp nhận, những điều anh có sẽ không đơn giản chỉ là lời giải cho vụ đầu độc đó đâu. Coi nào, thân phận thực của Hùng Sảnh chẳng hạn? Thế nhưng chúng ta cần có một cuộc giao dịch. Không phải em đã nói điều này với anh từ lần trước rồi hay sao?

Tuyết cười như không cười, neho mắt nhìn Phúc nói.

- Cô muốn gì?

- Em muốn được chuyển về Hải Phòng.

- Về Hải Phòng? Phúc khẽ nhủ mày.

- Đúng vậy. Dù gì thì nửa đời người sau em cũng phải ngồi trong này rồi, ở đâu thì cũng vậy thôi. Em muốn được sống nốt chuỗi ngày còn lại tại nơi mình đã sinh ra và lớn lên. Yêu cầu này không quá đáng chứ? Dù sao mấy ngày qua em cũng đã giúp anh không ít việc...

-.. Chỉ vậy thôi? Phúc đoán đo một lát rồi khẽ thở dài.

-À, xem nào.. đơn giản thôi. Ánh mắt của Tuyết lộ vẻ vui mừng: - Anh có thể kể cho em nghe tiếp câu chuyện lần trước là được. Vì sao anh lại tự chặt ngón cái của mình? Đừng nói dối em, ông anh rể yêu quý.

Sắc mặt của Phúc thoáng lộ vẻ do dự. Sau một hồi cân nhắc, ông khẽ gật đầu.

- Có thể chứ. Em biết anh là một người hào phóng mà.

- Cô biết gì về cái chết của Trọng ? Ai đã giết ông ta?

Phúc ho khan một tiếng rồi đi thẳng vào chủ đề chính.

- Đó là một vụ tự sát. Không phải cảnh sát đã kết luận như vậy sao?

- Đó là kết luận của cảnh sát. Phúc lạnh lung đáp:- Ai đã bỏ Strychnin vào chén thuốc của ông ta?

- Ai đó đã bỏ Strychnin vào bia chẳng? Một việc mà bất cứ vị khách nào trong bữa tiệc ngày hôm đó đều có thể làm được. Tuyết gợi ý.

- Strychnin có một vị đắng rất đặc trưng. Việc trộn chung nó với một đồ uống thông dụng như bia, rượu hay trà mà không để người khác phát hiện ra khi nếm thử là tương đối khó. Trọng” Sồ” là người như thế nào? Hẳn cô cũng biết, đó là một người có khứu giác và vị giác cực kỳ nhạy bén. Một người từng đuổi việc năm vị đầu bếp vì những lỗi nhỏ như hạt đậu, một người nổi tiếng với vị giác nhạy bén như thế có thể không phát hiện ra sự lạ trong đồ uống của mình sao ? Điều đó là hoàn toàn không thể.

- Theo như những gì mà em biết về ông ta thì đúng là không thể.

Tuyệt gật đầu về đồng tình.

- Em không biết chính xác ai là kẻ thủ ác, song có thể gợi ý cho anh về nguồn gốc của lượng Strychnin kia .. Anh rể, anh không cảm thấy lời dặn “ không được lác bình thuốc” đó có chỗ nào bất thường sao? Nếu như em ột ít Brom vào thì sao nhỉ?

Phúc hơi nhú mồm, nét mặt nhất thời ngưng trọng hẳn lên. Trực giác của một vị đại tá hai mươi lăm năm trong nghề cho ông biết, đây là tất cả những gì mình cần.

- Vậy còn .. thân phận của Trần Đức Hùng thì sao?

-Đừng quên mình vừa hứa gì nhé, anh rể. Người đặt câu hỏi bây giờ là em. Chuyện gì xảy ra với ngón cái của anh vậy?

- Để sau đi, nghe này, bây giờ tôi..

- Em đang nghe anh đây, anh rể. Thứ nhất, chuyện gì đã xảy ra với ngón tay cái của anh? Thứ hai, việc này sao lại liên quan đến chị em?

- ..

Phúc nhú mồm nhìn bàn tay phải của mình, cất giọng lạnh lùng:

-Mỗi khi lại gần sợi bạc, ngón cái của tôi lại không ngừng rung lên. Mỗi lần như thế, tôi lại không tài nào kìm được ham muốn nhảy vào ăn thua.

- Và anh chặt nó đi?

- Đúng. Đó là lý do tôi tự tay chặt nó đi. Chỉ có vậy thôi.

- Ồ... vậy sao nó lại liên quan đến cái chết của chị em?

- ..Đó là một buổi chiều tháng ba. Như thường lệ, tôi trở về sau một trận thua chấy túi. Tôi cãi nhau với chị cô. Trong cơn tức giận, tôi đã bóp cổ cô ấy.

- Trời! vậy ra chính anh đã.. em tưởng chị ấy tự sát?

-Đúng vậy. Cô ấy đã cắt cổ tay tự sát.. ngay sau khi tôi bỏ đi với số tiền dành dụm nhỏ bé của cô ấy.

-Và anh đã đoạn tuyệt với bài bạc từ khi ấy?

Sự im lặng thay thế cho câu trả lời.

-Anh đã làm gì sau đó?

-Tuyên đã khuyên tôi nhập ngũ cùng cậu ấy. Về sau thì cô cũng biết rồi đấy.

-Bây giờ thì em đã hiểu, lý do vì sao anh lại quyết liệt trong việc truy quét tập đoàn Trọng Sồ, Hằng Diệp đến như vậy. Tuyệt khê gặt gù.

- Cô hài lòng rồi chứ? Bây giờ đến lượt tôi đặt câu hỏi. Hãy nói cho tôi biết thân phận thực của Trần Đức Hùng.

-Anh có biết trong kinh thánh, bộ bài tây có ý nghĩa như thế nào không? Ví dụ như 52 lá bài tương ứng với 52 tuần trong năm, cơ, rô, bích, tép tương ứng với bốn mùa:xuân, hạ, thu, đông..

-Trở về chủ đề chính đi. Phúc nóng ruột hỏi.

- .. Em không biết.

Tuyết lắc đầu đáp.

- Cô

Phúc có cảm giác như mình đang bị đem ra làm trò đùa.

- Được rồi, mặc dù không biết chính xác, thế nhưng nếu như suy luận của em là đúng... thì việc xác nhận cũng chẳng có gì là khó khăn.

Phúc nghe vậy thì mới bình tĩnh lại, lạnh lùng nói:

- Tốt thôi. Nếu như đó là sai thì cô có thể quên cuộc giao dịch ban nãy được rồi đó.

- Làm gì mà nóng thế? Anh rể. Yên tâm đi, cứ tin ở em. Mà thực ra, em cũng chỉ vừa mới tìm ra điều đó được vài phút mà thôi.

Tuyết nheo mắt nhìn cuốn sách trong tay Phúc, mỉm cười nói.

- Là vì nó?

Phúc nhú mày nhìn cuốn sách trong tay mình.

- Anh rể, anh có còn nhớ lá thư mà Hùng Sảnh gửi tới sở cảnh sát một tháng trước không?

Phúc khẽ gật đầu.

- Còn một tờ giấy A4 kỳ quái nữa.

- Lá thư đó được đưa tới ngay sau cái chết của Nguyễn Như Ngọc. Anh nghĩ đó có phải là một sự việc ngẫu nhiên không?

- Lúc đó hắn ta đang muốn mô phỏng theo cách thức gây án của Zodiac - kẻ sát nhân hoàng đạo. Có gì là khó hiểu?

- Vấn đề là ở đó. Anh hãy cố nhớ lại xem, những bức thư của Zodiac có điểm gì đặc biệt?

- Ý của cô là ...Hai mắt của Phúc nhú chặt lại.

- Đúng vậy.

Tuyết gật đầu rồi chậm rãi nói tiếp:

- Chắc anh cũng biết, những tên sát nhân liên hoàn mà hắn chọn để mô phỏng đó chẳng có kẻ nào là bình thường cả. Zodiac cũng không ngoại lệ. Ngoài giết người ra, tên này còn có sở thích là gửi những lá thư kèm theo ký hiệu quái dị đến cho cơ quan điều tra và rêu rao rằng, chỉ cần giải mã được những ký hiệu đó thì cảnh sát sẽ tóm cổ được hắn ta. Anh biết điều đó chứ?

- Vậy... tờ giấy kia.. chính là một đoạn mật mã?

Phúc nhớ tới tờ giấy A4 in bằng chữ cái Alphabet kia, đầu nhất thời ong ong hết cả lên. Không thể không thừa nhận, ông đã quá cái tuổi hào hứng với mấy cái trò như thế này từ lâu lắm rồi.

- Không, nó cùng lắm cũng chỉ là một nửa của bản mật mã đó mà thôi. Một nửa còn lại...đang nằm trong tay anh kia.

Phúc nhìn cuốn sách trong tay với vẻ nghi hoặc. Ông đã xem xét rất kỹ nó trên đường tới đây. Trong cuốn sách này, ngoài một lời khiêu chiến in ở ngay tờ đầu tiên ra và năm vụ án được người khác cố ý gạch chân bằng bút đỏ lần lượt là: " Green River"; " Boy In The Box"; "Zodiac"; "Jack The Ripper" và " Black Dahlia" ra thì cũng chẳng có gì là đặc biệt cả.

Dù là kẻ ngốc đi chăng nữa thì cũng hiểu, năm vụ án đc đánh số từ một đến năm này là tương ứng với năm vụ án liên tiếp vừa xảy ra trong thời gian vừa qua, trong đó chỉ có " Black Dahlia" do điều kiện khách quan không cho phép, Hùng Sảnh đã buộc phải từ bỏ ý đồ mô phỏng của mình.

Chẳng lẽ hắn ngay từ đầu đã cố tình xây dựng một đoạn mật mã để thách thức cảnh sát tìm ra thân phận của mình .. giống như Zodiac đã làm làm cách đây hơn nửa thế kỷ? Hùng Sảnh đã dày công bố trí tất cả những việc đó.. chỉ để khiến việc mô phỏng vụ án thứ hai trở nên thực sự hoàn hảo thôi sao?

- Trò trẻ con này tất nhiên chẳng thể là bằng cớ đưa ra trước tòa. Thế nhưng chỉ cần xác định được kẻ nào là "Trần Đức Hùng", cảnh sát các anh sẽ có một ngàn lẻ một cách để đưa hắn vào tù, đúng không nào? Ra tay năm lần liên tiếp ở năm địa điểm khác nhau, trừ phi hắn biết thuật phân thân hoặc có đồng phạm ra thì thế nào cũng bị nắm thóp, vấn đề chỉ là nhanh hay chậm mà thôi. Anh nghĩ hắn có đồng phạm hay là không?

- Cách thức gây án rất tỉ mỉ và cẩn thận...không giống như của hai người khác nhau. Thế nhưng...cái thứ mật mã này...

- Ha ha, anh yên tâm đi. Tuyệt khê nhún vai : - Nói thực, cái này cũng không đến nỗi phức tạp lắm đâu, ngược lại còn rất đơn giản là đằng khác...

Nhìn ánh mắt đã có phần mất kiên nhẫn của Phúc, Tuyết mới bắt đầu thu lại bộ dạng tươi cười của mình, nói tiếp :

- Đầu tiên, anh có nhận xét gì về năm vụ án mà Hùng Sảnh đã chọn lựa để mô phỏng, có vụ nào khác với những vụ còn lại hay không?

Phúc dường như đã chuẩn bị từ trước, không cần suy nghĩ mà đáp luôn:

- Có phải là.." Green River" không ?

- Quả không hổ là" người đặc biệt". Đúng, đó chính là " Green River".

- Trước đây em vẫn ngỡ ngợ, hôm nay xem cuốn sách trên tay anh thì mới nhất thời hiểu ra. Cả bốn vụ án còn lại, trừ " Green River" ra thì đều là những vụ án lịch sử không có lời giải. Cho tới tận ngày nay, người ta vẫn hoàn toàn bất lực trong việc xác định danh tính hung thủ gây ra những vụ án đó. Thế nhưng " Green River" thì lại khác, hung thủ của nó đã đc đưa ra ngoài ánh sáng, đó là Gary Ridway. Đây chính là vụ án có điểm khác biệt lớn nhất so với bốn vụ còn lại. Thực ra chính hung thủ cũng đã từng ngầm nhắc tới nó qua bức thư gửi tới sở cảnh sát cho các ngài. Rõ ràng, chìa khóa giải bức mật thư này có một nửa là nằm trên vụ án đó, vấn đề là, có ai nhận ra hay là không thôi.

- Vậy thì...

- Chờ đã, anh rể. "Green River- Gary Ridway", anh có nhận ra điều gì tương đồng giữa chúng không?

"Green River- Gary Ridway", "Green River- Gary Ridway".. Phúc khê lẩm bẩm, gương mặt dần chuyển sang màu đỏ rực. Hít một hơi dài đầy vẻ khó nhọc, Phúc khê lẩm bẩm:

- Tờ giấy đó...chẳng lẽ...

Tuyết cầm chiếc thẻ có khắc mã số đeo trên cổ mình giơ lên hươ hươ trước mặt Phúc hé miệng cười tươi.

- Chỉ cần một dãy số là đủ, có phải không, ngài đại tá?

Phúc cầm cuốn sách dút vào trong cặp rồi vội vàng đứng dậy. Chợt ông khựng người lại trong một khoảnh khắc. Có tiếng chuông điện thoại vang lên. Là của Huy. Vừa nghe, khuôn mặt của Phúc vừa không ngừng biến sắc. Ông cúp máy rồi rảo bước đi ra cửa.

Bên trong cánh cửa phòng giam, Tuyết ngồi ngây người như khúc gỗ, mặt cách tường ba mươi phân. Trước mặt cô là một người đàn ông nhỏ con tròn trịa đang làm công việc lau chùi sàn nhà như thường lệ.

Tuyết vẫn đang chìm đắm trong những suy tưởng của mình, thứ giúp cô tiêu khiển và giải trí trong suốt quãng thời gian nhàm chán ngồi trong tù. Trong suy nghĩ của cô, bốn bức tường xung quanh hoàn toàn không tồn tại và Tuyết hoàn toàn tự do.

Cái thế giới nội tâm của Tuyết chứa đầy lòng tham và dục vọng, nhưng lại quá nghèo nàn về trách nhiệm và tình cảm. Cô đang thích thú suy nghĩ về kế hoạch của mình, cái cách mà cô cho là có một không hai.

Và lúc này đây, cô như trở lại cái ngày cách đây ba tháng, khi mà thằng cháu hờ gọi Tuyết là dì ấy tới và hỏi ý kiến mình:

“ Cháu đã quyết định rồi. Cháu cũng chẳng còn gì trên đời để lưu luyến nữa. Tất cả chỉ là một màu tăm tối. Thế nhưng trước khi chết, cháu sẽ lỗi tất cả bọn chúng đi theo. Tất cả bọn chúng đều đáng nhận kết cục ấy. Không một ai là ngoại lệ.”

Thực ra khi biết tin Hùng đang mắc ung thư giai đoạn cuối, Tuyết cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Một thằng đàn ông từng không có mục đích sống và chìm đắm bên nàng tiên nâu suốt sáu năm trời, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Số phận đã mang Trọng Sồ và Hằng Diệp tới với trọng trách cứu rỗi cuộc đời nó, rồi Phúc tới và bắt còng cô ấy đi. Ấu cũng là hai chữ “số phận”.

Sinh ra đã thiếu đi bàn tay mẹ chăm sóc, bố thì ngày đêm thấp từng từng chuyến hàng trắng vận chuyển qua ngã ba biên giới Việt- Lào, cả năm chỉ gặp nhau được một hai lần, tuổi thơ của Hùng gắn liền với những kèo xóc đĩa, những sợi bạc thâu đêm suốt sáng trong vùng. Cái tên Hùng Sảnh, tay kỳ bèo số một trong giới cờ bạc Sài Gòn cũng ra đời từ đó.

Lần đầu tiên Hùng gặp Phúc là khi vị đại tá đó mang người tới bắt bố mình đi, từ đó vĩnh viễn không quay trở lại nữa. Người cha trong mắt chỉ có tiền đã chết rục xương trong tù sau đó mấy năm thực ra cũng chẳng khiến Hùng bận tâm nhiều cho lắm. Kể cả vị đại tá đó, có lẽ Hùng cũng chẳng thể nhớ được cái tên Phúc ấy lâu đến thế nếu như ông ta không mang hấn vào trại giáo dưỡng gần ba năm trời.

Rời trại, Hùng lại tiếp tục ngựa quen đường cũ. Sau một thời gian lân la khắp các sợi bạc lớn nhỏ ở Sài Gòn, Hùng mở một sợi nhỏ trong vùng, dựa vào ngón nghề thông thạo nhất của mình để kiếm sống. Sáu tháng sau, hấn lại bị Phúc tóm một lần nữa, lần này hấn phải bóc liên ba cuốn lịch.

Sau khi ra tù, hấn tìm được một thú vui mới. Đó là ma túy. Và có lẽ hấn đã tự đốt cháy nốt phần còn lại của cuộc đời mình bên nàng tiên nâu nếu như không gặp được Trọng Sồ. Có thể nói, chính Trọng Sồ và Hằng Diệp đã cứu hấn lên từ đồng bùn đen.

“ Bố mẹ cháu đã làm sai ở chỗ nào? Dì biết đấy, nếu không có hai người họ, người dân đất Cảng còn phải chịu đựng bọn Mạnh Hải và Tuấn Tĩnh đến khi nào nữa. Trông chờ vào cảnh sát ư? Bọn họ ở đâu vào lúc đó? Ở đâu?”

Với tình trạng “cờ bạc hóa toàn xã hội” như hiện nay: xổ số, bốc số, cá độ, bài bạc, nguy hại nhất là số đề và cá độ bóng đá, tất cả len lỏi đến tận ngõ, mọi thành phần xã hội đều dễ dàng tham gia. Bố mẹ cháu, họ chỉ có một tâm nguyện duy nhất trong đời, đó là theo đuổi và xây dựng con đường cờ bạc đỏ đen có tổ chức, tập trung, có kiểm soát, có thu thuế như các sòng bạc hợp pháp ở nước ngoài hơn là lối cờ bạc số đề, cá độ rủi ro cho người chơi về mọi mặt. Điều đó có gì là sai?

Hãy nghĩ thử xem, thay vì chảy ra nước ngoài sau đêm cuối tuần của các giải bóng đá, chảy vào két sắt của các chủ sòng bạc người Campuchia, nếu lượng tiền này đi vào các casino của chúng ta rồi được thu lại nhờ nguồn thuế nhà nước thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Casino sẽ góp phần cho du lịch phát triển, đóng góp một phần ngân sách chính phủ, thu hút đầu tư, tạo ra vô số việc làm cho người lao động...

Bản chất của mọi hoạt động kinh tế thực ra đều là đánh bài đúng nghĩa, chỉ khác nhau ở luật chơi và xác suất thắng mà thôi. Và cờ bạc sẽ còn theo con người ta cho đến cuối đời. Và khi chúng ta bắt buộc phải chấp nhận cờ bạc như là một phần tất yếu, các luật chơi phải được áp dụng một cách triệt để để chống những hành vi gian lận. Bố mẹ cháu, bọn họ chỉ muốn thay đổi cái thực trạng đó, đưa cờ bạc về đúng nghĩa may rủi của nó mà thôi. Thế nhưng cũng giống như bao người có ý định đi trước lịch sử, bọn họ rốt cuộc cũng chỉ là những con thiêu thân tự lao đầu vào lửa...

Và những lời nói cuối cùng mà Hùng Sảnh đã nói với cô: ” Chỉ tiếc là bây giờ cháu đã không còn đủ sức lực và thời gian để để thực hiện nguyện vọng của hai người họ nữa. Nhưng cháu còn đủ thời gian để kéo một vài người cùng xuống bùn đen.”

“ Thật là viễn vông”

Thú thật là khi nghe cái ý tưởng điên rồ ấy, Tuyết chỉ muốn cười to một trận. Việc đầu tư vào sòng bài, mở và kinh doanh casino công khai sẽ đem lại lợi ích cho nền kinh tế, chính phủ thu dc thuế, giải quyết nạn

thất nghiệp, thúc đẩy ngành du lịch phát triển, hạn chế nguồn tiền trong nước tuồn ra ngoài... tuy nhiên yếu tố quyết định cuối cùng vẫn là chính phủ, là con người, là quan niệm xã hội. Chỉ họ muốn mà được sao? Thật nực cười. Mà thực ra thì Tuyết cũng thừa hiểu, đó chỉ là tấm bình phong che đậy cho việc kiểm soát của đôi vợ chồng tham lam này mà thôi.

Thế nhưng Tuyết cũng biết rằng, không thể đem lý lẽ ra thuyết phục một thằng điên quá mù quáng tin vào lý tưởng của mình.

Chỉ có một hạt sạn nhỏ trong chuyện này, một điều khiến cô nhầm lẫn, đó là danh tính vị “ đại tá” mà Hùng nhắc tới trong kế hoạch trả thù của mình. Có vẻ như Trọng Sồ vẫn chưa nói với nó tất cả sự thật. Tuyết khẽ nhún vai, thực ra điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì nghiêm trọng tới kế hoạch của cô cả. Là ai đi nữa thì cũng vậy mà thôi.

Tuyết vẫn nhớ rõ mồn một và nhiều điều khác nữa. Cô mỉm cười khi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp hẳn, đứa cháu hờ gọi mình bằng dì ấy. Một đôi mắt luôn tràn đầy quyết tâm cùng nhiệt huyết. Đó là một kỷ niệm luôn luôn sống động trong tâm trí cô.

Phải chăng chỉ là kỷ niệm của năm năm về trước? Không, Nó dường như là mãi mãi.

..oOo..

Hôm nay chắc chắn là một trong những ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời Hoài My. Những mảnh ghép của sự thật cứ lần lượt tra tấn cô, làm cô rối trí, lo âu và sầu muộn.

Màn đêm tĩnh mịch buông xuống. Thế nhưng dường như mọi cảnh đẹp trên thế gian giờ này cũng chẳng thể mang lại cho Hoài My một khoảnh khắc khuây khoả ngắn ngủi khi đứng trước chuỗi phiền muộn triền miên của số phận. Thật vậy, đứng thẫn thờ một lúc lâu bên vệ đường, đầu óc trống không, mắt nhắm nhắm nhìn vào bóng tối, tâm trí cô dù chẳng muốn, song vẫn phải quay lại với những suy nghĩ day dứt không nguôi và một nỗi bất an đè nặng trong lòng.

Chiêm nghiệm sự thật kinh người ấy một cách thận trọng giống như một kẻ khiếp sợ nhìn con mãnh thú đang lăm le nhảy xổ vào xác mình vào bất cứ lúc nào, Hoài My như con rối gỗ bước sang đường. Một chiếc xe taxi đỗ lại, cô lật đật bước lên.

Lê những bước chân nặng nề vào quán, Hoài My chọn một bàn gần cửa sổ. Cơn giông tràn vào thành phố từ chập tối. Tắt ánh mặt trời là nhiệt độ hạ xuống đột ngột. Khi cơn giông ập tới, nhiệt độ còn xuống nữa. Không khí khô đến khó thở. Từ trong nhà nhìn ra chỉ thấy trời đất trắng bệch một màu bạc xỉn của bụi. Gió quyen chúng quẩn quanh trên mặt đường, xếp thành từng đống ở chân tường. Một vài chiếc xe tải lạc lõng chạy qua, bụi trắng cuộn cuộn dưới gầm xe.

Tì tay trên bàn, Hoài My bồn thần nhìn ra những ngọn đèn đường vàng ệch trong bóng tối mà rùng mình cảm thấy trước chiều dài ghê gớm của một đêm mất ngủ.

Phía bên kia nỗi nhớ là gì ?

Là cánh đồng hoa vàng ghi dấu những bước chân đang hướng về phía chân trời.

Là bờ môi ngọt ngào lướt qua với những hoang mang của tiếng chuông đồng hồ báo hiệu thời gian sắp đến.

Những hồi ức tràn ngập lòng cô. Hồi ức về người đàn ông đã yêu thương và áp ụ cô. Một người đàn ông đáng để tin cậy, người đàn ông của cuộc đời cô. Và cũng chính người đàn ông đó đã lừa dối cô suốt nửa năm trời.

Không có anh, cô sẽ ra sao ? Câu trả lời là không sao cả. Dĩ nhiên là có anh hay vắng anh mãi mãi thì cô vẫn sẽ sống, vẫn làm việc, vẫn đọc sách, vẫn yêu cuộc sống và biết ơn đời. Cô sẽ vẫn duyên dáng, vẫn thông minh, vẫn vươn lên và tiếp tục theo đuổi những ước mơ của mình.

Đặt tay mình trong tay anh, cô là đứa trẻ để anh yêu thương, nuông chiều và che chở. Buông tay anh rồi, cô sẽ trở lại là đứa con gái bướng bỉnh, ngạo nghễ, một cô gái luôn ngẩng cao đầu mà bước. Có anh hay

không thì đời cô vẫn vậy, sẽ vẫn hối hả bước về phía trước, với những đam mê sống và những khao khát vươn lên của mình...

Khẽ đưa tay lên gạt nước mắt, bờ mi của Hoài My giờ đã nhòe lệ.

Mọi chuyện... nếu đơn giản được như vậy thì thật tốt..

" Đưa tay cho anh " ...

Cái nắm tay sẽ sàng đầu tiên của mấy năm về trước đó vẫn còn làm đau cô.

Cô vẫn nhớ như in, mình đã hoảng sợ như thế nào trong cái ngày anh vì cô mà hứng nhát dao định mệnh ấy.

Rồi cái cảm giác vui sướng từ tận đáy lòng, những giọt nước mắt hạnh phúc khi biết anh không sao ..

Cô đã phải cảm ơn trời Phật phù hộ, vì bộ bài đó đã cứu anh một mạng.

Để rồi hôm nay

Ngẩng mặt nhìn người đàn ông đang bước về phía này, ánh mắt của Hoài My lộ vẻ xót xa.

- Xin lỗi, anh có chút việc nên đến muộn...

-

- Em mệt à?

-

- Em gầy đi đấy .

Hoài My ngẩng đầu lên nhìn anh. Cặp mắt cô trong suốt như gương.

- Không phải anh nói rằng có việc cần nói với em sao? Anh nói trước đi.

Long khẽ nhún mày.

- Được.

- Hôm nay anh hẹn em ra đây vì một việc, một việc rất quan trọng.

Long nghiêm trang nhìn thẳng vào mắt người yêu, nói với giọng chân thành:

- Hãy đi với anh.

Gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ khó hiểu. Long nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, gần giọng:

- Hãy đi khỏi đây cùng anh, được chứ?

- Anh .. có ý gì ? Hoài My lạnh lùng rút tay ra.

- Em và anh, chúng ta sẽ rời khỏi đây. Chúng ta sẽ sang Mỹ, sống một cuộc sống của riêng hai chúng ta.

Long nhìn sâu vào mắt cô, chậm chậm nói với vẻ dứt khoát.

- Anh.. sao có thể?

- Sao lại không thể ? Em đừng lo. Anh có rất nhiều tiền, số tiền đó chúng ta có tiêu đến cuối đời cũng không hết. Anh cũng đã sắp xếp chu toàn tất cả mọi việc rồi. Chỉ cần em gật đầu, chúng ta sẽ có tất cả.

- Xin đừng từ chối anh... anh cần em.

Long dang tay ôm Hoài My vào lòng, nhưng bị cô dùng sức đẩy ra.

- Anh điên rồi.

- Anh không điên.

Long gào lên.

- Em cũng đã thấy thái độ của ba em rồi đó. Ông ta sẽ không đời nào chấp nhận chuyện của hai chúng ta.. không đời nào! Em hiểu chứ? Bây giờ em có hai lựa chọn...một là theo anh sang Mỹ, hai là ...

- Là gì ?

- Chia tay.

Long khẽ cắn môi.

- ... Thực ra anh đã muốn nói hai chữ đó với em từ lâu rồi...nhưng bây giờ anh mới nhận ra một điều, đó là anh không thể sống mà không có em. Hoài My, hãy đi với anh!

- Được, nhưng trước hết, anh phải trả lời thật lòng với em.

- Em hỏi đi.

Ánh mắt của Long ánh lên vẻ mừng rỡ.

- Anh có liên quan tới cái chết của Trần Thị Loan không?

Gương mặt của Long nhất thời cứng lại.

- Hãy nói thật với em đi.

Hoài My nghiêng răng nhìn Long gằn giọng.

Im lặng.

-Vết thương trên vai phải của anh, đã lành chưa?

- Em... biết tất cả rồi ?

Nét mặt của Long nhất thời lạnh như sương.

Gương mặt Hoài My trắng bệch hết cả lại. Cô gần như ngạt thở, run run chỉ tay về phía anh.

- Mọi chuyện... tất cả mọi chuyện.. đều là do anh làm .. thật sao?

- Em biết từ khi đó ? Lúc chạm mặt anh ở chân cầu thang?

- Hãy trả lời câu hỏi của em.

- Chẳng trách..

Long khẽ cười, nụ cười có phần tang thương.

- Vậy ra... em tới đây là để bắt anh?

Hoài My bặm môi nhìn anh.

- Nói cho em biết..vì sao?

- Chẳng vì sao cả... bọn họ xứng đáng có kết cục như vậy. Lý do đó đã đủ chưa?

- Và anh giết bọn họ?

Yên lặng.

- Hoài My, bây giờ vẫn còn kịp, chỉ cần em đồng ý...

- Đủ rồi!

Hoài My đứng bật dậy, găm lên như một con thú hoang bị thương.

- Bọn họ có thù với anh, anh giết bọn họ. Được, em không quan tâm. Vậy còn Phương? Cô ấy có thù oán gì với anh? Tại sao anh lại xuống tay với cô ấy? Tại sao? Tại sao?

- Đó là lỗi của cô ta. Nếu cô ta không xuất hiện ở đó đúng vào lúc ấy, nếu cô ta không nhận ra anh.. thì mọi chuyện đã khác.

- Ngụy biện!

Hoài My hét lên. Nhất thời, tất cả khách trong quán đều giương ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía hai người.

-

- Anh chỉ muốn nghe chính miệng em nói một câu thôi.. Em có đi với anh không?

-

- Bỏ đi.

Long rút tiền để lên mặt bàn rồi đứng dậy quay lưng đi.

- Đứng lại !

- Nguyễn Hoàng Long, không, Trần Đức Hùng... anh đã bị bắt!

10. Chương 10: Sự Thật Muộn Màng

-Em muốn bắn anh?

-Đứng yên! Nếu anh động đây hoặc tiến lên thêm một bước nữa thì đừng trách.

Hoài My bặm môi, khẩu súng ngắn trong tay chĩa thẳng vào người đàn ông trước mặt. Bây giờ đứng trước mặt cô không phải là Nguyễn Hoàng Long của ngày trước nữa, mà là tên sát nhân máu lạnh đã giết chết năm mạng người.

-Tùy em thôi.

- Anh, anh...

Hoài My thấy Hùng vẫn bước tiếp, không coi lời đe dọa của mình vào đâu thì nét mặt lộ vẻ khó coi.

Bắn hay là không?

- Chị đứng yên..chỉ cần chị hơi nhích người thôi là tôi bắn đó.

Hoài My khẽ giật mình. Tiếng nói ấy phát ra ngay bên hông cô.

Đó là một cô gái có mái tóc màu vàng dài chấm đất, mặc chiếc váy liền áo màu xanh nhạt vẻ quý phái, dáng người thon gọn, đeo kính đen. Cô ta ngồi bàn bên phải Hoài My, trên đùi là chiếc túi xách màu nâu sẫm. Một tay cô ta để dưới túi.

- Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi.

Cô gái đeo kính nói bằng giọng vừa đủ để Hoài My có thể nghe thấy. Cùng lúc đó, chiếc túi trên đùi cô ta liên tục phát ra những tiếng lách cách.

- Chị nghe rõ rồi chứ? Đó là âm thanh va chạm của khẩu súng với những vật trong túi xách đấy. Nếu bây giờ tôi nổ súng vào chị, chắc chắn ở đây sẽ trở nên hỗn loạn. Sẽ không ai biết tôi là người nổ súng. Tôi có thể thông thả rời khỏi hiện trường mà chẳng bị bất kỳ ai ngăn cản.

-... còn chị, nếu chị cầm súng bắn vào tôi trước, tôi được quyền bắn chị vì lý do tự vệ. Ha ha ha, đằng nào thì cũng chết, tôi cũng không cần cái mạng này của mình từ lâu lắm rồi.

- Cô..

- Tạm biệt..

Chống một tay xuống thành ghế, bằng một cú lộn người nhanh như cắt, Hoài My nhanh chóng áp sát cô gái tóc vàng. Một tay giật lấy chiếc túi xách, một tay chìa súng vào đầu đối phương, cô vừa thở hổn hển vừa nói:

- Cô xem thường tôi quá đấy. Đừng tưởng là người nước ngoài thì sẽ có ngoại lệ nhé.. theo tôi về đồn!

- Chị nói gì lạ vậy?

- Cô đừng giả vờ. Chẳng phải cô vừa mới dùng khẩu súng giấu trong túi xách uy hiếp tôi sao? Dùng súng uy hiếp người đang thi hành công vụ, nhiều đó không đủ để tôi dẫn cô về đồn cảnh sát sao?

- Giấu súng trong túi?

Hoài My tức giận giật lấy chiếc túi xách trên đùi cô ta rồi dốc ngược xuống đất. Thế nhưng bên trong ngoài một vài quyển sách, mấy hộp trang điểm và một cây kéo ra thì chẳng còn gì khác cả.

- Cô...Hoài My nhất thời ghen giông.

- Chị lạ thật, bỗng dưng nhảy vào đây nói chuyện chém giết... Cô gái tóc vàng gỡ kính xuống, mỉm cười nhìn Hoài My nói với vẻ thản nhiên.

- Cô.. vừa nãy cô đã nói những gì? Giờ định chối sao?

- Ha.. chắc chị nhầm rồi.

Cô gái tóc vàng nhặt một cuốn vở rơi trên mặt đất lên, cười mỉm chỉ nói:

- Đó là lời thoại trong kịch bản này đây. Lúc nãy tôi mới tập diễn thử một đoạn trong này.. không lẽ chị cũng cấm?

Hoài My thất thần nhìn cuốn tập bên ngoài có ghi hai chữ “Kịch Bản”, phía trên là ” Trường Cao Đẳng Sân Khấu”, cổ họng đắng nghét. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô vội vàng nhìn ra cửa.

Đúng như những gì cô nghĩ, Hùng đã biến mất từ lúc nào.

- Tôi đi được rồi chứ?

- Khoan đã!

Cô gái tóc vàng ngồi xuống thu dọn đồ đạc rơi vãi vào trong túi, thấy Hoài My có ý cản lại thì khẽ nhăn mặt:

- Tôi có phạm tội gì đâu mà bị cảnh sát chặn hỏi thế này? Đây là tôi còn chưa tính toán với chị việc vừa nãy chị dùng súng uy hiếp dân thường đấy nhé.

- Cô..

Hoài My nhất thời cứng lưỡi. Hậm hực nhìn theo bóng lưng kia cho đến khi khuất hẳn sau cánh cửa tiệm, cô mới chợt nhận ra một điều.

Đến bây giờ cô vẫn hoàn toàn chẳng hiểu gì về anh.

..o0o..

- Phó cục trưởng, người hẹn gặp ngài đã đến.

- Dẫn anh ta vào phòng riêng chờ tôi.

- Dạ.

Thu xếp đồ đạc tài liệu trên bàn, đại tá Tuyên chậm rãi đứng dậy đi tới phòng riêng, nơi chuyên tiếp đón những vị khách đặc biệt của mình.

- Chào anh.

Người đàn ông ngồi trong phòng thấy ông Tuyên bước vào thì liền đứng dậy mỉm cười, nhưng đổi lại chỉ là một cái nhìn đầy vẻ bất thiện. Người đàn ông đó là Huỳnh Đức Bình. Đại tá Tuyên khẽ hừm một tiếng rất nhỏ bằng giọng mũi:

- Mọi chuyện không phải đã nói hết qua điện thoại rồi sao, anh còn lên tận đây tìm tôi làm gì nữa?
- Ồ không, thực ra cũng chẳng có gì cả. Em chuyển này lên Hà Nội có việc, tiện đường ghé qua thăm anh thôi.

Huỳnh Đức Bình nhún vai nói với vẻ bình thản. Đại tá Tuyên nghe vậy thì nét mặt lộ vẻ khó coi:

- Cậu có điên không? Không biết tình hình bây giờ đang nhạy cảm như thế nào à?

Huỳnh Đức Bình khẽ hừ một tiếng, nói với giọng bất cần:

- Em tự biết mình đang làm những gì, không cần anh phải quan tâm. Nói tới đây mới nhớ, hình như ông bạn của anh mới đánh hơi ra cái gì rồi thì phải...

Đại tá Tuyên khẽ phát tay:

- Không thể có chuyện đó. Ông ta chỉ hiếu kỳ về cái chết của Trọng Sồ mà thôi. Mà cũng chẳng còn gì cho ông ta tìm nữa đâu.

Huỳnh Đức Bình khẽ mỉm cười, chìa tay về phía ông. Đại tá Tuyên thấy vậy thì hơi nhú mào:

- Gì vậy?
- Ngày kia em chuẩn bị ra nước ngoài, cần một ít lộ phí..

Huỳnh Đức Bình cười như không cười nói:

- Cậu...
- Không phải là anh đã quên thỏa thuận của chúng ta rồi đấy chứ? Một nửa cái vòm cầu sẽ không thể nào đứng nguyên được mà không bị đổ. Anh hiểu em nói chứ?

Đại tá Tuyên cất giọng âm trầm:

- Bao nhiêu?
- Hai trăm triệu.
- Mày coi tao là cái mỏ vàng à? Đại tá Tuyên hét lên bực dọc:- Một trăm triệu, không thêm bớt một xu. Và từ nay cũng đừng xuất hiện trước mặt tao nữa.

Huỳnh Đức Bình cũng không phản đối, nhún vai đáp:

- Mạng của Trọng Sồ rẻ như vậy sao? Em nói lần cuối: Hai trăm triệu. Không bớt một xu. Đừng quên thằng Bình này có gì trong tay. Đại ca, anh đang chạy đua cái chức tổng cục trưởng đúng chứ? Thế mà còn tiếc mấy đồng bạc lẻ này sao?

Đại tá Tuyên sầm mặt xuống, một tia ngạo độc thoáng xẹt qua trong mắt song rất nhanh biến mất.

- Đừng nhìn tôi như vậy. Ông có tin rằng nếu tối nay tôi mất tích, một tháng sau tất cả tài liệu về quan hệ của ông và Hằng Diệp sẽ có trên bàn của viện kiểm sát nhân dân và chủ tịch nước hay không?

Ánh mắt của đại tá Tuyên lộ vẻ hần học.

- Dù gì thì cái chết của gã cũng đâu phải là do công của mày? Tao có thể đưa ày 200 triệu, với điều kiện là toàn bộ những thứ trong tay mày phải có mặt trên bàn làm việc của tao sáng ngày mai. Không có bản sao.

Huỳnh Đức Bình khẽ gật đầu, mỉm cười ôn hòa đáp:

- Thôi được rồi. Ông anh có thể chuyển trước 100 triệu vào tài khoản của tôi, thằng Bình này cũng không phải là người không biết điều. Anh ngã thì em cũng chết theo. Yên tâm đi, sau chuyện này chúng ta không ai nợ ai. Em ra nước ngoài sống, Anh ở lại giữ chức phó cục trưởng của anh. Được chứ?

Dứt lời, Huỳnh Đức Bình cười lớn rồi đứng dậy ra về, tới cửa cũng chẳng buồn đóng. Đằng sau lưng, đôi mắt hần học vẫn dán chặt lên tấm lưng của gã.

..oOo..

- Đúng là tác phong của tổng cục tương lai có khác....

Mở cửa sổ tận hưởng luồng gió lạnh thốc vào mặt, Huỳnh Đức Bình mỉm cười sảng khoái.

Ngày mai sau khi nhận được tiền như đã hứa, hắn sẽ ra nước ngoài du lịch một thời gian để ổn định lại tâm tình và tránh sự điều tra của cảnh sát. Dù gì thì sau chuyện xảy ra năm năm trước, hình ảnh Phúc cũng đã lưu lại trong gã một bóng ma không nhỏ. Ai mà biết lão hồ ly ấy sẽ tìm ra được điều gì? Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Chiếc cambry xé gió lao vút đi trong màn đêm lạnh lẽo. Không lâu sau, một chiếc FORD từ đằng sau vượt lên. Huỳnh Đức Bình thấy người này cố tình đẩy xe mình vào lề thì nét mặt lộ vẻ âm trầm.

Chiếc xe Cambry vọt lên trước. Phía sau lưng, chiếc FORD vẫn bám theo như hình với bóng. Ra tới ngoại ô, Huỳnh Đức Bình chủ động dừng lại. Gã đậu xe vào lề đường, mở cửa đi ra ngoài, liếc mắt nhìn chủ nhân của chiếc Ford lúc này cũng đang tập xe vào lề đường.

Cánh cửa xe được mở ra. Một người đàn ông chậm rãi bước xuống. Huỳnh Đức Bình yên lặng đánh giá gã đàn ông trước mặt, một lúc lâu sau mới cất tiếng hỏi:

- Hùng Sảnh, là mày phải không? lâu rồi không gặp.

Hai hàng lông mày của chàng trai hơi nhướn lên.

- Mày cũng tinh mắt nhỉ.

- Tao tưởng mày trốn đi lâu rồi chứ, nán lại để chờ công an tới tóm à?

Hùng vừa bẻ tay rôm rốp vừa chậm chậm bước tới đối mặt với gã.

- Mày nghĩ sao?

- Mày muốn giết tao?

Huỳnh Đức Bình cười phá lên, rút khẩu súng ngắn đen ngòm từ thắt lưng ra chìa thẳng vào đối phương. Hùng hơi khựng lại, một tay cho vào túi áo, mặt lạnh như tiền.

- Cạch !

- ...Tao chỉ muốn hỏi mày một câu.

- Nói đi.

- Ai sai mày giết ba tao?

Huỳnh Đức Bình tháo băng đạn vứt xuống đất, nhét khẩu súng vào thắt lưng. Gã vừa đưa tay lên bẻ rôm rốp vừa nhếch miệng nhìn Hùng cười nói:

- Ra là mày đã biết tất cả rồi. Là từ miệng con khốn đó đúng không? Thôi được, nếu như mày đánh ngã được tao thì sẽ có câu trả lời.. còn nếu không thì..

Bình nở nụ cười hung ác. Hùng cũng cười khan, tay phải để trong túi từ từ rút ra:

- Vậy tao sẽ ày được toại nguyện.

Vừa mới dứt lời, Hùng đã lao thẳng tới. Chỉ một cái chớp mắt, cú đá của gã đã tới sát ngực Bình. Đó là một cú " Roundhouse " cơ bản trong Kick boxing, khi ra đòn thì hông và đầu gối trên cùng một đường thẳng, dùng mặt trước của cẳng chân và bàn chân để tấn công đối thủ. Thế nhưng nếu như chỉ có thế thì đã chẳng làm một kẻ dày dạn kinh nghiệm như Bình phải ngạc nhiên, thứ mà hắn không lường trước được là tốc độ của đối thủ kia.

Quá nhanh.

Huỳnh Đức Bình bị Hùng đá lùi hai bước, chẳng những không nao núng mà gương mặt còn lộ vẻ hưng phấn. Con mắt bên phải của gã khẽ giựt giựt.

” Tiếp đi.”

Hùng cười nhạt, thủ tấn trước mặt Bình, xem ra không có ý tấn công tiếp.

Bình cởi phăng chiếc áo sơ mi đang mặc, xốc lại ống quần cho thoải mái rồi cúi người thủ thế. Hai người vừa thu hẹp khoảng cách vừa gườm gườm nhìn nhau, chẳng khác gì hai con báo đang rình mồi, chỉ chờ đối phương sơ sẩy là nhảy vào tung một đòn chí mạng.

” Hãy”

Hùng gầm lên một tiếng. Bình nhất thời phân tâm, song chưa kịp định thần lại thì đã dính nguyên một cú đá của Hùng vào cằm, cả người lão đảo lùi lại sau hai bước. Lần này là một cú High Kick, một cú High Kick hoàn hảo nhanh như sao sẹt. Hùng không bỏ lỡ cơ hội, lập tức lao vào thu hẹp khoảng cách, tung thêm một cú đấm nhanh như chớp vào mặt đối phương.

Nhưng điều làm Hùng ngạc nhiên là, đối phương trước mặt trong lúc còn đang choáng váng lại có thể né tránh được cú ” Flying ” của mình. Một cú tung chân nữa được tung ra, nhưng bị Bình dùng cổ tay chặn lại.

Hùng sầm mặt, tay phải vung lên, đấm thẳng vào mang tai của đối phương. Thế nhưng gã chưa kịp ra tay thì đã dính một cú đấm móc hiểm vào cằm. Hùng nhất thời loạn choạng.

” Tao bảo này .. đâu phải chỉ mình mày biết Kich-boxing? ”

Giọng nói kiêu ngạo của Bình như làn gió thoảng bên tai. Huỳnh Đức Bình lừa thế ôm tay phải của Hùng vật xuống đất, đồng thời giáng một cùi chỏ vào ngực gã. Hùng trúng một đòn toàn lực này của gã thì hộc ra một ngụm máu lớn, song lập tức nhịn đau cuộn người lại như con nhím, lăn hai vòng tránh xa tầm đánh của đối phương. Hai người vừa gườm nhau vừa từ từ nhồm dậy.

” Khá lắm.”

Hùng lấy tay lau vết máu dính ở khóe miệng, hai mắt long lên vẻ hưng phấn. Một tay nắm cổ áo, chiếc áo sơ mi màu xanh trên người gã lập tức bị xé rách thành hai mảnh, rơi lả tả xuống mặt đất.

” Hôm nay..”

” .. Mày phải chết !”

Bình giơ ngón cái ra trước mặt đối phương rồi chỉ thẳng xuống đất, ánh mắt đậm vẻ hung tàn. Hùng đưa tay lên bẻ rôm rốp rồi cúi đầu lơ đãng nhìn xuống dưới chân mình.

” SOẠT”

Bình cắn răng lùi lại một bước, tránh một cú đá vòng cung sượt qua mặt mình trong gang tấc. Má phải của gã nhất thời nóng rát.

Đầu mắt rồi?

Bình căng mắt nhìn về phía trước. Đối thủ của gã đã biến mất không còn chút tung tích sau một cú Crescent Kick nhanh như gió. Song hẳn rất nhanh đã có câu trả lời. Lấy chân phải làm trụ, Hùng cúi người xuống sát mặt đất, chân phải quét một vòng. Đây là một đòn đá quét vào ống chân đối phương rất cơ bản trong Kick Boxing, tên là Sweeping Kick.

Bình né được cú đá quét đầu tiên, nhưng không tránh nổi cú thứ hai. Cú Sweeping của Hùng tất nhiên không đơn giản chỉ là một đòn đá quét thông thường. Chỉ cần đối phương còn trụ lại một chân dưới mặt đất thì dẫu có lùi lại nhanh đến mấy cũng không thể thoát.

Một đòn này của Hùng từ trước tới nay khi đã tung ra, chưa một ai thoát khỏi tàn phế.

Bình trúng đòn, cả người lão đảo như sắp ngã. Hùng nhanh như chớp nhổm dậy, nện một đá nữa vào lưng gã. Tiếng xương gãy vang lên rảng rắc, Bình ngã sấp mặt xuống đất. Hùng khẽ nhíu mày, một cảm giác nguy hiểm thoáng xẹt qua đầu óc khiến hắn theo bản năng lập tức lùi lại sau một bước.

Nhưng đã muộn.

Không biết từ lúc nào, trên tay Bình đã có thêm hai con dao sắc lẹm. Ánh mắt của gã chợt ánh lên vẻ tàn nhẫn, tay phải cầm dao đâm thẳng vào bụng Hùng.

” Hừ”

Hùng tuy lùi lại kịp song phần bụng vẫn bị rạch một đoạn dài. Nhỏ một ngụm nước bọt xuống mặt đất, không để ý đến phần bụng vẫn đang không ngừng chảy máu, Hùng nhếch mép cười lạt:

” Chịu xài vũ khí rồi à ?”

Bình cười nhạt thay cho câu trả lời, nhón chân lao tới. Hai lưỡi dao của gã như hai ánh chớp vung lên loang loáng, đòn nào cũng vô cùng hiểm độc, chỉ chăm chăm lấy mạng đối phương, song một mặt lại phối hợp với nhau vô cùng kín kẽ, không để đối phương có cơ hội dùng cầm nã thủ để đoạt dao, chẳng mấy chốc đã đẩy Hùng vào thế bí, chỉ thủ không công. Đối phó với những thứ vũ khí ngắn như dao găm, với khả năng đổi hướng liên tục và có mũi nhọn đặc biệt nguy hiểm, là người học võ thì ai cũng hiểu rằng chỉ có thể chọn đòn chân để phản kháng. Nhưng cả hai đều là những kẻ thân trải trăm trận, giàu kinh nghiệm chiến đấu, thậm chí còn rất am hiểu sở trường cùng lối đánh của đối phương, phần thiệt tất nhiên vẫn thuộc về Hùng .

” Xoẹt” Bắp chân phải bị lưỡi dao sắc lẹm trong tay Bình hót qua, Hùng hơi nhíu mày. Cái nhíu mày này, không phải là vì vết thương khá sâu kia mà do nhất thời chưa biết làm thế nào để đảo ngược tình thế, hạ gục đối phương.

Bình đưa lưỡi dao đâm máu lên ngang miệng, cái lưỡi đỏ tươi thè ra liếm nhẹ như rắn, mắt nheo lại vẻ đắc chí. Bên kia, Cái nhìn của Hùng chợt dừng lại ở chiếc áo sơ mi mà Bình vừa cởi ra ban nãy, giờ đang nằm trên mặt đất cạnh chân mình không xa.

” Hây”

Bình vừa thấy Hùng cúi xuống, phần đầu để lộ sơ hở thì hồ hởi lao tới, hai con dao trong tay múa lên loang loáng. Hùng vội nhặt chiếc áo sơ mi trên mặt đất lên rồi nhanh như chớp quấn vào tay phải của gã, giật mạnh. Bình bị Hùng kéo thẳng về phía mình, nhất thời hoảng hốt, song còn chưa kịp nghĩ cách gì đối phó thì cổ tay trái cầm dao đã trúng một cú đá của đối phương. Con dao trên tay văng ra xa hơn năm mét.

Bình kinh hãi định lùi lại song không thành công, bởi một bên tay phải của gã vẫn đang bị chiếc áo sơ mi trong tay Hùng quấn chặt. Hùng co tay giật mạnh một phát, cụng đầu vào trán gã. Đầu óc của Bình vì trúng một đòn sét đánh bất ngờ này mà hoa lên, cánh tay phải cầm dao cũng lỏng ra không ít. Hùng tất nhiên là không bỏ lỡ thời cơ, tay phải dùng lực giật mạnh. ” Lẻng Kẽng”, chiếc áo sơ mi cùng con dao còn lại trên tay Bình kéo nhau rơi xuống mặt đất.

Bình trúng đòn loạn choạng, tức thì liên tiếp những cú đá, đập như trời giáng của Hùng phóng tới khiến hắn tối tăm mặt mũi. Bình sau khi gượng dậy được thì lập tức chọn phương án hữu dụng nhất: bỏ chạy.

Hùng lập tức đuổi theo, song khi cánh tay phải vừa đặt lên vai gã thì thấy gáy mình chợt lạnh. Hắn lập tức lùi ra sau theo bản năng, song đã không còn kịp nữa.

” A ! ”

Hùng lấy tay ôm một bên mắt phải đầm đìa máu, loạn choạng lùi lại. Bình nhếch mép cười thần nhiên, khẽ vẩy ngón tay cái vứt con mắt đầy máu xuống đất, dùng chân giẫm nát. Thì ra pha chạy trốn ban nãy chỉ là hư chiêu, gã chỉ muốn lợi dụng cơ hội đó để bắt thần phản công. Chỉ một cú lật vai, xoay người, rồi dùng tay phải tung ngón Kim Xà Đoạt Mực vào mắt gã, Bình đã đạt được mục tiêu.

” Hây”

Hai mắt lóe lên, Bình dậm chân lao về phía gã. Hùng hừ một tiếng, tung một cú đá mặt vào ngực đối phương. Song thân phải của Bình chỉ hơi lắc lư là đã tránh được, bộ hình di chuyển không ngừng. Hùng

nhất thời bị bộ pháp của gã làm cho hoa cả mắt, tới khi định thần lại thì bàn tay phải của Bình không biết luồn lách kiểu gì đã đánh gần tới cổ họng.

Hùng trúng đòn thì vội lùi ngay lại, một tay ôm họng. Chỉ thấy cổ họng đau như dằm, khó khăn lắm mới thốt ra được một tiếng:

” X..à ... Quyền?”

” Mày cũng hiểu biết đó.”

Hai chân chùng xuống vào thế tấn, hai tay giơ lên ngang mặt khum khum lại như rắn, ánh mắt của Bình tràn ngập vẻ chế nhạo cùng đắc chí. Khuôn mặt của Hùng lập tức sầm xuống. Đừng nhìn những động tác thiên về nhu công, miên công, thoát nhìn mềm mại, bay bướm kia mà lầm, uy lực của Xà Quyền khi ra đòn là cực lớn. Hẳn chính là minh chứng rõ ràng nhất.

” Ngạc nhiên lắm phải không? Mày có biết là ngày xưa tao đã phải chịu biết bao nhiêu cực khổ mới luyện thành nó không? Từ cái ngày thua mất mặt trong tay mày trước mặt bao nhiêu anh em trong hội, tao đã lập chí khổ luyện. Tao muốn tất cả phải biết rằng, đất Cảng không chỉ có Hùng Sánh mà còn có Bình Xà. Ha ha ha.. môn Xà Quyền này, chính ba mày đã truyền dạy nó cho tao. ”

Hùng nghe vậy thì hơi giật mình: ” Cha tao?”

” Đúng, là Trọng Sở, chính lão già ngu ngốc ấy đã dạy nó cho tao. Ngày trước, khi luyện xà quyền, tao phải cỡi trần lượn qua những dây kẽm gai được lão ta đan ngang dọc, sơ hở là nát mình” - Huỳnh Đức Bình chỉ tay vào những vết sẹo nhỏ chằng chịt trên cơ thể, nói với vẻ tự hào.

” Sau đó, ngày nào cũng thế, tao cỡi trần, bị ba mày dùng roi da trâu quất đủ hướng để tập né, lượn. Nhiều lúc chậm chạp, tao dính roi tím cả người. Tuy nhiên, cái khó nhất của Xà Quyền là phải tập được cái nhìn của rắn: Ánh mắt phải lạnh, gần như không chớp, phải liếc ngang dọc tìm ra sơ hở của đối phương để nhanh chóng tấn công. Riêng mặt này cha mày đã có lần từng khẳng định rằng, tao rất là có thiên phú đấy. ”

-Trong bốn bộ chính về quyền thuật: hổ quyền, long quyền, hươu quyền và xà quyền thì xà quyền được xem là đỉnh cao. Tao thật sự không hiểu tại sao mày lại từ chối không luyện nó. Giờ mày có hối cũng muộn rồi.

Huỳnh Đức Bình cười hô hô. Bên kia, ánh mắt của Hùng chợt lạnh như sương.

- Mày nói đủ chưa?

Sắc mặt của Bình nhất thời ngưng trọng hẳn lại, hồ nghi nhìn gã.

- Nếu đủ rồi thì... chết đi.

Hùng lấy một mảnh áo rách dưới đất quần nửa mặt, che đi một bên mắt phải đầm đìa máu tươi, gắt gao nhìn Bình gằn giọng.

..oOo..

Trở về nhà, điều đầu tiên Phúc làm là lấy bản photo bức thư để trong tủ ra để đối chiếu. Hai mắt ông nhất thời sáng rõ. Ngay lập tức, Phúc nhấc máy điện thoại lên, bấm số gọi đi:

- Alo..

Đầu dây bên kia, mặc dù đang rất bận rộn, song khi thấy người gọi đến là đại tá Phúc thì Huy không chậm trễ mà bắt máy ngay:

- Alo, sếp đấy ạ. Đúng rồi, em còn chưa báo cáo với sếp. Em đã.. cái gì? Vâng, vâng, sếp chờ em một chút.

Huy vớ vội giấy bút trên bàn rồi nói vào trong ống nghe điện thoại:

- Dạ được rồi ạ, sếp đọc đi.

-.. 112486555? Dạ vâng, em sẽ xử lý nó ngay. Sếp cứ yên tâm, sẽ có kết quả ngay thôi.

Phúc hài lòng đập máy, mắt nhìn tờ giấy A4 trong tay với vẻ cảm khái. Một câu đố rất đơn giản, thậm chí có chút trẻ con, nhưng mãi tới bây giờ ông mới nghiệm được ra.

Thực ra ý tứ của hung thủ đã quá rõ ràng, trong số năm vụ án mà hung thủ chọn lựa để mô phỏng, việc "Green River" nổi bật hoàn toàn so với những vụ còn lại là điều rất dễ nhận ra. Mới đầu Phúc còn nghĩ hung thủ chọn lựa những vụ án này là ngẫu nhiên. Song tới bây giờ ông mới biết đó là một nhận định sai lầm.

Đầu tiên, hắn gửi cho ông cuốn sách và một lời đe dọa. Ý tứ rất đơn giản, nếu như không ngăn cản được gã thì ông sẽ là nạn nhân cuối cùng. Chỉ đáng tiếc một điều, nếu như Quỳnh vợ ông không đăng trí, nếu như quyển sách này được tới tay ông sớm hơn thì có lẽ, sẽ không có nhiều người phải chết như thế.

Nếu nói "Green River" có điểm gì đặc biệt thì đó chính là lối viết tắt tên vụ án và tên hung thủ gây ra nó. "Green River" và "Gary Ridway", thực trùng hợp, cả hai đều có cái tên viết tắt trùng nhau là "GR"

Điều trùng hợp này Phúc cũng đã từng nghe qua vài lần trong các vụ mạn đàm về vụ án kinh điển này. Thế nhưng thật không ngờ có một ngày ông lại phải nghiêm túc thừa nhận và để ý tới nó.

Thực ra Phúc cũng đã mơ hồ hiểu ý của hung thủ muốn nhấn mạnh tới vụ án "Green River" trong bức thư gửi tới Sở Cảnh Sát. Song nếu không có những gợi ý của Tuyết, có lẽ ông muốn giải bức mật thư này cũng phải tốn thêm không ít thời gian. Không thể không thừa nhận, Hùng Sảnh đã mô phỏng "Zodiac" rất thành công bằng một bản mật mã hàm ẩn danh tính của mình giống hệt tác phong Kẻ Sát Nhân Hoàng Đạo đã từng làm rối loạn nước Mỹ hơn nửa thế kỷ trước.

Đó là một bảng chữ cái có bốn mươi hai chữ như bình thường, trong đó mỗi chữ cái đều có một con số nhỏ in kèm bên dưới. Ví dụ như G là 11, Z là 65...

Câu trả lời rất đơn giản: tên hung thủ viết tắt trùng với tên vụ án. Nếu ghép năm chữ cái đầu của năm vụ án lại rồi đối chiếu với bảng chữ cái trong bức thư, ta sẽ có một dãy số: 112468555.

Dãy số này có thể đại diện cho thân phận của hung thủ? Thứ đầu tiên mà Phúc liên hệ tới khi nghĩ về nó là: Chứng Minh Thư.

Và kết quả thu được đã không ngoài suy đoán của ông.

- Alo. Phúc cầm điện thoại lên ngay khi nó vừa reo tiếng đầu tiên.

- Alo, Sếp đấy ạ? Giọng của Huy tràn đầy vẻ mừng rỡ:- Em đã dò ra rồi. Dãy số này đúng là trùng với số chứng minh thư của một người tên là Nguyễn Thanh Long, hộ khẩu ở Hải Dương, hiện đang trú tại Hà Nội. Sếp tìm nó ở đâu vậy? chính là Hùng Sảnh phải không sếp?

- Từ một nguồn đáng tin cậy. Cậu có thể gửi thông tin cá nhân và lý lịch của người này qua đây cho tôi được không?

- Vâng, em sẽ làm ngay.

Đặt điện thoại xuống, Phúc khẽ thở ra một hơi, với tay bật máy tính. Ông vẫn còn một điều nữa phải làm.

Dò dẫm một hồi trên mạng, gương mặt của Phúc không ngừng biến đổi. Ông với tay nhắc điện thoại lên, bấm số gọi đi:

- .. Alo, Nguyên đó à? à.. tớ có một chuyện muốn hỏi cậu. Chuyện là thế này, nếu nhổ một vài nhúm bột Brô-mua vào hỗn hợp có chứa Strychnin thì điều gì sẽ xảy ra? Ủ..ừ...cám ơn cậu.

Đặt máy điện thoại xuống, Phúc ngầy người chìm vào suy tưởng. Vậy là chỉ còn một nạn nhân cuối cùng nữa mà thôi.

Người đó chính là ông.

..oOo..

-Ha ha ha.. sao rồi? Vừa nãy còn lớn lối lắm cơ mà?

Hùng vừa dính nguyên mấy đòn của Bình, ngã ngời ra đất, còn chưa kịp đứng dậy thì đối phương đã lại xáp tới. Một chiêu Xà Vương Lộng Nguyệt đẩy Hùng lùi về phía sau năm, sáu bước, bước chân loạng choạng đứng không vững.

-Khục!

-Để tao tiền mày đi cho sớm!

Hùng lau vết máu trên khóe miệng, nhếch môi cười nhạt. Bình nói rồi xông tới. Một cú Kim Xà Cước bung ra nhanh như ánh chớp trong khoảng cách tương đối gần. Đây là một tuyệt kỹ trong bộ “Xà Thao” của Xà Quyền, phối hợp với trọng lượng toàn thân có thể nghiền nát nội tạng đối phương hoặc gây nội thương trầm trọng cho đối thủ. Một chiêu thức có sức công phá cực lớn. Mắt thấy sát chiêu của đối phương đã đến gần, Hùng không do dự xoay người tránh né.

-Chạy à?

Một cước đập vỡ tan tảng đá to bằng đầu người nơi Hùng vừa đứng, Bình Xà lập tức rượt theo. Hấn mừng thầm khi thấy bộ pháp của Hùng đã rối loạn, thậm chí không giữ nổi thăng bằng. Bình khum tay mổ thẳng vào đầu Hùng, định một chiêu chế địch.

Chính lúc tưởng như chiến thắng đã nắm chắc trong lòng bàn tay, Hùng bỗng nhiên xoay eo quay ngược lại. Vừa thấy thân thủ của đối phương, Bình lập tức biến sắc.

“ Xà Quyền!”

Một đòn quét chân bất ngờ khiến Bình loạng choạng. Trong khi mặt hấn cắt không còn giọt máu, sát chiêu thực sự của đối phương đã đánh tới yết hầu.

-HỰ!

Bình nằm giãy giụa trên mặt đất, hai tay ôm cổ, bộ dáng vô cùng thống khổ. Vừa rồi. Hùng đã “gậy ông đập lưng ông” dùng thế Bạch Xà Phấn Mạt mổ ngay yết hầu gã. Chỉ một đòn đã ngay lập tức chuyển bại thành thắng. Hùng hừ một tiếng, dậm mạnh lên cánh tay phải của Bình.

-Á!

-Đừng lo, chỉ là trật khớp thôi.

Hùng nhổ một bãi nước bọt xuống mặt đất, sắc mặt đanh lại: - Nhưng tao không đảm bảo cánh tay còn lại của mày cũng may mắn được như thế đâu.

Bình Xà khó khăn há mồm, muốn nói gì đó song yết hầu bị thương nên chẳng thể nói thành lời.

-Mày nói đúng nhưng chưa đủ. Tao đúng là đã không học đủ Xà Quyền từ cha, mà chỉ học có một chiêu “Bạch Xà Phấn Mạt” này thôi. Nhưng chỉ thế cũng là quá đủ để trị mày rồi.

Hùng vừa nói vừa lục soát người Bình. Quả nhiên có một khẩu súng ngắn nữa giắt trong thắt lưng gã. Hấn giờ súng chìa thẳng vào đầu đối phương.

-Mày toi rồi.

- Chờ đã!

Huỳnh Đức Bình ho ra một bụm máu, đưa tay lên ngăn. Ánh mắt của Hùng vẫn lạnh như băng.

- Mày còn định giở trò gì nữa?

- Tao muốn thương lượng.

Ánh mắt Hùng lóe lên vẻ khinh thường. Huỳnh Đức Bình gằn giọng:

- Chẳng lẽ mày không muốn biết, ai là kẻ giết Hằng Diệp và Trọng Sồ, cha mẹ nuôi của mày ư?

Ánh mắt của Hùng lập tức đanh lại. Huỳnh Đức Bình nhếch mép cười nhạt. Hấn biết, mục đích của mình đã sắp thành.

- Thế nào? Nhiều đó có đủ để tao làm vốn thương lượng với mày không? Tao cam đoan, những gì mà tao sắp nói đây hoàn toàn là sự thật.

- Nếu mày thuyết phục được tao, khiến tao tin mày, hôm nay, mày sẽ còn mạng mà rời khỏi đây. Còn nếu không...

Hùng hít mắt, lạnh lùng nhìn Huỳnh Đức Bình như nhìn một xác chết. Huỳnh Đức Bình chống tay đứng dậy, thở một hơi nặng nhọc. Hắn biết, bây giờ mình đã chẳng có quyền mặc cả cò kè với đối phương nữa rồi.

- Tao tin mày sẽ giữ lời. Đừng làm tao thất vọng.

Huỳnh Đức Bình chậm rãi nói, ánh mắt đậm vẻ u ám.

- Đầu tiên, người giết mẹ mày..không phải hai thằng Cường Tinh và Tuấn Lực, mà là... cảnh sát.

Ánh mắt của Hùng không có vẻ gì là bất ngờ.

-Mày nói xong chưa?

- Kẻ chính tay giết mẹ mày.. chính là Lê Thanh Tuyên !

Nhìn cặp mắt mở to của Hùng, Huỳnh Đức Bình không khỏi hả hê:

- Thế nào? Không ngờ phải không? Ha ha.. nếu như không có tao.. tao cam đoan mày sẽ không bao giờ biết được sự thật này.

- Bằng chứng? Hùng hít mắt hỏi lại.

Huỳnh Đức Bình thì tay vào túi, lấy một tấm ảnh đưa ra trước mặt gã. Hùng giật lấy tấm ảnh, hai mắt nhất thời như muốn lồi ra. Bức ảnh đó là tấm ảnh chụp mẹ hắn, đang tình tứ ôm cổ một người đàn ông, vẻ mặt hạnh phúc.

Người đàn ông đó không phải ai khác mà chính là Trần Vũ Tuyên !

-Đừng hỏi tại sao tao có những tấm ảnh này. Nhưng tao có thể dùng danh dự ra để thề với mày rằng, chúng hoàn toàn là sự thật.

-Mày nghĩ tao sẽ tin ư?

Hùng vút tập ảnh trong tay xuống đất, hai mắt nổ lửa. Huỳnh Đức Bình khẽ thở dài một tiếng rồi lắc đầu nói tiếp.

-Nếu mày không tin, tao có thể ày xem nhiều thứ khác, tất nhiên là không phải ở đây. Cũng không thể trách mày được. Việc Hằng Diệp có quan hệ tình ái với Lê Thanh Tuyên, năm ấy ngoài hai người bọn họ ra thì chỉ có một mình tao biết. Mày nghĩ chỉ nhờ mấy tay thiếu tá ở phòng Cảnh Sát Hình Sự thành phố Hải Phòng che chở là tập đoàn xã hội đen của cha mẹ mày có thể tồn tại đến gần đây năm sao? Nếu không có lão Tuyên thì có khi chẳng cần đến Phạm Hữu Phúc nhúng tay vào, chúng mày cũng đã bị xách cổ hết vào tù từ lâu lắm rồi.

Hùng tất nhiên là biết mối quan hệ cộng sinh giữa thế lực của ba mẹ nuôi mình với công an, chỉ là không biết tới mối quan hệ mờ ám này mà thôi. Gã trầm ngâm một lúc rồi gằn giọng:

-Đừng lăm mồm nữa. Đi vào chuyện chính đi. Cứ coi như những lời mày nói là thật, thì tại sao lão phải giết mẹ tao?

- Có lẽ mày không biết, tao đã từng và cho tới bây giờ vẫn là cánh tay đắc lực của lão Tuyên. Có chuyện gì của lão mà tao không hay không biết. Thằng Tuấn Lực và Cường Tinh đó đúng là do con Loan và Lan ra lệnh giết mẹ mày thật...Hai con đàn bà đó cũng rất muốn ngồi lên cái ghế chị Hai của mẹ mày.. thế nhưng mẹ mày không chết trong tay hai đứa nó, đó là điều tao có thể lấy mạng mình ra để đảm bảo.

- Sau khi thoát chết khỏi tay Cường Tinh và Tuấn Lực, mẹ mày đã tìm đến ai đầu tiên? Chính là đại tá Tuyên, người tình của mình. Người mà bà ấy sợ hãi lúc ấy không phải là chúng, mà là lão Phúc kia. Lúc đó lão Phúc đã từ Trịnh Ngọc Nguyễn mà có đầy đủ bằng chứng để triển khai kế hoạch” Bàn Tay Sắt”, đủ sức

tổng nốt mẹ mày vào tù. Hơn ai hết, ông Tuyên hiểu rằng tình thế đã không còn cách nào để cứu vãn. Và để bảo vệ cho cái ghế của mình trong trường hợp xấu nhất... lão ta đã ra tay với mẹ mày..

- Tiếp đó đến ba của mày. Nói thật, nếu ông ta yên phận làm một gã nhà giàu an phận thủ thường sau khi ra tù thì đã chẳng có chuyện gì. Đằng này sau khi ra tù.. ông ta lại không biết từ đâu mà dò ra được chân tướng cái chết của vợ mình, rồi dùng việc đó để uy hiếp lão Tuyên. Cái kết cục đó.. là do ông ta tự chuốc lấy mà thôi.

Bình vừa nói vừa lùi lại, mắt liếc nhìn khẩu súng ngắn của mình vừa bị đánh văng ra ban nãy, vừa trông chừng nét mặt của Hùng.

-Trọng Sồ, bố nuôi mày đã tổ chức bữa tiệc đó để có cơ hội xử Trần Thị Loan và Nguyễn Thị Lan trước đông đảo đàn em của mình. Hai con cáo già ấy không biết rằng mình đã bị lão Tuyên mang ra làm vật trao đổi với Trọng Sồ để tạm bịt cái miệng của lão. Lão ta định xử cả hai trong bữa tiệc ấy. Tiếc là lão ấy đã chết trước khi kịp làm bất cứ chuyện gì...

- Thực ra..cho tới giờ tao vẫn thắc mắc không hiểu ai là người nói cho Trọng Sồ biết tất cả mọi việc. Chuyện Hằng Điệp chết trong tay Lê Thanh Tuyên chỉ có vồn vện mấy tay thân cận của lão ấy biết mà thôi, lão Trung chẳng hạn, tất nhiên là có tao. Tao biết, sau vụ ấy lão ta vẫn luôn nghi ngờ tao, nhưng sự thực thì tao... - A!

Huỳnh Đức Bình kêu lên một tiếng đau đớn. Bàn tay phải gã bị Hùng giẫm nát.

-Được rồi, chưa bàn tới mấy thứ mày vừa sửa là thật hay giả.. tao vẫn còn một chuyện muốn hỏi mày đây..

- Mày không tin? Tao có thể ày xem bằng chứng... Huỳnh Đức Bình khề hít một hơi, nén đau nói tiếp:- Nhưng không phải là ở đây, tao giấu chúng ở...

-Được rồi. Nghe cho kỹ và trả lời: Ai là người ra lệnh ày hạ độc chết ba tao? Là lão Tuyên ?

- Mày nói gì thế? Tao không hiểu...

-Đừng giả vờ. Mày giải thích thế nào về lọ thuốc mà mày kê cho ba tao? Hùng cười gằn:- Con Ngọc đã khai hết với tao rồi. Chính nó đã đánh tráo chai thuốc của mày ngay trước bữa tiệc, và thay vào đó là một chai thuốc khác chứa đầy Strychnin. Đúng là một con khốn, nhẫn tâm hạ độc cả ba mẹ nuôi của mình. Song kể ra thì nó đã làm một điều vô ích.

-Cái này.. Huỳnh Đức Bình khề đảo mắt, biết không thể giấu được nữa thì nói với vẻ khó khăn:- Đúng, chính tao đã bỏ Bromua vào chai thuốc của Trọng Sồ từ trước..với tính toán của tao, Trọng Sồ sẽ uống liều cuối cùng và đi ngay trong bữa tiệc hôm ấy. Nhưng đó là chủ ý của lão Tuyên! Chính lão đã hứa sẽ đích thân lo vụ đó và xử lý êm thấm mọi việc cho tao. Tao chỉ là con cò bị lão lợi dụng mà thôi! Hơn nữa...nếu đúng như mày nói thì bố mày chết trong tay con Ngọc cơ mà?

Hùng nghe đến đây thì hai mắt tóe lửa, một tay xách cổ Huỳnh Đức Bình lên, gằn giọng:

- Mày nói thật chứ?

-Tao có thể lấy tính mạng ra để thề với mày. Nói thực, tao cũng chỉ là kẻ bị lợi dụng mà thôi, kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện là lão Tuyên. Nếu mày không tin, tao có thể ày xem một đoạn ghi âm những gì tao bàn bạc với lão trước kia và rất nhiều bằng chứng nữa. Nếu không có những thứ đó làm bùa hộ mệnh, chắc tao cũng đã bị lão cho về Tây Thiên lâu rồi cũng nên.

Hùng tức giận ném gã xuống đất, trán nổi gân xanh:

-Được, tao ày một cơ hội. Nói cho tao biết, mày để sổ chứng cứ đó ở đâu?

- Tao...

Gương mặt của Huỳnh Đức Bình bỗng lộ vẻ thẳng thốt. Hùng vô thức quay đầu lại. Đằng sau lưng, một chiếc xe tải đang lao về hai người bọn họ với vận tốc chóng mặt.

11. Chương 11: Cướp Tù

Đại tá Tuyên đang chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình. Hôm nay, ông có cảm giác vô cùng thoải mái vì đã trút đi được một gánh nặng.

Thực ra ông đã muốn nhổ cái gai đó đi từ lâu lắm rồi. Tất cả cũng vì thằng ngu đó không biết tự hài lòng và thỏa mãn với những gì đang có mà thôi. Nó thậm chí còn không nhận ra rằng, nếu ông không cố tình mất nhăm mất mớ vài năm qua thì người ta đã hốt cả nó cùng mấy sới bạc đó vào tù từ lâu lắm rồi.

Nhìn ra ngoài cửa xe, đại tá Tuyên hơi trầm ngâm. Huỳnh Đức Bình đã chết, thằng điên kia cũng đã không còn giá trị lợi dụng đối với ông nữa. Bây giờ là thời điểm tốt nhất để tổng hấn vào tù, tránh đêm dài lắm mộng. Giết một lúc năm mạng người, cái án tử hình là khó mà thoát được.

Khoan đã, vẫn còn một thứ khiến ông phải bận tâm và lo lắng. Đại tá Tuyên khẽ nhíu mày. Thằng điên đó có thực sự sở hữu chúng trong tay như những gì đã nói không? Không được. Đại tá Tuyên kiên quyết lắc đầu. Ông không thể bỏ qua một chi tiết quan trọng đến như vậy được. Ông là một người luôn cẩn thận từng li từng tí trong mọi chuyện và không cho phép bất cứ sai lầm nào dù nhỏ nhất có thể xảy ra. Nhất là khi cuộc tranh cử vào cái ghế tổng cục trưởng đang nóng hơn bao giờ hết như hiện nay.

Cứ như vậy đi. Ông sẽ để cho nó tiêu diêu thêm một hai ngày nữa. Sau khi lấy được mớ bằng chứng trong tay nó, ông sẽ gô cổ nó lại. Vậy là bằng thành tích của ông sẽ lại có thêm một chiếc huân chương nữa. Một tên sát nhân liên hoàn giết năm mạng người cơ đấy!

Hài lòng, đại tá Tuyên nhìn ra cửa xe với vẻ thư thái. Song gương mặt ông nhất thời cau lại.

-Này, cậu Bảy, cậu lái xe đi đâu vậy? Tôi còn một cuộc họp lúc mười giờ đấy nhé.

Chiếc xe vẫn lao đi với vận tốc chóng mặt. Đại tá Tuyên khẽ biến sắc. Linh cảm cho ông biết có điều gì đó không ổn.

-Chào ông đại tá. Còn nhớ mặt thằng này chứ?

Viên tài xế chậm rãi bỏ mũ xuống rồi quay đầu lại. Một giọt mồ hôi khẽ rịn trên cái trán bóng lờng của đại tá Tuyên, bởi trước mặt ông bây giờ là họng súng đen ngòm.

..oOo..

Nhà của đại tá Phúc.

-Con đi đâu giờ này mới về?

Phúc vừa thấy con trai đi từ cửa vào thì hỏi luôn. Phạm Hữu Ngọc, cậu bé để đầu đinh, mặc áo jacket và quần kaki, chân đi giày thể thao vừa từ cửa bước vào là con trai độc nhất của ông, năm nay vừa tròn mười tám tuổi.

-Con đi học thêm, hôm nay cô dạy bù nên về muộn.

-Đứng lại, ngồi xuống đây. Bố có chuyện muốn nói với con.

Cậu bé dầm dể làm theo lời ba, gương mặt lộ vẻ không tình nguyện. Phúc sầm mặt nhìn con:

-Con đã nói dối ba mẹ bao nhiêu lần rồi?

Ngọc giật mình, song vẫn cố ôm hy vọng.

-Bố..bố nói vậy là sao?

-Ba đã gọi điện cho cô giáo dạy thêm của con. Đã một tháng nay, con không đi học. Con còn định nói dối bố tới bao giờ nữa?

-Một việc nữa, mẹ con bảo rằng dạo này con có quen với một người tên Long, có phải người này không?

Phúc vút xấp ảnh lên bàn nhìn con nghiêm nghị hỏi.

-Bố hỏi chuyện này làm gì?

Nhìn gương mặt căng cứng của đứa con trai, Phúc không kìm được mà giáng cho nó một cái bạt tai. Ông đã kìm nén cơn giận này gần ba tiếng đồng hồ rồi.

-Mày trả lời tao như thế đấy à? Mẹ thì ốm nằm nhà, vậy mà mày còn lấy cớ đi học để trốn nhà đi chơi suốt mấy ngày nay. Mày có còn biết tới cái gia đình này không, hả?

-Bố...

-Bố thì hơn gì con? Ngọc ôm má gào lên:-Bố thì quan tâm đến mẹ con con lắm chắc? Năm năm nay, kể từ khi về hưu đến giờ, bố đã bao giờ thực lòng quan tâm tới mẹ con con hay chưa? Đến cả mẹ bị mắc thêm bệnh hen suyễn cùng đau lưng hành hạ hai năm nay mà bố cũng vô tâm chẳng hay chẳng biết. Từ lúc con đi học tới giờ, có mấy lần bố đi họp phụ huynh cho con ? bố dựa vào đâu để mắng con?

-Mày..

Phúc giận dữ tát một cái nữa vào mặt cậu con trai. Ngọc vừa ôm mặt lùi lại vừa sụt sùi gào lên:

-Cả con với mẹ đều biết, trong lòng bố vẫn còn hình bóng của bà ấy. Bố tưởng không ai biết chuyện mình cứ nửa tháng lại ra thăm mộ bà ấy một lần chắc? Bố còn lấy tên của bà ấy đặt cho con nữa. Bố tưởng con không biết sao? Rốt cuộc thì bố coi trọng bà ấy hơn hay là mẹ con con hơn?

-Mày..

Phúc giơ cao tay lên định đánh con nhưng nửa chừng thì dừng lại. Đôi mắt nhìn theo bóng lưng cậu con trai cho tới lúc nó đi lên trên lầu với vẻ bất lực, cõi lòng ông nổi sóng.

Chẳng lẽ ông đã sai thật rồi ư?

..oOo..

Trên quốc lộ 5B, chiếc xe áp tải Phạm Minh Tuyết đang thẳng tiến tới trại tạm giam gần chợ Sắt, Hải Phòng. Thời tiết khá mát mẻ làm hai nhân viên làm nhiệm vụ áp tải có tâm trạng khá thoải mái.

-Có một chiếc xe đang chặn đường.

-Để tôi xuống coi sao.

Anh lính trông có vẻ già dặn hơn xuống xe. Đó là một chàng trai cao lớn, da thịt rắn chắc và sở hữu một bộ râu quai nón đặc trưng không lẫn vào đâu được.

-Thế nào rồi?

-Yên tâm, là người quen.

Đêm tháng ba trời ẩm ướt và lạnh hơn. Nương theo ánh đèn pha ô tô, có thể thấy rõ chiếc xe là của quân đội. Sau khi nói với nhau mấy câu, anh lính khẽ vẫy tay và dẫn theo hai người đàn ông tiến về phía chiếc xe áp tải.

-Họ tới đón phạm nhân, là người của trại tạm giam Chợ Lớn.

-Có công lệnh không?

-Có.

Anh lính đưa tờ giấy cầm sẵn trong tay cho vị đồng nghiệp của mình. Viên cảnh sát cẩn thận cầm đèn soi xuống, ánh sáng đó chiếu lan sang cả chiếc ghế bọc bằng da bên cạnh, trông như 1 bông hoa mới nở trong sương mù.

-Đúng rồi, là người của trung tá Quang.. Sao họ lại đến đón vào giờ này?

-Cậu nhân viên trực ca ngày mai có việc bận đột xuất, không nhờ ai được nên mới phải tranh thủ đón luôn trong đêm.

Viên cảnh sát khẽ gật đầu, song ánh mắt vẫn tỏ vẻ lưỡng lự. Linh cảm cho anh biết có cái gì đó không đúng lắm ở đây, song nhất thời không nghĩ được ra là cái gì.

Anh chàng râu quai nón trở vào dẫn phạm nhân, trong khi viên cảnh sát bước xuống xe bắt chuyện với hai người mới tới. Rất nhanh, một người phụ nữ xuất hiện ở cửa xe, hai tay bị còng. Đó là Phạm Minh Tuyết.

-Cô ta rất nguy hiểm.

Viên cảnh sát tốt bụng nhắc nhở. Ánh mắt của Phạm minh Tuyết với hai viên cảnh sát tới tiếp thu mình khẽ chạm nhau trong một khoảnh khắc. Song cô rất nhanh cúi gầm mặt xuống.

-Cám ơn anh vì đã linh động giúp đỡ. Một trong hai người nói.

-Không có gì. Nhiệm vụ cả mà.

Công việc tiếp nhận diễn ra đơn giản và nhanh chóng. Viên cảnh sát trèo lên xe, trước khi bị tiếng gọi của anh đồng nghiệp râu quai nón kéo giật lại.

-Gì thế Nam?

Viên cảnh sát đi tới hỏi với vẻ sốt ruột. Chính anh cũng không hiểu vì sao mình lại cảm thấy như vậy. Dưới ánh đèn pha ô tô, anh thấy một trong hai người kia đang cố kếp một chiếc ghế bành lên xe tải. Anh đồng nghiệp râu quai nón vẫy tay:

-Lại giúp một tay với!

Cảnh tranh sáng tranh tối khiến gương mặt viên cảnh sát râu quai nón vốn dĩ dần nay lại càng thêm phần dọa người. Anh cảnh sát khẽ lắc đầu, thẳm nhủ đó chỉ là ảo giác. Với sức của ba người, chiếc ghế bành nhanh chóng lên sàn xe tải.

-Phù.

-Anh quả là một người tốt bụng đấy. Thật đáng tiếc. Người đứng trên sàn xe tải nói.

-Xin lỗi, anh vừa nói gì?

Viên cảnh sát đưa tay lau mồ hôi trên trán. Anh quay ngang quay ngửa tìm đồng nghiệp của mình, song không thấy đâu nữa.

-À, Anh có thể nhặt giúp tôi chiếc laptop kia lên đây được không? Ngay dưới chân anh đó.

Người đứng trên sàn xe nói. Khi viên cảnh sát vừa khom lưng, trực giác khiến anh bất chợt ngẩng đầu lên, song đã muộn.

-A...

Gã đàn ông bồi thêm một gậy nữa. Rất nhanh, cảnh vật trong mắt viên cảnh sát xấu số chỉ còn lại một màu đỏ rực. Trước khi hoàn toàn mất đi tri giác, anh nhìn thấy bong hoa đỏ lan trên nệm xe trong sương mù. Một bông hoa đầy máu.

..oOo..

- Cái gì? Sếp Tuyên mất tích?

Hoài My kinh ngạc thốt lên. Huy đặt máy điện thoại trong tay xuống, khẽ nhún vai.

- Đã điều tra ra là do ai làm chưa? Phúc hỏi.

-Có thể liên quan đến chính trị. Đại tá Tuyên đã mất tích trên đường từ Sở về nhà. Tài xế riêng của ông ấy đã được người ta tìm thấy trong nhà vệ sinh trước đó không bao lâu trong tình trạng mê man bất tỉnh. Hiện có rất nhiều mũi trinh sát đang tỏa ra khắp thành phố truy tìm tung tích của ông ấy và chiếc xe.

- Thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện quá. Hoài My khẽ thở dài:- Tối hôm kia là Huỳnh Đức Bình chết do bị xe đụng, bây giờ lại tới sếp Tuyên mất tích.

-Chưa hết đâu. Hôm qua, chuyến xe áp tải phạm nhân từ Hà Nội xuống Hải Phòng còn bị tập kích giữa đêm nửa kia. Hai nhân viên cảnh sát áp tải đều đã chết, không thấy bóng dáng phạm nhân đâu cả.

Sắc mặt của Phúc nhợt nhạt hẳn. Ông đã biết tin đó vào sáng nay. Có rất nhiều cảm xúc lẫn lộn trong tâm trí ông khi ấy. Một kế hoạch hoàn hảo, một màn kịch không thể tuyệt vời hơn. Chính ông đã gây ra cái chết của hai người cảnh sát xấu số. Phải, đó là lỗi của ông. Ông đã tiếp tay cho quỷ dữ. Và bây giờ, điều duy nhất ông có thể làm là ngồi đây và tự trách chính bản thân mình.

-Một vụ cướp tù trắng trợn. Hoài My thở hắt ra một hơi:- Mới đầu năm mà đã bao việc đổ dồn lên đầu rồi. Nhưng ..việc sếp Tuyên mất tích thì chắc chẳng tới lượt bọn mình đâu anh Huy nhỉ?

-Ừ, tất nhiên rồi. Huy khẽ gật đầu:- Chúng ta lo vụ Hùng Sánh thôi cũng đủ phờ rầu rồi ấy chứ. Huống hồ vụ này còn dính dáng đến chính trị nữa.

Nét mặt của Hoài My nhất thời lộ vẻ khó coi. Phúc lật qua lật lại tấm ảnh hiện trường chụp nơi Huỳnh Đức Bình bị xe tông một hồi rồi hỏi:

-Đã tìm ra chút thông tin gì về chiếc xe cán chết Huỳnh Đức Bình rồi bỏ chạy chưa?

-Chưa thưa sếp. Đây có khả năng là một vụ thanh toán lẫn nhau trong giới giang hồ. Huy khẽ ngáp ngừng:- Sếp à, có khi nào.. cái chết của Huỳnh Đức Bình là do..

-Đó đâu phải là phong cách gây án của Trần Đức hùng? Hoài My phản bác:- Chẳng phải chú Phúc và anh đã khẳng định rằng, lần này hẳn sẽ mô phỏng theo vụ án “Boy In The Box” hay sao? Cũng không có lá bài nào được tìm thấy trên cơ thể nạn nhân.

Huy định cất tiếng phản bác thì Phúc bỗng nhiên chen vào:

-Được rồi, công tác theo dõi của cậu đến đâu rồi, Huy?

-Sếp cứ an tâm. Con trai sếp đã được người của em theo sát 24/24h..ánh mắt của Huy thoáng lộ vẻ nghi hoặc:- Nhưng...cậu bé đó sẽ là mục tiêu tiếp theo của Hùng Sánh thật sao?

-Tiếp theo và cũng là cuối cùng. Phúc gật đầu với vẻ suy tư:- Mặc dù theo suy luận của chúng ta thì ba ngày nữa hung thủ mới ra tay, nhưng cần thận vẫn hơn.

Hoài My lắng thính lắng nghe. Thực sự cô đã rất ngạc nhiên khi nghe Phúc lập luận rằng con trai mình sẽ là mục tiêu của Hùng. Cô thực sự không hiểu, vì sao anh lại đưa một cậu bé mới mười tám tuổi đầu vào tầm ngắm?

-Sếp này, có nên nói tất cả mọi chuyện với cậu ấy để tránh rủi ro có thể phát sinh hay không? Huy hỏi.

- Không cần đâu. Phúc hơi do dự một lát , song cuối cùng vẫn kiên quyết gật đầu:- Như vậy thì chỉ càng khiến nó hoảng sợ thêm mà thôi. Chỉ cần người của cậu làm tốt công tác theo dõi, chắc sẽ không có chuyện gì đáng lo đâu.

-Việc này thì sếp cứ an tâm giao cho em. Huy gật đầu đáp với vẻ chắc chắn.

..oOo..

- Có người muốn gặp tôi?

- Dạ vâng, là ca sĩ Thư Lệ. Cô ấy đang ngồi chờ anh trong phòng hình sự.

Huy nghe vậy thì không khỏi ngạc nhiên. Thư Lệ? Cô ta tới tìm mình có việc gì vậy kia? Sự hiếu kỳ làm anh nhanh chóng thu xếp công việc trong tay rồi rảo bước tới văn phòng.

- Xin lỗi, cô tìm tôi?

Huy kéo ghế nhìn người phụ nữ trước mặt hỏi với vẻ cẩn thận. Đó là một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài bồng bênh xoa ngang vai, đôi mắt to có hồn dịu dàng và ăn mặc rất chải chuốt.

-Tôi là Thư Lệ, bạn thân của Nguyễn Như Ngọc. Anh có phải trung úy Huy, người thuộc tổ điều tra cái chết của Nguyễn Như Ngọc không ? Tôi có vài chuyện liên quan đến cái chết của cô ấy muốn nói riêng với anh.

- Thật sao? Mời cô ngồi. Huy nghe vậy thì phần khởi hân lên:-Cô có thông tin gì về Trần Đức Hùng sao?

-Xin lỗi, tôi không hiểu anh nói gì. Thư Lệ lôi một hộp thuốc trong túi xách ra đặt lên bàn rồi nói:-Tôi đến đây là vì chuyện khác. Tôi nghi ngờ, cái chết của Nguyễn Như Ngọc bạn tôi có liên quan đến một người, người này là Huỳnh Đức Bình.

-Cái gì đây? Huy ngạc nhiên nhìn lọ thuốc trên mặt bàn.

-Anh có biết vụ ông Trần Đức Trọng chết ở nhà riêng cách đây năm tháng không?

-Tôi có biết qua một chút. Nhưng nó thì có liên quan gì đến chuyện án lần này?

-Cách đây hơn một tháng, Nguyễn Như Ngọc có đem một chuyện ra kể với tôi. Thư Lệ cẩn rằng, do dự một hồi rồi nói tiếp:- Trong bữa tiệc hôm xảy ra án mạng, chén thuốc mà cô ấy đưa cho cha nuôi mình không phải là từ lọ thuốc mà Huỳnh Đức Bình đã kê. Cô ấy vẫn giữ lại lọ thuốc đó đến bây giờ. Sau đó, tôi vì hiếu kỳ đã mang nó về nhà. Và tôi đã phát hiện ra một điều rất kinh khủng.

- Chuyện gì vậy? Huy cẩn thận hỏi.

- Trong lọ thuốc này chứa một lượng Strychnin rất lớn, đủ để dẫn đến tử vong. Nó tồn tại trong những hạt Bromua lắng dưới đáy chai. Bằng cách đó, toàn bộ chỗ thuốc độc này sẽ lắng xuống đáy chai và chui vào cơ thể nạn nhân trong liều cuối cùng. Nếu không có gì ngoài dự kiến, lúc Trần Đức Trọng uống liều cuối cùng cũng sẽ là lúc ông ấy chết ngay vì ngộ độc. Đây là một thủ thuật hết sức tinh vi. Điều đó cho thấy rằng, chính Huỳnh Đức Bình là kẻ đã rắp tâm hạ độc Trần Đức Trọng.

-Đây sẽ là một thông tin vô cùng hữu ích cho việc điều tra. Chúng tôi sẽ tiến hành kiểm chứng những lời cô vừa khai báo. Huy khẽ gật gù:- Nhưng nó có liên quan gì đến cái chết của Nguyễn Như Ngọc, bạn thân của cô?

-Tất nhiên là có rồi. Nếu không thì tôi đâu có bỏ công sức tới tận đây để gặp anh? Thư Lệ khẽ cắn môi:- Số là..sau khi phát hiện ra việc này, tôi đã đem kể ngay cho cô ấy biết. Ngọc sau đó đã khoe với tôi rằng, cô ấy đã sử dụng nó để tống tiền Huỳnh Đức Bình. Thế nhưng, chỉ sau đó một tuần, cô ấy đã...

-Cô nghi Huỳnh Đức Bình đã giết bạn thân mình để bịt miệng?

-Đúng vậy. Ngọc dù sao cũng đã chết. Là bạn thân của cô ấy, tôi mong kẻ thủ ác phải nhận sự trừng trị của pháp luật.

-Thì ra là thế....

Huy đứng dậy đi đi lại lại một hồi rồi nhìn Thư Lệ cười đầy ẩn ý:

-Tôi còn một thắc mắc nhỏ. Nếu như lời cô nói là sự thật, vậy tại sao Nguyễn Như Ngọc lại phải đổi chén thuốc khác? Cô ấy làm vậy để làm gì ?

-Chuyện này... sắc mặt Thư Lệ lộ vẻ lúng túng:- Tất nhiên là cô ấy muốn cứu cha nuôi mình thoát khỏi cái chết rồi...

-Ồ...vậy trong chuyện này còn kẻ thứ ba hạ độc Trọng Sồ nữa sao?

Huy nhìn xoáy vào mắt Thư Lệ. Một lát sau, anh khẽ thở dài, không đành lòng nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt mình ấp úng thêm nữa. Anh đã lờ mờ đoán ra được vấn đề.

-Cám ơn cô vì đã cung cấp cho cảnh sát điều này. Nhưng tôi rất tiếc phải thông báo cho cô một tin không hay cho lắm. Đó là..

-Gì vậy? Thư Lệ ngược mắt nhìn Huy vẻ chờ đợi.

-Huỳnh Đức Bình đã chết từ tối hôm qua rồi.

..o0o..

Bước ra khỏi phòng tắm, Hùng tựa lưng thật thoải mái vào thành giường, con chó xù nhỏ cuộn tròn trên bụng.

Hùng lục lọi dưới cái nệm, tìm thấy chiếc điều khiển từ xa và bật tivi lên. Hờ hững chuyển hết kênh này sang kênh khác, cuối cùng hắn dừng lại trước bản tin hình sự trên kênh VTV2.

Ôm con chó nhỏ trong tay, hắn nhìn ngắm tấm ảnh của mình trong mục truy nã, khoe miệng nở nụ cười. Sau đó đến bản tin thông báo.

Giọng của cô biên tập viên làm cho hắn thấy khó chịu. Hắn với tay tắt tivi khi mà gương mặt của đại tá Tuyên xuất hiện trên màn hình. Hùng lục lọi dưới ngăn tủ và lôi ra một cuốn album dày cộp. Tay lật từng trang, ánh mắt hắn nhất thời dịu lại.

Quyển album đó tất nhiên là của gia đình hắn. Không có gì khác ngoài những tấm ảnh chụp của ba người. Ánh mắt hắn dừng lại trên tấm ảnh chụp cả gia đình hắn lúc đi thăm quan đền Hùng. Trong tấm ảnh đó, mặt của mẹ hắn phần nào bị che khuất bởi cánh tay của chính hắn, rất đẹp và dù cho hắn không thấy rõ mặt, Hùng biết đây là tấm ảnh cuối cùng mình chụp chung với bà.

Con chó xù liếc nhìn Hùng trong một khoảnh khắc. Phản xạ có điều kiện cho nó biết, nó sắp bị chủ nhân của mình xiết một cái thật mạnh.

-Mày còn tốt hơn chúng nhiều. Hùng nói và giơ con chó lên nựng nhẹ như một hành động chuộc lỗi cho cú xiết ban nãy của mình. Ôm con chó nhỏ trong tay, hắn đi về phía góc hầm.

Tại cái tầng nền cát trong hầm giam, đại tá Tuyên đang nằm im, co người lại như một con tôm. Không khí lạnh và ẩm thấp. Hùng cúi người xuống và chiếu ngọn đèn lên người con mồi của mình hết một lượt.

Mặc dù mới bị giam hơn nửa ngày, nhưng dường như ông ta đã sụt cân và gầy đi không ít. Hùng cố kìm sát khí trong lòng mình. Cái mà hắn cần bây giờ là sự kiên nhẫn. Một cái chết bây giờ sẽ chỉ là sự giải thoát cho gã mà thôi.

Cái mà hắn muốn còn nhiều hơn thế nữa kìa.

- Anh Hùng!

Cánh cửa vang lên một tiếng kệt lớn. Ánh sáng của ngọn đèn pin chiếu thẳng vào mặt làm Hùng lóa mắt. Hai mắt hắn mở lớn, miệng lẩm bẩm:

-Hoài ..My..

..o0o..

-Anh Hùng!

Lùi lại một bước theo phản xạ, những mảnh ghép của sự thật dần dần tụ hợp lại thành một thể và đập tan tấm phong được nuôi dưỡng bằng trí tưởng tượng của hắn.

Không phải là cô ấy.

-Jolie?

-Anh làm em hết hồn.

Cô gái tóc vàng lấy tay vuốt ngực. Động tác đó làm khuôn ngực trần đầy của cô càng thêm phần quyến rũ. Đó chính là cô gái mà Hoài My đã gặp trong quán café hôm trước. Tên cô là Jolie.

- Người nói câu đó phải là anh mới phải.

-Đại tá Tuyên..anh giết ông ấy rồi à? Em nghe tin thì chạy vội tới đây ngay.

Tay phải Jolie thò vào trong túi. Khẩu súng ngắn như con rắn trườn nhẹ lên hông, chuẩn bị cất cánh bay đi.

Hùng khẽ lắc đầu.

-Vậy à. Jolie khẽ thở ra một hơi: - Sao anh hành động mà chẳng nói trước với em một tiếng gì cả. Anh có biết việc này thực sự nguy hiểm đến như thế nào không?

Cô gái xách một túi mua hàng nâu to tiến thẳng xuống dưới hầm, sau khi quan sát con mỗi một hồi thì mới quay lên, cười nói:

-Anh cũng thật là, mua một căn nhà ở đây lâu vậy mà mãi mới chịu nói với em. Anh coi em là người ngoài phải không?

-Anh xin lỗi nếu điều đó làm tổn thương đến lòng tự ái của em. Nhưng đó là những gì anh bắt buộc phải làm. Ngày mai, có lẽ anh sẽ phải nhờ đến sự giúp đỡ của em đấy, Jolie. Không phiền em chứ?

-Tất nhiên là không rồi. Cô gái tóc vàng tên Jolie cười vang, gương mặt thoáng lộ vẻ lo ngại:- Anh định làm gì với ông ta?

-Chắc em cũng hiểu tính anh rồi đấy. Ông ta tất nhiên sẽ phải chết để đền tội, nhưng không phải là hôm nay. Hùng đáp gọn lỏn.

-Vậy à? Jolie khẽ thở phào. Do dự một lát, cô hỏi tiếp:- Vậy còn số chứng cứ của tay Bình? Anh đã lấy được chúng chưa?

-Rồi.. Ngày mai anh sẽ dùng tới nó.

-Ồ..

Mặc dù rất muốn hỏi “ Anh cất chúng ở đâu”, nhưng Jolie đã kìm lại được.

-Sau đó.. anh định thế nào?

Hùng khẽ nhún vai:- Lại tiếp tục hành trình trốn chạy thôi. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu.

-Vậy thì em sẽ làm tiệc chia tay với anh ngay tối nay. Anh muốn ăn món gì? Jolie cười nhẹ:- Gà hầm hay sườn chua ngọt? không được chọn thứ gì ngoài hai món ấy đâu đó.

-Tùy em. Gì cũng được, Jolie ạ. Ánh mắt của Hùng liếc qua chiếc giỏ trong tay cô:- Vàng hương?

-Không phải mai là giỗ mẹ anh sao? Jolie vẫn tiếp tục lấy đồ từ trong túi ra, cười đáp.

-...Cảm ơn em, Jolie.

..oOo..

Sáu giờ sáng, khi ánh nắng ban mai xuyên qua khung cửa kính hiện lên trên những tấm rèm, chiếc kim dần chỉ vào số sáu, Hùng lại quay trở về với thói quen thường ngày, lắng nghe chiếc đồng hồ quả vọt. Chính Trọng Sồ đã dúi nó vào tay hắn trong bữa tiệc sinh nhật hai mươi ba tuổi. Ông nói rằng:” Hùng, để kỷ niệm ngày hôm nay, bố tặng cho con nắm mồ của mọi hy vọng và ước muốn. Thứ này không phải để con nhớ thời gian mà để học cách quên nó đi. Có những việc cần phải học cách quên. Người ta không thể sống mãi trong quá khứ. Cần phải nhìn về phía trước.

Đừng quên những gì bố nói.”

Gió thổi từ hướng đông nam và lọt vào khung cửa sổ. Nó tạt đều đều trên má hắn. Hùng cảm thấy làn gió như vươn dài ra và đâm xuyên qua sọ. Rồi hắn đưa tay lên cổ và lẩm bầm rửa bằng giọng khản đặc. Hắn nhắm mắt, đỡ dần nâng khẩu SVD lên và lau chùi nó bằng động tác vô cùng cẩn thận.

Quả thật, khi hắn quyết định sẽ thực hiện kế hoạch đâm máu này, hắn không nghĩ đến một điều gì cả. Sự bế tắc trong một tình trạng không chịu đựng nổi đã kéo dài quá lâu, và bây giờ, hắn biết rằng mình cần phải phá vỡ nó. Hắn biết chỉ trong giây lát ngắn ngủi khi hắn đưa ra quyết định, hắn sẽ mất nốt những gì mà hắn có, nhưng sau đó mọi chuyện sẽ ra sao thì hắn chịu. Sự suy tưởng chỉ có trước hoặc sau hành động. Trong lúc hành động, chúng ta được hướng dẫn bởi những suy tưởng đã qua và đã quên đi, nay đã trở thành những xúc cảm.

Hùng khẽ mỉm cười một mình. Từ lúc bắt đầu biết nhớ, hắn đã tin rằng thời khắc ban mai có một ma lực diệu kỳ. Nhìn đắm đắm ra đường chân trời, những mảnh ghép của thời thơ ấu ào ạt trở về với hắn. Trong giấy lát hắn chìm đắm vào những hồi ức... những năm tháng tràn đầy tình yêu, sự che chở và những điều diệu kỳ.

“Có những việc cần phải học cách quên” Hắn vẫn nhớ như in những lời mà ba nuôi mình đã nói. Chỉ là... Nếu đơn giản được như vậy thì thật tốt.

Đó là một buổi chiều tháng mười mưa gió. Sau khi ra tù, để kiếm tiền trang trải cho việc hút xách, hắn lại lặn lội đi tìm một sợi bạc ở xa không biết đến “danh tiếng” của mình để hành nghề “kỳ bèo”. Song đó là một ngày không may, khi người ta phát hiện ra trò gian lận của hắn. Thế là hắn bị đánh một trận thừa sống thiếu chết.

Đó là lần đầu tiên hắn gặp “chị Hai” Hằng Điệp. Không những ngăn cản lũ đàn em, bà còn dúi vào tay hắn ba mươi triệu đồng và một bộ bài, cùng lời nói: “Vào chơi mà gỡ, bộ bài này đỏ lắm!”

Hôm đó hắn thắng được gần năm mươi triệu. Chính Hằng Điệp đã động viên và khuyên Hùng cai nghiện. Và hắn đã làm được. Từ đó, hắn trở thành thủ hạ thân tín của “Chị Hai” đất Cảng.

Hắn không bao giờ hối hận vì quyết định đó của mình, bởi một lý do rất đơn giản. Ở đó, hắn được làm người.

Rồi biến cố ập tới. Sau cái chết của Hằng Điệp, hắn trốn ra nước ngoài để tránh sự truy nã của cảnh sát. .Mấy năm sau đó, nhờ vào những mối quan hệ, hắn biết kẻ chủ mưu đứng đằng sau Cường Tỉnh và Tuấn Lực là Nguyễn Ngọc Quỳnh và Trần Thị Loan. Nuốt mối thù không đội trời chung đó vào trong lòng, hắn luôn tự nhủ rằng, nhất định sẽ có ngày trở về nước thanh toán sòng phẳng với cả hai.

Và cái ngày ấy cuối cùng cũng tới. Lúc nghe tin bố nuôi mình được ra tù trước thời hạn một năm, hắn đã rất vui mừng và tìm mọi cách để về nước với một thân phận mới. Hắn đã chờ cái ngày ấy từ lâu rồi. Thế nhưng, thứ chào đón hắn khi về tới nơi là cái chết của cha nuôi mình-Trần Đức Trọng.

Trọng Sồ đã chết. Một cái chết bất minh và đầy nghi vấn. Người thân duy nhất còn lại trên đời của hắn đã chết. Tất cả như một cơn ác mộng. Nếu không nhớ rõ những gì xảy ra thì có lẽ hắn đã cho đó là một cơn ác mộng thật sự. Song hắn luôn tự nhủ rằng phải cố hết sức vượt qua cơn ác mộng đó. Và hắn đã làm được, thậm chí còn không rơi lấy một giọt nước mắt.

Hắn muốn khóc, nhưng tim hắn khô cằn còn hơn sa mạc.

Từ miệng bà giúp việc lâu năm của gia đình mình, hắn đã được biết những bí mật động trời. Bà Phượng kể với hắn rằng đã tự mất trông thấy Nguyễn Như Ngọc, đứa em gái gọi hắn là anh đánh tráo bình thuốc của ông chủ. Và trong một lần đi ngang qua phòng của ông, bà đã nghe thấy ba hắn nói một cách một cách mơ hồ rằng, cái chết của mẹ hắn khi xưa có liên quan đến một vị đại tá.

Một vị đại tá? Người đó có thể là ai?

Ngay từ khi ấy, trong đầu hắn đã có câu trả lời. Và mãi tới tận bây giờ, khi mà cái kế hoạch trả thù đã đi đến hồi kết, hắn mới nhận ra đó là một câu trả lời sai lầm.

Sau đó, hắn tìm cách tiếp cận với Ngọc, tất nhiên là bằng một thân phận hoàn toàn khác. Những gì thu được hoàn toàn củng cố cho nhận định của hắn. Cô em nuôi này của hắn chỉ có một nguyện ước lớn nhất: đó là phần tài sản thừa kế khổng lồ của người cha nuôi, thứ có thể giúp cô ta trả một khoản nợ ngập đầu và ăn chơi đến già.

Khi tự tay giết chết cô em nuôi của mình, hắn còn thu được một tin tức bất ngờ: Huỳnh Đức Bình cũng nhúng tay vào vụ hạ độc Trọng Sồ. Và kế hoạch trả thù của hắn đã bị rẽ sang một hướng hoàn toàn khác.

Nếu như có thứ gì khiến Hùng nuối tiếc nhất trên cuộc đời này, thì hắn sẽ trả lời rằng: đó là tình yêu.

Ngày xưa trong quan niệm của hắn, tình yêu đơn giản chỉ là sự ham muốn về mặt thể xác. Chẳng có gì khác nữa cả. Thế nhưng, khi hắn gặp Hoài My, hắn biết mình đã nhầm.

Không biết từ lúc nào, cô đã trở thành một phần quan trọng không thể thiếu trong cuộc đời hắn.

Trở trêu thay, người khiến hắn biết cái cảm giác yêu lại làm cái nghề mà hắn dị ứng nhất : Cảnh sát. Trong con mắt của Hùng, Hoài My khác biệt hẳn với những cô gái anh từng gặp, và rất đơn giản, hắn không biết đối xử ra sao với một phụ nữ như thế. Cô là một người con gái có ý chí cầu tiến mãnh liệt, sống có lý tưởng và ghét ác như thù. Một thế giới hoàn toàn xa lạ với hắn.

Trong con mắt của Hoài My, hắn là một người đàn ông hoàn mỹ không chút khuyết điểm. Và đó là lý do hắn muốn nói lời chia tay với cô, để bảo toàn mãi hình tượng đó của mình.

Hắn vẫn nhớ cái cảm giác khi úp mặt vào tóc cô. Mái tóc mềm mại êm ái ngát thơm mùi hoa chanh, như mùi thơm trên da thịt nàng. Mùi thơm đã làm tan biến mùi thối tha của cuộc đời cứ phảng phất bên mũi hắn.

Hắn đã có một giấc mơ đẹp. Đã có lúc hắn muốn bỏ lại sau lưng tất cả để làm lại cuộc đời. Thế nhưng, cái tin sét đánh ấy đã khiến giấc mộng của hắn tan thành mảnh vụn. Căn bệnh ung thư quái ác đã dập tắt niềm hy vọng cuối cùng của hắn.

Hắn biết mình không còn sống được bao lâu nữa, nhưng hắn không quan tâm. Không bao giờ cam tâm.

Thôi thì, ta mong em hãy gói lại những ưu tư, sắp xếp những kí ức đẹp như một cuốn truyện hay, cũng như giữ lấy những chuyện tình như một cơn say nắng miên man, đại loại thế.

Quên đi em. Cơn bão rồi cũng sẽ qua đi thật êm, như mây như gió.

Quên đi em. Để sớm mai thức giấc, ta lại thêm một ngày yêu, thêm một lần dành tặng những yêu đương huyền thoại kia ột câu chuyện tình, vẫn luôn tốt lành dù mang nhiều bất trắc. Đợi một người khác, một người biết cần và thương em hơn nữa, không phải là anh.

Đợi một ngày hạnh phúc mỉm cười và nắm lấy tay em.....

12. Chương 12: Canh Bạc Cuối Cùng

- " Báo cáo, đối tượng đã đổi hướng. "

- Tốt, nhớ giữ khoảng cách, tôi sẽ tới ngay.

-Sao rồi?

Phúc ngược mắt nhìn Huy hỏi:

- Cậu nhóc nhà sếp có vẻ như đã đổi lịch trình rồi. Nhưng sếp cứ an tâm, em đã cử người bám theo sát gót.

Huy nhẹ giọng đáp, hai hàng lông mày hơi chau lại. Mấy ngày hôm nay, anh, Hoài My và đại tá Phúc đã bàn bạc chán chê về phương án sắp tới. Việc Phạm Hữu Ngọc, con trai của đại tá Phúc là mục tiêu tiếp theo của hung thủ gần như đã là chắc chắn. Rất nhiều phương án đã được đưa ra, nhưng cuối cùng đại tá Phúc đã quả quyết chọn phương án mạo hiểm nhất: Dem chính con mình ra làm mồi nhử.

Thực sự thì ngoài phương án nhốt cách ly Phạm Hữu Ngọc một chỗ ra, còn nếu không cho dù có nhận được sự bảo vệ 24/24h của cảnh sát thì vẫn chưa có gì đảm bảo cho sự an toàn của nạn nhân. Đừng quên Trần Thị Loan đã chết như thế nào.

Theo kế hoạch của Huy, Phạm Hữu Ngọc sẽ vẫn tới cuộc hẹn với Trần Đức Hùng như dự kiến, nhưng tuyệt đối không ngồi cùng một xe với gã. Khi Trần Đức Hùng dẫn nạn nhân đi về nơi trú ẩn của mình, các trinh sát sẽ phối hợp với công an giao thông đón lõng và bắt giữ hắn ở dọc đường. Đây là phương án có tính khả thi nhất và được tất cả đồng thuận. Sẽ không có một hành động theo dõi lộ liễu nào để tránh hung thủ đề phòng. Chiếc xe Phạm Hữu Thành đi sẽ được lắp kính chống đạn và tài xế chính là một viên trinh sát được cài sẵn nhằm bảo vệ an toàn tối đa cho nạn nhân.

Để kế hoạch thêm phần hoàn hảo, đại tá Phúc đã quyết định giấu nhem toàn bộ sự thật với chính con trai mình để tránh sự hoảng loạn không cần thiết và khiến hung thủ dễ phòng.

Tất cả chỉ phục vụ cho canh bạc này mà thôi, canh bạc cuối cùng.

- Alo, tình hình đến đâu rồi?

-” Đối tượng đã đi vào vũ trường New Ocean, Cầu Giấy, các anh em trinh sát viên vẫn đang bám theo.”

-” Tốt, có tin gì mới thì lập tức báo cho tôi.”

Huy bẻ tay lái.

..oOo..

- Vẫn chưa có tin tức gì sao?

- Chưa. Anh cũng đã liên lạc rồi.

” Reng, reng”...

- Alo, tôi đây, sao rồi?

Nhất thời mọi sự chú ý đều đổ dồn vào Huy. Vừa nghe điện thoại, Huy vừa giơ chiếc máy bộ đàm trên tay lên xem xét. Khẽ thở ra một hơi, cúp máy, anh khẽ thở dài:

- Có một cô gái tới bắt chuyện với đối tượng. Hai người họ vừa mới lên tầng hai. Các anh em vẫn đang bám theo.

Hoài My và Huy cùng gật gù. Nửa tiếng sau, chiếc xe chở ba người cuối cùng cũng tới cửa vũ trường New Ocean. Huy dẫn đầu cả ba người đi thẳng về quầy bar, võ vai hai thanh niên đội mũ lưỡi trai hỏi:

- Thế nào rồi?

- Vẫn chưa có động tĩnh gì anh ạ. Hai người đó vào phòng riêng trên lầu hai cũng được nửa tiếng rồi.

Huy liếc nhìn máy bộ đàm cầm tay. Chấm đỏ hiển thị cho Phạm Hữu Ngọc vẫn cố định một chỗ. Để tránh những rủi ro có thể xảy đến, Huy đã bố trí một máy định vị cảm ứng trên áo ngoài của Ngọc, có thể bắt sóng trong phạm vi bán kính mười kilomet. Mặc dù chấm đỏ vẫn không suy chuyển, song lòng chàng trung úy trẻ tuổi lại dấy lên một cảm giác lo lắng và bất an không sao giải thích nổi.

- Cô gái dẫn cậu ta đi có bề ngoài như thế nào?

- Đó là một cô gái tóc vàng, cao khoảng 1m7, ăn mặc sang trọng, hình như quen với cậu ta.

- Tóc vàng? Hoài My bỗng có linh cảm không lành. Cô hít một hơi dài rồi chạy lên lầu, không quên kéo theo một viên trinh sát theo để dẫn đường.

- Các người định làm gì vậy? Một gã nhân viên thấy bốn, năm người chạy xồng xộc vào phòng của khách thì vội lên tiếng can ngăn.

- Cảnh sát đây! Yêu cầu các vị phối hợp với chúng tôi!

Huy giơ thẻ ra trầm giọng. Anh nhân viên có vẻ luống cuống trước tình huống bất ngờ xảy ra. Sau khi gõ cửa một hồi không có hồi đáp, Hoài My đòi nhân viên lễ tân mang chìa khóa dự phòng lên.

- Chết tiệt! Huy nhìn căn phòng trống hoác không một bóng người, ánh mắt dán vào chiếc điện thoại của Ngọc và đồng quần áo vứt lấn lóc trên mặt bàn, miệng thét lên một tiếng giận dữ.

..oOo..

-Cạch.

-Xong rồi chứ, anh Hùng?

-Ồn rồi.

Hùng khẽ gật đầu.

-Em nên rời khỏi đây đi thì hơn. Chỗ này không tốt cho em đâu, Jolie.

-Bọn họ sẽ không làm gì em đâu. Em là người của đại sứ quán mà. Nếu bọn họ hỏi đến, em sẽ bảo là bị anh uy hiếp. Hi.

-Không được, em phải rời khỏi đây. Anh làm vậy là muốn tốt cho em thôi. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

-Thôi được..

Julie không muốn làm trái ý hấn. Cô xếp đồ vào túi xách rồi đi ra cửa. Những dấu chân in hờ trên mặt sàn đá hoa trắng bóng, dường như hướng tới một điểm đặc biệt nào đó, thậm chí là bí ẩn.

-Anh định đưa chúng cho ông ấy thật sao?

Hùng im lặng không đáp, chậm rãi đi về phía cửa sổ. Hai hàng lông mày của gã chột nhướn lên.

-Có lẽ... bây giờ em muốn đi cũng không kịp nữa rồi.

Julie đi tới nhìn theo hướng tay chỉ của người tình cũ. Phóng tầm mắt qua cửa sổ, phía xa xa trên con đường mòn uốn lượn vòng qua cái ao nhỏ, liên tiếp những chiếc xe cảnh sát nối đuôi nhau không ngừng di chuyển, trông như một đàn kiến bò trên sợi dây dù căng thẳng.

-Không ngờ.. đã cẩn thận như vậy rồi mà vẫn..Jolie cười khổ.

-Lôi thằng bé ra phòng khách..Hùng vớ lấy khẩu SVD, lạnh lùng nói.

..oOo..

Ngay sau khi phát hiện căn phòng có lối đi bí mật ăn thông với cửa sau, Huy lập tức liên lạc với đội đặc nhiệm hình sự và giao thông để nhờ giúp đỡ. Trong cái rủi có cái may, việc tìm kiếm không gặp nhiều khó khăn bởi chiếc xe mà cô gái tóc vàng kia đi là của đại sứ quán. Chỉ chưa đầy mười lăm phút, đội đặc nhiệm hình sự đã có mặt.

Huy lớn tiếng chỉ trở và điều động. Lúc này, căn nhà bốn tầng mà Hùng Sảnh ẩn náu dưới Xuân Phương, Vân Canh đã bị đội đặc nhiệm hình sự thành phố Hà Nội tổ chức bao vây vô cùng kín kẽ. Hoài My lúc này đang thì thầm gì đó với viên đội trưởng, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

-Sếp cứ an tâm. Huy nhìn Phúc với vẻ ái ngại:- Có bọn họ ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.

Viên đội trưởng khẽ gật đầu rồi nói gì đó vào trong bộ đàm. Với hơn ba mươi cán bộ, chiến sĩ, đội cảnh sát hình sự đặc nhiệm, nay là Phòng Cảnh sát điều tra tội phạm về trật tự xã hội Công an Hà Nội đã điều tra, phối hợp khám phá hàng trăm vụ án lớn nhỏ. Sự tinh nhuệ của họ là không cần phải bàn tới.

Phúc khẽ gật đầu, nhưng nỗi lo lắng trên mặt vẫn không vì thế mà giảm đi chút nào. Huy đang định tìm lời an ủi động viên thì viên đội trưởng và Hoài My đã đi tới chỗ hai người.

-Sao rồi anh?

Huy chớp cơ hội hỏi luôn.

-Tình hình có chút ngoài dự tính. Viên đội trưởng trầm giọng:- Đối tượng đã mang đại tá Trần Vũ Tuyên ra làm áp lực với cảnh sát. Hấn đe dọa rằng sẽ giết ông ấy nếu chúng ta có bất cứ hành động nào. Ngoài ra, hấn còn ra một yêu sách.

-Điều kiện gì? Phúc chen vào.

-Hấn muốn gặp một người tên là Phạm Hữu Phúc, và hứa rằng sẽ thả người nếu yêu cầu đó được chấp nhận. Với điều kiện là ông ấy phải một mình vào gặp hấn.

-Thằng điên! Huy thốt lên.

-Được. Phúc không chần chừ đáp. Ông quay sang nhìn Huy nói:

- Sau khi tôi vào, dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì các cậu cũng không được manh động. Mạng sống của con trai tôi và rất có thể là cả đại tá Tuyên nữa đều đang nằm trong tay hắn ta. Hiểu chứ?

-Sếp, sếp sao có thể nghe lời hắn ? Hùng Sánh rõ ràng là không có hảo ý. Hắn muốn chó cùng rứt dậu đó thôi! Huy khó khăn nói.

- Chú ấy sẽ không vào đó một mình đâu. Hoài My hừ một tiếng rồi nói:- Tôi sẽ đi cùng để bảo vệ đại tá Phúc.

-Không được. Huy biến sắc:- Nếu là cần một người theo bảo vệ, thì đó phải là anh mới đúng.

-Trung úy Phạm Thanh Huy, đừng nói nhiều nữa. Đây là mệnh lệnh.

Hoài My nói với giọng quả quyết.

..oOo..

-Hùng Sánh, cuối cùng thì tôi cũng đã được gặp cậu.

Phúc nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt mình, người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế sofa dài ở giữa phòng, bên cạnh là con trai ông, bị trói cứng vào chiếc cột to dùng gần đó. Đứng đằng sau gã là một cô gái tóc vàng.

-Tôi cũng vậy, ngài đại tá.

Hùng ngược mắt nhìn lên. Ánh mắt của hắn liếc qua Hoài my bên cạnh với vẻ hờ hững. Trong khoảnh khắc khi mắt cô chạm vào mắt anh, Hoài My cảm thấy tai mình như đang kêu lên ù ù, những mạch máu trong người chợt đông cứng lại.

-Mất anh, mất anh...

-Ngài làm tôi ngạc nhiên đấy, đại tá. Ngài có thể cho tôi biết rằng, ngài đã khám phá ra kế hoạch của tôi từ khi nào không?

-Đó là..

-Khoan đã. Hùng đưa tay lên ngăn, một tay cầm dao díp vào cổ con trai Phúc, lạnh lùng nhìn Hoài My nói :-Hoài My, có lẽ em nên đưa khẩu súng giấu ở thắt lưng bên phải cho anh thì tốt hơn đấy. Anh còn lạ gì em nữa, nhỉ?

Nhìn lưỡi dao bén ngọt đang ghim chặt vào cổ cậu bé, Hoài My không còn lựa chọn nào khác ngoài việc rút khẩu súng giấu bên hông phải ra rồi ném xuống đất.

-Đá nó sang đây.

Hoài My máy móc làm theo lời Hùng. Hùng liếc nhìn khẩu súng ngấn trên mặt sàn, khóe miệng nở nụ cười, tiếp tục chuyển ánh mắt về phía Phúc:

-Tốt nhất là hai người không nên có hành động nào khiến tôi phật lòng. “ Giết người cũng như chơi một ván Poker”, ngài đại tá, ngài còn nhớ câu này chứ? Đó là câu nói của J.s Hamilton, sát thủ đánh bom nước Mỹ bị hành hình năm 1954, có trong bức thư mà tôi gửi tới Sở Cảnh Sát. Đại tá Tuyên đang ở một nơi bí mật trong ngôi nhà này. Cái mạng của ông ta đang nằm trong tay tôi. Chỉ cần tôi muốn, ông ấy sẽ xuống âm phủ cùng một tiếng” Bùm”. Thế nên tốt nhất là đừng làm tôi nổi giận.

-“Người đặc biệt”, ông có thể nói tiếp được rồi.

-...Đó là ba ngày trước. Phúc trầm giọng :- Khi nghiên cứu những lá bài tương ứng trên người mỗi nạn nhân, tôi đã lơ mơ nhận ra ý đồ của cậu. Những lá bài đó ngoài để chứng minh thân phận của cậu, báo trước số ngày giãn cách giữa mỗi lần gây án ra thì còn một mục đích khác.. đó là ám chỉ thân phận các nạn nhân.

-Có vẻ hay đấy. Hùng nhún vai: - Rồi sao nữa?

-Mỗi một lá bài trong bộ bài tây 52 lá đều có những ý nghĩa của riêng mình. Với một tay cờ bạc hạng cao thủ như cậu thì chắc chẳng lạ gì nó nữa. Bộ bài tây có xuất xứ ở Châu Âu từ thời cực thịnh của đạo Thiên chúa. Vì vậy, các con số đều có ý nghĩa gắn liền với tôn giáo này.

- Ví dụ như số 2 trong bài Tây là đại diện cho Tân Ước và Cựu Ước. Mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng có lẽ lá bài này cậu muốn ám chỉ đến Trịnh Ngọc Nguyễn, người theo đạo Thiên Chúa duy nhất trong số các nạn nhân mà cậu nhắm tới. Cô ta là một tín đồ của cơ đốc giáo và có sở thích sưu tập những tài liệu liên quan đến tôn giáo mình theo đuổi. Trong bộ sưu tập của cô ta, đáng kể tới nhất chính là hai bản Tân Ước và Cựu Ước có niên kỷ rất lâu đời, được cho rằng là nằm trong đợt xuất bản đầu tiên..

-Số 3 ám chỉ ba ngôi: cha, con và thánh thần. Ở đây nếu như tôi không nhầm thì cậu đang ám chỉ tới quan hệ cha-con của Nguyễn Như Ngọc và Trần Đức Trọng. " thánh thần" ở đây cũng chính là Trần Đức Trọng. Số 4 ám chỉ bốn vị thánh trong Phúc Âm. Ở đây, cậu đang muốn người khác liên tưởng tới thánh Mathieo, người từng làm nghề thu thuế trước khi trở thành một trong mười hai tông đồ của chúa Giê-Su, giống Nguyễn Ngọc Quỳnh hồi còn dưới trướng ba mẹ nuôi của cậu.

-Còn số năm, thứ đại diện ười đồng trinh thì chẳng có gì khó hiểu nữa. Ba chữ " Mẹ Đồng Trinh" chính là biệt hiệu của Trần Thị Loan khi xưa. Chỉ có số sáu là cậu làm tôi ngạc nhiên...không ngờ cậu lại theo dõi và biết rõ gia đình tôi như vậy, đến cả cái tên thân mật " Thăng Sáu" mà bà ngoại hay gọi con trai tôi trước đây cũng biết..

-Thật đáng khen ngợi. Hùng vỗ tay bồm bốp:- Châm dứt màn diễn thuyết dài dòng này ở đây. Ngài đứng là đã không làm tôi phải thất vọng.

-Rất cuộc anh muốn gì thì mới chịu thả người? Phúc cất tiếng hỏi:- Tại sao anh lại nhắm vào con trai tôi? Nó đâu có thù oán gì với anh? Có gì thì hãy tìm ba nó mà nói chuyện mới phải chứ.

- Tại sao tôi lại nhắm vào nó ư? Ngài đại tá, tôi làm vậy chỉ là để ngài có cơ hội được trải qua cái cảm giác mà ngày xưa tôi đã từng phải hứng chịu mà thôi. Cái cảm giác lần lượt mất đi những người thân nhất của mình. Có lẽ ông chưa từng trải qua nó bao giờ, có phải không? Hãy thử một lần đi, đó sẽ là một chiêm nghiệm không tồi chút nào đâu.

Ngừng lại một chút, Hùng nói tiếp:

-Ngài đại tá, nếu đã biết trước rằng mục tiêu tôi nhắm tới là con trai ngài, sao ngài lại còn chọn lựa phương án mạo hiểm như vậy?

-Tôi còn lựa chọn nào khác sao? Tôi có thể nhốt nó cả ngày trong nhà mãi ư? Và cậu, với tài thiện xạ của mình sẽ để cho con mồi vụt khỏi tay sao? Đúng, tôi đã mạo hiểm và kết quả là thua trong tay của cậu. Bây giờ cậu muốn gì ở tôi?

-Thật tiếc cho ngài. Tôi đã chơi một ván bài sòng phẳng với ngài, và người chiến thắng cuối cùng chính là tôi. Kẻ bại trận vĩnh viễn không có quyền lên tiếng. Thế nhưng.. tôi sẽ cho ngài một cơ hội.

-Hùng, anh đừng phách lối. Cảnh sát đã vây kín nơi này rồi. Anh sẽ không thể thoát khỏi đây được đâu. Hãy thả hết con tin trong tay và đầu hàng, điều đó sẽ giúp anh nhẹ tội đi đấy. Hoài My nói với giọng cương quyết .

-Rất cảm ơn lời cảnh tỉnh của em. Thế nào, ngài đại tá , ngài có muốn chơi với tôi ván bài cuối cùng này không?

Phúc hơi nhú mồm.

Hùng lấy một chiếc túi da màu đen ra đặt lên bàn. Hất lòi ra từ trong đó một con rắn. Hoài My lập tức biến sắc.

-Đây là" Thắt Bộ Xà", loại rắn độc nổi tiếng vùng Đông Nam Á. Sở dĩ nó có tên là như vậy, bởi bất cứ ai bị loài rắn này cắn, kẻ đó sẽ chết trong vòng mười bước chân.

Hùng giơ con rắn ra trước mặt Phúc rồi nhếch mép cười nói:

-Trò chơi của chúng ta rất đơn giản. Bây giờ tôi sẽ cho con rắn này vào một trong hai chiếc bình sứ đây. Ngài đại tá, nhiệm vụ của ngài chỉ đơn giản là thò tay vào sâu bên trong một trong hai chiếc bình và lấy vật ở bên trong ra mà thôi. Nếu đó là chiếc bình không có rắn, ngài sẽ là người chiến thắng. Tôi sẽ trả tự do cho con trai ngài. Còn nếu không.. thì chỉ có thể trách chính bản thân ngài mà thôi. Một canh bạc có xác suất 50-50, đáng để liều đấy chứ?

-Không được, quá mạo hiểm. Hoài My giật tay áo Phúc:-Làm sao chắc chắn rằng anh sẽ giữ lời? Hơn nữa, có gì đảm bảo rằng cả hai chiếc bình đó đều có rắn cơ chứ? Chú, chú không thể mắc bẫy của anh ta.

-Hoài My, em mất lòng tin với anh như vậy sao? Ánh mắt của Hùng nhìn Hoài My có phần tang thương. Hắn khôi phục lại vẻ ngoài lạnh lùng của mình trong một cái nháy mắt.

-Ngài đại tá,quyết định đi. Lòng kiên nhẫn của tôi là có giới hạn. Một mạng đổi một mạng. Một trận cá cược rất công bằng phải không nào? Được ăn cả, ngã về không. Tôi cam đoan sẽ thực hiện đúng những gì mình hứa. Thế nào?

-Chẳng lẽ ngài đang run sợ? Một vị đại tá can trường không bao giờ nể hà trước nguy hiểm, từng là nỗi kinh hoàng của giới tội phạm giờ lại nhu nhược, yếu đuối đến vậy sao? Hay cái mạng của con trai chưa khiến ông động lòng?

Hùng vừa nói vừa dí sát con dao trong tay vào cần cổ Phạm Hữu Ngọc. Đôi mắt cậu bé tràn đầy vẻ hoảng sợ.

-Bố...

-Được, tôi chơi với cậu. Hy vọng cậu sẽ không nuốt lời.Phúc nhìn con trầm giọng:- Con trai, có ba ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.

-Thằng Hùng Sảnh này chưa biết nuốt lời là gì. Một tia chớp xẹt qua con ngươi của gã:-VẬY MỜI HAI NGƯỜI QUAY LƯNG LẠI MỘT LÁT.

Tới lúc Phúc và Hoài My quay đầu lại, hai chiếc bình đã được bịt một lớp vải đen bên trên nắp. Hùng Sảnh liếc mắt nhìn Phúc, tay phải cầm dao đặt trên cổ con tin, trầm giọng:

-Ngài có ba phút đồng hồ. Thời gian bắt đầu.

Phúc đi thẳng tới hai chiếc bình trước mặt, hai mắt ánh lên vẻ kiên định. Tới lúc này, mọi thứ đối với ông đã không còn quá quan trọng nữa.

Tất cả, hãy cứ để số phận quyết định đi!

-Soạt!

Hoài My gần như nín thở. Lén nhìn sắc mặt của Phúc, thấy không có vẻ gì là đau đớn, tảng đá trong lòng cô mới nhẹ đi được một phần.

-Thứ này là..

Phúc thò tay ra khỏi bình. Ông đã có một lựa chọn đúng đắn và hoàn toàn chính xác.

-Đây là..

Phúc nhìn xấp tài liệu trong tay với vẻ nghi hoặc.

-Chúc mừng, ngài đại tá. Ông đã thắng.

Hùng đá chiếc bình còn lại xuống đất. Một tiếng choeng vang lên, chiếc bình sứ vỡ tan ra thành từng mảnh. Bên trong không có gì cả.

-Đây là ý gì?

Phúc nhìn Hùng với vẻ nghi hoặc.

-Xin lỗi, ngài đại tá. Đây thực ra chỉ là một khảo nghiệm nhỏ mà tôi dành cho ngài mà thôi. Hùng thử dài :- Tôi chỉ muốn biết ngài có còn là vị đại tá giàu nhiệt huyết như xưa nữa hay không, có xứng đáng để tôi tin cậy hay không mà thôi. Chúc mừng, ngài đã vượt qua thử thách.

Hùng vừa cởi dây trói cho Ngọc vừa nói:

-Còn vật trong tay ngài, đó chính là bằng chứng tố cáo những hành động trái pháp luật của đại tá Tuyên trong thời gian làm trưởng phòng cảnh sát hình sự công an thành phố Hải Phòng. Ông ta đã cấu kết với băng nhóm tội phạm đứng đầu là Hằng Điệp, dung túng cho những hành vi trái pháp luật của họ.

-Chưa hết, ngoài ra đại tá Tuyên còn là chủ mưu trong cái chết của Nguyễn Thanh Hằng, tức Hằng Điệp cách đây năm năm và Trần Đức Trọng sáu tháng trước. Tất cả những bằng chứng trong tay ngài đều là sự thật. Huỳnh Đức Bình mới đây cũng bị ông ta sát hại để bịt đầu mối, chỉ cần tập trung điều tra vào hướng này thì nhất định sẽ có kết quả.

Hoài My biến sắc. Ánh mắt của Phúc lộ vẻ phức tạp.

-Cha!

Phạm Hữu Ngọc sau khi được tự do thì liền chạy ngay về phía hai người, ánh mắt nhìn Hùng và cô gái tóc vàng sau lưng gã với sắc thái vô cùng hoảng sợ. Hùng Sánh nhìn Phúc hồi lâu rồi cắn môi nói:

-Ngài đại tá, tôi có một chuyện muốn nhờ ngài.

Hùng Sánh vừa dứt lời thì quỳ mọp xuống đất, khiến Phúc và Hoài My không khỏi giật mình.

-Cậu..

-Ngài có thể rửa sạch nỗi oan cho cha mẹ nuôi tôi được hay không? Tôi biết đây là một việc rất khó khăn, nhưng tôi chỉ tin tưởng một mình ngài mà thôi. Tôi chỉ muốn linh hồn cha mẹ mình được an nghỉ dưới suối vàng. Coi như tôi cầu xin ngài, được không?

Hùng dập đầu lia lịa. Phúc thấy hấn dập đầu như thế sao thì không khỏi thở dài.

-Tôi có thể làm việc này cho cậu, nhưng cậu phải thả đại tá Tuyên và bảo đảm an toàn cho ông ta trước đã.

Hùng ngẩng mặt lên, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ, nhưng sau khi nghe hết câu thì tỏ vẻ lưỡng lự:

-Việc này ...

-Cậu hãy tin ở tôi. Nếu số chúng cứ trong tay cậu là thật thì sẽ là thừa đủ để ông ấy sống nốt cuộc đời mình trong bốn bức tường giam. Đừng làm tội ác của mình chất chồng thêm nữa. Hãy để pháp luật làm nốt những việc còn lại, được chứ?

Hùng lưỡng lự. Phúc nhìn gã bằng ánh mắt động viên.

-Tôi...

“ ĐOÀNG”

Một phát súng đánh gọn nổ lên. Hoài My sắc mặt trắng bệch nhìn Hùng ôm vai trái sụm người xuống. Phúc kinh ngạc nhìn lên. Người vừa nổ súng là cô gái tóc vàng đứng đằng sau Hùng Sánh nãy giờ.

Ánh mắt của Hùng cũng tràn đầy kinh ngạc, song rất nhanh chuyển thành phản nộ. Liền đó, hai viên trinh sát từ trên lầu ập xuống, kiểm soát tình hình.

Đứng trước họng súng chĩa thẳng vào người, Hoài My và Phúc không có sự lựa chọn nào khác ngoài im lặng. Có tiếng chân lộp cộp vang lên, một người mặc áo sơ mi màu xanh bước vào, tay cầm khẩu tiểu liên.

Người đó có một vết sẹo dài trên mắt trái.

..oOo..

-Sếp.. Hoài My lấp bắp.

-Mày...

Ánh mắt của Hùng ánh lên vẻ căm phẫn.

“Đoàng”

Một tiếng súng nổ nữa vang lên, Hùng vừa bật người dậy thì đầu gối sụm xuống. Hoài My không còn kìm nén được nữa. Cô chạy tới đứng chắn trước mặt anh.

-Thằng ranh, mày làm tao chờ mãi.

Đại tá Tuyên liếc mắt nhìn hai viên trinh sát, hất cằm nói:

-Ra ngoài. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được cho phép ai bén mảng vào trong này. Nhớ chưa?

Hai anh lính dạ một tiếng rồi lui ra. Phúc nhìn ông bạn thân, chiến hữu xưa của mình với ánh mắt phức tạp. Julie đi tới giật xấp tài liệu trong tay ông rồi đi về phía đại tá Tuyên.

-Ông đại tá, ông làm tôi thất vọng thật đấy. Sao ông có thể tin lời một thằng tội phạm từng giết năm mạng người này chứ? Thật điên rồ.

Đại tá Tuyên nói với vẻ trào phúng. Cẩn thận kiểm tra số giấy tờ trong tay hết một lượt, sắc mặt của ông ta nhất thời dუმ đó hết cả lại.

-Thằng chó! Mày giấu chúng ở đâu? Cả mấy tờ công văn kia nữa?

Đại tá Tuyên giận dữ ném xấp tài liệu xuống đất, khẩu tiểu liên trong tay nhắm đui trái Hùng bắn liền ba phát.

-Sếp..đừng bắn nữa!

Nhìn một bên đui đầy máu của anh, lòng Hoài My như rỉ máu. Cô chạy tới đứng chắn trước mặt anh.

-Được lắm...tôi đã nhìn lắm cô..

Hùng nhìn chòng chọc Jolie, ánh mắt lộ vẻ căm hờn. Jolie vẫn lạnh lùng nhìn gã, sắc mặt không chút biểu tình.

-Mày có nói hay là không?

Đại tá Phúc hần học nhìn Hùng, khẩu súng trong tay giờ lên nhắm thẳng vào đầu gã.

-Em..tránh ra đi.

Hùng khó khăn nhìn Hoài My nói. Nhưng cô vẫn làm như không nghe thấy.

-Sếp, sếp hãy tha cho anh ta đi. Anh ta đã giết năm mạng người, chắc chắn sẽ phải nhận sự trừng phạt của pháp luật. Sếp hãy tha cho anh ta đi..

Ánh mắt của đại tá Tuyên nheo lại thành một đường hẹp như kẻ chỉ. Ông gằn giọng:

-Nói! Mày đã giấu nó ở đâu? Hay đưa cho thằng nào rồi?

-Ở trong..ngăn kéo.

Hùng khó khăn nói. Đại tá Tuyên hất mặt về phía Jolie. Cô ta đi về phía cái bàn, với tay mở ngăn kéo.

“Khè”

Jolie kêu lên một tiếng sợ hãi, cả người lùi vội về phía sau. Con rắn ngoi đầu ra khỏi ngăn bàn, lè cái lưỡi đỏ lòm về phía cô ta. Đại tá Tuyên trừng mắt nhìn Hùng với vẻ giận dữ.

“ĐOÀNG”

..oOo..

-Lại một tiếng súng nổ nữa, vậy là sao?

Huy nhìn vào trong tòa biệt thự với vẻ sốt ruột. Linh cảm cho anh biết rằng, Hoài My sắp gặp chuyện chẳng lành.

-Cấp trên đã có lệnh, dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được phép đột nhập vào trong..cậu muốn kháng lệnh sao?

Viên đội trưởng quay sang nhắc nhưng đã chậm, bởi Huy lúc này đã mất dạng. Bóng anh hiện trên con đường nhỏ hẹp, chạy dài như một dải ruy băng bằng xi măng dưới ánh nắng như thiêu như đốt.

“A”

Hùng ôm đùi kêu lên đau đớn.

-Dừng lại, Tuyên.

Ánh mắt của đại tá Tuyên liếc qua Phúc với vẻ lạnh lùng.

-Phúc, đây là chuyện của tôi. Tốt nhất là cậu đừng nhúng tay vào. Nể tình chúng ta đã là bạn bè bao năm, tôi không muốn xuống tay với cậu.

- Trước kia là Hằng Diệp, mới đây là Huỳnh Đức Bình, cậu còn muốn lún sâu vào vũng bùn tội ác đến khi nào nữa? Tuyên mà tớ biết ngày xưa đâu phải là người như thế?

- Cậu biết cả rồi? Đại tá Tuyên nhìn Phúc chăm chăm.

Phúc khẽ gật đầu.

- Ngay từ khi biết tin Huỳnh Đức Bình bị tai nạn, người mà tớ nghĩ đến đầu tiên.. chính là cậu.

- Cậu biết từ bao giờ?

- Từ năm năm trước kia.

Đại tá Tuyên không giấu nổi vẻ bất ngờ.

-Cậu..

-Đến bây giờ mà cậu vẫn không hiểu, lý do vì sao năm đó thân là đội trưởng đội hình sự mà các chiến sĩ chủ chốt tham gia chiến dịch ” bàn tay Sắt” mà tớ chọn đều là Công An tỉnh Hải Dương hay sao?

- Cậu đã biết từ lúc đó? Khuôn mặt của đại tá Phúc lộ vẻ khó coi:- Vậy ra...

- Lúc đó tớ vẫn chỉ dừng lại ở mức độ nghi ngờ, bởi trong tay không có chứng cứ rõ ràng. Nhưng có một điều tớ biết chắc chắn, đó là cậu có liên quan mật thiết với đường dây phạm tội của Hằng Diệp. Sau đó, tớ đã từng tìm cách khéo léo nhắc nhở cậu, nhưng tất cả chỉ là vô ích..bởi lúc đó tớ biết, cậu đã không còn là Trần Vũ Tuyên, người bạn đồng sinh cộng tử với tớ ngày xưa nữa rồi. Ngoài danh vọng và tiền tài ra, lúc đó trong mắt cậu còn những gì nữa?

-Cậu nói xong chưa?

- Cậu nghĩ ai cũng đủ may mắn để sống vì lý tưởng được như cậu hay sao? Nếu không nhờ có mối quan hệ bên gia đình nhà vợ, liệu cậu có được cái ngày hôm nay hay không? Hay vẫn mãi chỉ là một thằng cờ bạc quèn từng dính nghi án giết vợ? Còn tớ, tớ cũng đã vì cái lý tưởng đó mà vào sinh ra tử, nhưng đổi lại được gì?

-Cậu nhìn đi. Đại tá Tuyên chỉ lên vết sẹo dài trên mắt trái, gần giọng: -Cậu có biết vết sẹo này là từ đâu mà ra không? Hồi tớ còn làm bên phòng hình sự, thường xuyên xâm nhập vào các đường dây ma túy lớn, đối mặt với các đối tượng mua bán ma túy. Lúc đó tớ cũng tràn đầy nhiệt huyết, lúc nào cũng nghĩ đã là một cảnh sát nhân dân, cần phải xứng đáng và có trách nhiệm với bộ quân phục mặc trên người. Cái suy nghĩ ấu trĩ đó đã ngự trị trong đầu tớ suốt bảy năm trời. Nhưng sau bảy năm ấy, tớ đã nhận lại được những gì?

- Khi mà cậu đã yên vị ở cục thì tớ phải lăn lộn khắp biên giới, vật lộn với những tên tội phạm mua bán ma túy với súng đạn đầy người giữa rừng rậm hoang vu. Rồi sự căm dỗ về tiền bạc. Lính ma túy vốn nghèo, tội phạm ma túy thì lại rất giàu, chúng có thể bỏ ra nhiều tiền để mua chuộc các trinh sát hồng thoát tội. Có vụ, chúng hứa xây cho tớ một ngôi nhà cao tầng, có vụ chúng dúi vào tay tớ hàng sấp đô la... ha ha ha, bây giờ nghĩ lại, nếu tớ nhận thức được từ sớm, nhận những đồng tiền đó thì cô ấy đã chẳng đến nỗi phải chết...

- Vụ truy đuổi bằng Tủy Đen, trùm buôn ma túy khét tiếng, tớ đã phải nằm vùng tại biên giới Sơn La suốt hai tháng trời, điện thoại không bắt sóng nên thậm chí vợ mình mất lúc nào cũng không biết. Khi tớ trở về nhà, cô ấy đã ra đi, nước mắt chảy tràn nỗi đau mất mát, các người có thể hiểu được sao? Bệnh ung thư của cô ấy có thể chữa được nếu mổ, nhưng số tiền đó tớ đào ở đâu ra? Một anh cảnh sát quen chỉ sống bằng đồng lương và phụ cấp ít ỏi, lo cho bản thân mình còn khó thì lấy tiền ở đâu ra? Cậu nói đi?

- Và tớ đã thay đổi, giống một điều tất nhiên của cuộc sống. Tớ chẳng hối hận chút nào về việc đó. Để có được địa vị như ngày hôm nay, tớ đã phải đánh đổi rất nhiều, cả tiền bạc lẫn mồ hôi, nước mắt. Tớ không cho phép bất cứ ai ngáng đường tớ, đơn giản vậy thôi. Nếu như có điều gì khiến tớ hối hận nhất, thì đó là tớ đã mất quá nhiều thời gian để hiểu ra cái khổ nạn của cuộc đời này, và cô ấy cũng sẽ không phải chết.

-Hùng Sảnh, tao ày một cơ hội cuối. Chỉ cần mày khai ra chỗ giấu đồng chứng cứ kia, tao sẽ ày một con đường sống.

-..Mày nghĩ tao sẽ tin sao..? Hùng gắng giọng nói.

-Anh...

Hoài My đứng chắn trước mặt Hùng, nói lớn:

-Đại tá Trần Vũ Tuyên, ông bị nghi ngờ có liên quan tới cái chết của Nguyễn Thanh Hằng Và Huỳnh Đức Bình. Yêu cầu ông lập tức bỏ súng xuống và theo chúng tôi về để điều tra.

-Trò đùa chấm dứt ở đây được rồi. Đại tá Tuyên liếc mắt nhìn Jolie. Cô gái tóc vàng giơ súng chĩa về phía Hùng.

-Tôi cảnh cáo cô lần cuối. Cô đang chĩa súng vào cảnh sát đấy. Hoài My đứng chắn trước người anh, gần giọng.

Jolie liếc về phía đại tá Tuyên. Ông khẽ gật đầu. Gương mặt của Jolie lập tức lạnh như băng. Cô chĩa súng thẳng về phía Hoài My.

” ĐÒÀNG”.

..oOo..

- Đại tá Tuyên đã có lệnh, bất cứ ai cũng không được phép vào bên trong.

-Tại sao? Huy nhìn hai người lính trước mặt với vẻ bức tức.

-Không phải chuyện của... Một người lãnh cảm đáp.

-Hự!

Viên trinh sát đứng đằng trước còn chưa nói xong thì đã bị một cùi chỏ bất ngờ của Huy giã vào mặt, lăn kênh xuống đất. Anh lính còn lại thấy thế thì biến sắc, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Huy lao vào dùng một đòn judo hạ đo ván.

Bỏ hai viên trinh sát đang nằm bò ra trên sàn nhà lại sau lưng, Huy chạy xồng xộc lên lầu hai. Vừa thấy tình hình bên trong, anh không do dự mà rút súng.

” Đoàng”

Viên đạn trúng vào vai phải, cánh tay cầm súng của Jolie. Cô gái tóc vàng kêu lên một tiếng đau đớn. Nhất thời, sự chú ý của mọi người trong phòng đều đổ dồn ra cửa, nơi vừa phát ra tiếng súng, ngoại trừ Hùng.

Nhanh như chớp, ngay khi biến cố phát sinh, Hùng như mũi tên lao khỏi vỏ, mục tiêu là khẩu súng ngắn mà Hoài My vừa ném xuống đất ban nãy, ở cách mình hơn ba mét. Đại tá Tuyên dù sao cũng từng là một chiến sĩ thiện chiến, mặc dù cuộc sống buông thả suốt mười mấy năm nay đã bào mòn đi khá nhiều bản lĩnh của ông. Ông quay khẩu tiểu liên về phía Hùng.

“ĐOÀNG, ĐOÀNG, ĐOÀNG”

13. Chương 13: Vĩ Thanh

- Đừng khóc..khụ..

Hùng nói, Hoài My lắng nghe.

- Đừng cố sức nữa... em sẽ đưa anh vào bệnh viện...

- Không..không kịp.. đâu..

Hùng ho ra một bụm máu. Đỏ thẫm.

- Không được, anh không được nhắm mắt... Hoài My nghẹn ngào, tay nắm chặt bàn tay anh.

Hùng khẽ nhếch miệng cười. Hắn cảm thấy dường như những âm thanh ầm ứ, tất nghẹn chưa chịu thoát ra tồn tại xác thực ở một nơi nào đó trong cái thế giới tĩnh mịch, chan hòa trong tâm hồn mình giờ đã được giải thoát. Hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

Hùng khẽ nắm bàn tay thon nhỏ của cô gái trước mắt mình. Bàn tay ấy đẹp biết mấy.

- Anh đừng lo sợ gì cả, em đang ở bên anh đây, anh có nghe được em nói không ? Em đây. Hoài My áp tay anh lên má :- Anh cảm thấy không ? đừng mở mắt và anh sẽ có da thịt em.

Hùng lắng nghe, bất động, nhìn chăm chăm vào túi áo. Hoài My lấy từ cái túi nhỏ trên ngực áo vết xám của anh ra một chiếc khăn tay trắng ngần, bên trong là một bộ bài.

Bộ bài bị đâm thủng.

-Hãy giữ.. nó.. thay anh..

Hùng nói, và hắn nghiêng mình về phía cửa sổ. Ánh sáng ban mai rọi lên bộ bài và xuyên qua những giọt nước mắt trong suốt vươn trên làn mi mỏng và dài của Hoài My.

Đó là câu nói cuối cùng mà hắn nói với cô.

- Chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa, anh yêu của em.

Hoài My nói, và đầu cô cúi xuống trên ngực anh. Cô vuốt mắt anh, chậm rãi, bằng đầu những ngón tay mảnh khảnh của chính mình, ánh mắt dán vào bộ bài năm mươi hai lá, trống rỗng.

Lật nó đặt lên bàn, cô thấy mặt sau lá cuối cùng có vài chữ được viết thẳng hàng, cẩn thận.

“ Nó sẽ thay anh tiếp tục bảo vệ em, năng tiên của anh.”

14. Chương 14: Vĩ Thanh(hồi Kết)

-Kết thúc rồi sao?

Huy nhìn xác đại tá Tuyên và Hùng đang được đưa đi, khẽ thở dài.

- Ủ. Phúc khê gặt đầu.

-Sếp, mọi chuyện rốt cuộc là sao ? Huy hỏi với vẻ khó hiểu.

- Tôi đã tra khảo Jolie. Cô ta đã khai ra một vài chi tiết tương đối quan trọng.

Hùng đã liên lạc với Jolie, một trong hai người mình tin tưởng nhất ngay sau khi về nước và lên kế hoạch trả thù. Mặc dù vậy, với bản tính cẩn thận, hắn ta vẫn giấu diếm thân phận của mình và chỉ liên lạc với Jolie qua điện thoại. Jolie mặc dù là bạn gái cũ của Hùng, song cô cũng là người của đại tá Tuyên. Cô ta sau khi biết kế hoạch trả thù của Hùng Sảnh có liên quan tới một vị " đại tá" được cho là can hệ đến cái chết của Hằng Diệp năm năm trước thì ngay lập tức báo cho Tuyên.

Sau khi biết tin, đại tá Tuyên " có tật giật mình" nên đã chỉ thị cho Julie tìm mọi cách tiếp cận với Hùng sảnh để bắt gã, nhưng không thành công. Tuyên thậm chí còn lợi dụng cả đại tá Phúc để nhanh chóng tóm cổ Hùng. Song phải mãi tới sau cái chết của Trần Thị Loan, Hùng Sảnh mới chủ động tìm Julie để nhờ giúp đỡ, tránh sự truy lùng của cảnh sát. Sau đó, khi phát hiện ra Hùng cũng có ý thanh toán Bình, đại tá Tuyên đã tạm thời ngưng kế hoạch của mình lại, bởi chính ông ta cũng rất muốn người này biến mất vĩnh viễn khỏi cõi đời. Nhưng cuối cùng, đại tá Tuyên đã không nhận được mà cho người xử lý Bình ngay trong đêm hắn tìm gặp ông để yêu sách.

Sau đó, mặc dù muốn tóm Hùng bỏ tù sớm lúc nào hay lúc ấy để tránh phiền phức, song Tuyên vẫn phân vân vì từ Jolie biết được gã đang giữ những chứng cứ bất lợi ỉnh(lấy từ tay Huỳnh Đức Bình). Và biến cố bất ngờ đã xảy ra, Hùng Sảnh đã đi trước một bước, bắt cóc đại tá Tuyên mà không nói tiếng nào với Jolie.

Mặc dù đã biết toàn bộ sự thật, Hùng Sảnh trái lại không hề có ý giết đại tá Tuyên ngay lúc ấy. Lúc này hắn đã tới trú ở nhà Jolie để trốn tránh sự truy nã của cảnh sát. Và tất nhiên, sau cùng chính Jolie là người đã giải cứu cho đại tá Tuyên. Biết kế hoạch của Hùng, đại tá Tuyên đã quyết định giăng bẫy để lấy lại số chứng cứ này, đồng thời giết luôn Hùng để tránh phiền phức về sau.

- Tại sao Hùng Sảnh không giết đại tá Tuyên ngay lúc đó?

- Theo như lời khai của Jolie thì tại thời khắc cuối cùng Hùng Sảnh đã thay đổi ý định. Hắn không giết con tôi như đã dự tính mà định bắt nó làm con tin, lấy đó làm sức ép buộc tôi phải giúp hắn dùng số chứng cứ kia đưa tội lỗi của đại tá Tuyên ra ngoài ánh sáng. Có lẽ hắn muốn đại tá Tuyên phải thân bại danh liệt, bởi điều đó đối với ông ta còn đau khổ hơn là chết.

- Cái chết của Huỳnh Đức Bình là do đại tá Tuyên chủ mưu sao?

-Điều đó là thực hay giả thì chúng ta sẽ biết sớm thôi. Phúc khê nhú mày.

-Em đã cho người tiến hành lục soát căn nhà, số bằng chứng ấy chắc chắn vẫn đang giấu đâu đó trong căn biệt thự này.

Phúc im lặng không nói. Huy bỗng à ra một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Nếu như đại tá Tuyên đã được Jolie thả tự do thì ông ta còn nán lại đó làm gì nữa?

- Sau khi Jolie thất bại trong việc moi chỗ giấu số chứng cứ ấy từ miệng Hùng, Tuyên đã tương kế tựu kế, chờ tới lúc tận mắt thấy chúng trong tay gã thì mới xuất hiện, vét một mẻ lớn. Ngoài ra, để tránh việc Hùng sau khi bị bắt có những phát ngôn gây bất lợi ỉnh, đây cũng là một cơ hội không thể thuận lợi hơn cho đại tá Tuyên giết gã bịt đầu mối. Trong vụ này, ông ta chính là người bị bắt cóc, lại là một phó cục trưởng, còn Hùng là một tên sát nhân đã giết hại tổng cộng bảy mạng người, ai có thể động tới ông ta? Có trách thì chỉ trách ông ta đã quá cẩn thận, muốn nhìn thấy tận mắt số chứng cứ đó và tiêu hủy thì mới an tâm...

- Ấu cũng là báo ứng. Huy khê thở dài.

Phúc im lặng không nói. Ông chợt nghĩ đến nữ ma đầu đã bại trong tay mình năm năm trước.

Ngày hôm nay là vừa tròn năm năm.

..oOo..

Dừng xe trước cửa căn nhà ba gian nhỏ hẹp, Phúc chậm rãi bước vào.

Chủ nhà là một bà cụ tóc bạc da mồi, dáng người nhỏ thó, mặc cái áo tím than và cái quần đen lụng thụng. Với đôi mắt mờ đục, bà phải mất một lúc lâu mới nhận ra vị khách vừa mới tới là ai.

-Mẹ, mẹ vẫn khỏe chứ ạ?

Bà cụ gạt đầu khi nhận ra Phúc. Bà mời ông vào nhà, lấy cái ấm siêu ử trong giỏ ra rót đầy tách trà rồi đẩy về phía ông.

-Lâu mới thấy cậu tới chơi.

Phúc nhận tách trà từ tay bà, hai mắt trầm ngâm. Lường lự một hồi, ông cất tiếng hỏi:

- Mẹ dạo này vẫn khỏe chứ ạ?

Bà cụ gạt đầu:-Vẫn khỏe, còn cậu, dạo này thế nào rồi?

Phúc khẽ mỉm cười, đảo mắt nhìn quanh nhà một lượt, khi thấy gánh hàng để ở trước cửa gian nhà sau thì hơi nhú mồm:

- Mẹ vẫn còn đi bán hàng à? Sao mẹ không ở nhà cho khỏe, từng này tuổi rồi .. mẹ cũng đâu có thiếu tiền đâu.

Bà cụ khẽ lắc đầu:

- Số tiền của con Tuyết để lại vẫn còn đó, tôi không ăn lấy một xu. Xài tiền mình làm ra nó quen rồi, chú ạ.

Phúc hơi bần thần. Ông khẽ thở dài:

-Hôm nọ Tuyết có điện thoại cho con. Em ấy nhờ con gửi lời hỏi thăm mẹ.

Bà cụ nghe đến đây thì chảy nước mắt, hai hốc mắt khô khốc hồng lên trông thấy.

-Nó..nó vẫn khỏe chứ cậu..

-Khỏe, mẹ à. Em ấy cũng biết lỗi rồi và mong mẹ tha thứ. Em ấy bảo sẽ sắp xếp về thăm mẹ sớm.

- Nó biết lỗi rồi à, tốt, tốt..chú nói thế thì tôi yên tâm rồi. Có gì đâu mà tha với thứ, chỉ cần nó biết sai rồi sửa là được rồi..thế bao giờ nó ra đầu thú hả chú?

- Con cũng không biết nữa.. Phúc khẽ thở dài.

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..

Bà cụ dắt xe ra cổng. Nhìn theo bóng lưng đơn bạc đó, Phúc chột thần người. Câu nói ban nãy của bà vẫn lớn vồn trong đầu óc ông.

Đột nhiên, Phúc hét lên:

-Biết sai rồi sửa... như vậy là được phải không mẹ?

-Chỉ cần như vậy..là được phải không mẹ..

Nhìn theo chiếc xe bán vé số, Phúc chột thấy mình như người vừa lạc lối thoát khỏi cơn mê. Câu nói ấy văng vẳng trong tâm trí ông, như cơn gió mạnh quét hết lá khô, xua tan đi mây mù giăng trải.

Câu trả lời thật đơn giản, thế mà tới tận bây giờ ông mới hiểu được ra.

Mùa xuân năm ấy có một cuộc sống mới hình thành và lớn dậy trong cơ thể đại tá Phúc. Ông nghĩ về nhiều điều hơn, và bắt đầu nhìn nhận mọi vật xung quanh bằng con mắt mới.

..o0o..

Mái vòm trắng xoá của cổng nghĩa trang nhịp rộn ràng theo sải chân của ba người.

Cả khu nghĩa địa bừng sáng màu vôi mới, cây cỏ được phát sạch, mùi nhang khói thoang thoảng khắp nơi. Phúc xách làn, cùng vợ con chậm rãi đi tới phần mộ của dòng họ mình. Ông dừng lại trước hàng mộ thứ ba từ dưới lên, bỏ đồ lễ ra thắp hương và khấn vái, giống như bao người khác ở nơi đây.

Đã một tuần nay, những cơn ác mộng ấy đã không còn đến với ông nữa.

Phúc xách làn đi cùng vợ con tới phần mộ của dòng họ mình. Ông cầm cúi thấp nhang và đốt vàng hương, giống như bao người khác ở nơi đây.

-Về thôi, ba.

Phúc khẽ gật đầu. Vợ ông và con trai rảo bước đi trước. Trong cái khoảnh khắc mà Phúc quay đi, bất chợt, ông khựng người lại.

Đó là một người phụ nữ có khuôn mặt trái xoan với mái tóc dài đen nhánh xõa ngang vai và đôi môi hồng tươi tắn. Dù chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc nhưng ông biết, có một nụ cười mỉm vừa xuất hiện trên đôi môi đó.

Đại tá Phúc lắc mạnh đầu để lấy lại sự tỉnh táo. Ông biết mình không nhìn lầm.

Chắc chắn không thể sai được.

Một khắc dài tựa thế kỷ. Phúc vẫn đứng đó, đôi mắt dán chặt vào tấm di ảnh của người vợ quá cố, dờ dẫm không nói lấy một lời. Có cái gì băng lạnh trong không khí vậy kìa? Một cái gì đó giống như sự an toàn và tha thứ. Ông nhắm mắt lại. Một cơn gió bất chợt thổi qua, thổi tung lớp tro dưới chân, quần quýt lay lắt, khói nhang trong không khí rồi nhảy múa nhẹ nhàng.

Chưa bao giờ ông thấy thanh thản đến thế.

"Em cũng tha thứ cho tôi rồi, đúng không?"

..o0o..

Một toà dinh thự với những đường nét hài hoà nổi bật hẳn lên trong con ngõ nhỏ. Trước sân là một khu vườn lớn, ở đó thiên nhiên dường như vẫn còn giữ nguyên vẻ hoang dã nguyên thủy. Những cây xanh, cây si với bộ rễ quần quai, hắt bóng lên cảnh vật như những di tích còn lại của sức sống mãnh liệt của rừng xưa.

Ngôi nhà bốn tầng ấy nếu nhìn từ bên ngoài thì cũng không có gì là đặc biệt, song nội thất bên trong thừa sức làm những người khó tính nhất phải trầm trồ. Tầng trệt là các khối sa thạch mài góc, ba tầng trên xây gạch với các cửa sổ nhô ra, bao lơn và khung viền cửa sổ bằng gỗ đàn hương. Bậc tam cấp dẫn lên tầng trệt và cầu thang ở dưới rộng, trên hẹp dần, hai bên xây bệ chắn làm nền cho tay vịn bằng gỗ bằng lăng và đoạn kết uốn lượn hình tròn ốc.

- Cô đấy à, vào nhà, mau vào nhà đi.

Trung tá Quang mỉm cười dẫn khách đi thẳng vào nhà trong.

-Dạo này làm ăn tốt chứ? Cô Tuyết?

Người phụ nữ khẽ gật đầu, miệng nở nụ cười. Nếu như không biết, hẳn sẽ chẳng ai nhận ra đây là Phạm Minh Tuyết của ngày nào. Gò má thấp, mũi dọc dừa và nhan sắc khá mặn mà, trông cô chẳng kém những nữ minh tinh màn bạc sắp hết thời là bao.

-Cũng lâu lắm rồi nhỉ. Mới đó mà đã được gần ba năm rồi.

Trung tá Quang châm một điếu thuốc đưa lên miệng hút, thở ra một vòng khói chậm rãi nói.

-Ừ, thời gian qua nhanh thật.

Tuyết đưa chén trà lên miệng nhấp một ngụm. Đã ba năm rồi từ cái chết của Trần Đức Trọng, và cuộc đời cô cũng rẽ sang một hướng khác từ đấy.

-Tôi đến để gửi anh phần lần trước còn thiếu. Tuyết lấy một cái bọc nilon màu đen trong cặp ra rồi để lên mặt bàn.

-Cô khách sáo rồi.

Trung tá Quang nhìn cái bọc nilon khe mỉm cười, búng nhẹ tàn thuốc vào chiếc gạt tàn:

-Ông Trọng cái gì cũng tốt, chỉ phải mỗi cái là nóng tính. Ông ấy làm sao mà đấu được với lão Tuyên chứ. Lão Tuyên cũng khổ, đã chết rồi mà vẫn chưa thoát tội. Cái ông Phúc đó, cái gì cũng giỏi, chỉ mỗi tội cổ chấp và nguyên tắc quá.

-Tôi cũng đã từng khuyên như thế, nhưng anh ấy đâu chịu nghe. Tuyết liếc mắt nhìn người đàn ông trước mặt cười đáp:- Cũng nhờ có anh, nếu không thì chắc tôi cả đời cũng chẳng biết được sự thật kinh người ấy.

-Có gì đâu, chuyện cũ nhắc lại làm gì. Cũng may là đồng bằng chứng đó không có tên tôi, vì chuyện này mà tôi mất ăn mất ngủ mấy tháng trời đó.

-Anh hôm nay kêu tôi tới có chuyện gì không? Tuyết cắt ngang câu chuyện.

Trung tá Quang lôi một lá đơn trong hộc bàn ra đặt trước mặt Tuyết. Tuyết cầm nó trong tay, cũng không vội đọc ngay mà nheo mắt nhìn ông vẻ ý nhị.

-Cái này mới xuất hiện trên bàn làm việc của tôi chiều hôm qua. Cô đọc qua đi..

Tuyết mở bức thư ra xem, mắt chỉ liếc qua cái tên được ký ở dưới cùng rồi mỉm cười nói:

-Anh vất vả rồi.

-Cô đốt luôn đi.. trung tá Quang nhìn cô mỉm cười đầy ý vị, trong căn phòng chỉ có hai người.

Nhìn ngọn lửa nhảy múa trước mắt, hai mắt của Tuyết khe lim dim.

Trí nhớ đưa cô trở lại cái ngày xa xưa ấy, cũng trong một căn phòng trống, người mà cô đối diện chính là anh rể mình, vẫn là bộ áo xanh đó, nhưng thứ đón chờ cô không phải một lá thư mà là một cái vòng sổ tám lạnh lẽo.

Đó là một kỷ niệm luôn luôn sống động.

..o0o..

-Cạch.

-Là anh đấy à?

Người vừa mới đẩy cửa vào là Huy. Hoài My nằm dài, tay trần, tóc xõa như một vành ánh lửa trên gối. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp và khi Huy bước vào, cô nhẹ nhàng mở mắt. Đôi mắt to lạng yên.

-Thấy em xin nghỉ, anh tới xem xem thế nào...

-Em không sao.

Hoài My nhồm dấy nhỏ nhẹ đáp, tay kéo tấm rèm che cửa sổ. Cô cất tiếng hỏi mà không buồn ngược mắt nhìn lên.

-Hôm nay có nhiều việc không anh?

-Cũng bình thường. Huy ngồi xuống ghế, nhìn ra khu vườn với những cây hồng cao vút tạc lối:-Ở đây yên tĩnh quá nhỉ.

-Đúng vậy, yên tĩnh đến nỗi tiếng người nói bên kia ao nghe cũng rõ.

Huy nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, mấy cây dâu, gốc tre và hồng ngăn hết tầm mắt, nhưng qua kẽ lá, người ta có thể thấy hồ nước tĩnh lặng màu ngọc thạch. Nhưng thứ khiến anh chú ý là lồng chim bồ câu lớn đặt ngoài ban công.

- Cái gì thế ?

- Chuồng chim.

- Chuồng chim à ?

- Phải.

- Để làm gì ?

- Em đem chim về bỏ đầy chuồng, và một ngày nào đó có tâm sự, hoặc là chuyện gì đó làm em sung sướng, hạnh phúc, em mở rộng cửa chuồng và em nhìn chúng bay ra, bay lên trời cao.

-Ồ..

-..Có tâm sự à?

-..Em..

Hoài My khẽ lắc đầu. Huy mỉm cười đứng dậy, cầm sợi dây chuyền treo bộ bài đeo vào cổ người yêu mình nói:

-Coi kìa, chúng mình ra ngoài một lát đi. Đứng giam mình trong nhà mãi như vậy, không tốt đâu.

Hoài My mỉm cười gật đầu rồi vào phòng trong thay quần áo. Cô chọn một chiếc áo sơ tanh màu xanh và chiếc quần lụa dài màu đen. Huy đã chờ cô ở cửa từ bao giờ.

- Mình đi thăm mộ cậu ấy nhé?

Huy hét lên át tiếng gió. Hoài My sững người, đôi bàn tay ôm hông anh chặt hơn.

-Cũng được.

-..À, em có chuyện này muốn hỏi anh.

-Chuyện gì thế?

-Chuyện ngày hôm đó. Hai năm trước ấy!

-Gì vậy?

-Hôm đó tại sao anh lại biết em gặp nguy hiểm mà xông vào? Chẳng phải đại tá Tuyên đã có lệnh rồi đó sao?

-Đó là linh cảm. Huy chỉ tay vào trán, cười nói:-Không phải anh đã nói với em rằng, anh có giác quan thứ sáu hay sao?

-Xạo..Hoài My cười duyên.

Huy nhìn vào cổ áo cô, nghi hoặc hỏi:

-Cái đó đâu rồi?

-Cái gì?

-Em biết anh nói gì mà. Sợi dây chuyền mà em vẫn thường đeo ấy.

-Em bỏ lại nhà rồi.

Hoài My nhìn Huy nói. Cô bắt gặp ánh mắt của anh cũng đang nhìn mình từ bao giờ, và cô chợt nhận ra rằng, đôi mắt đó đẹp tuyệt vời.

HẾT